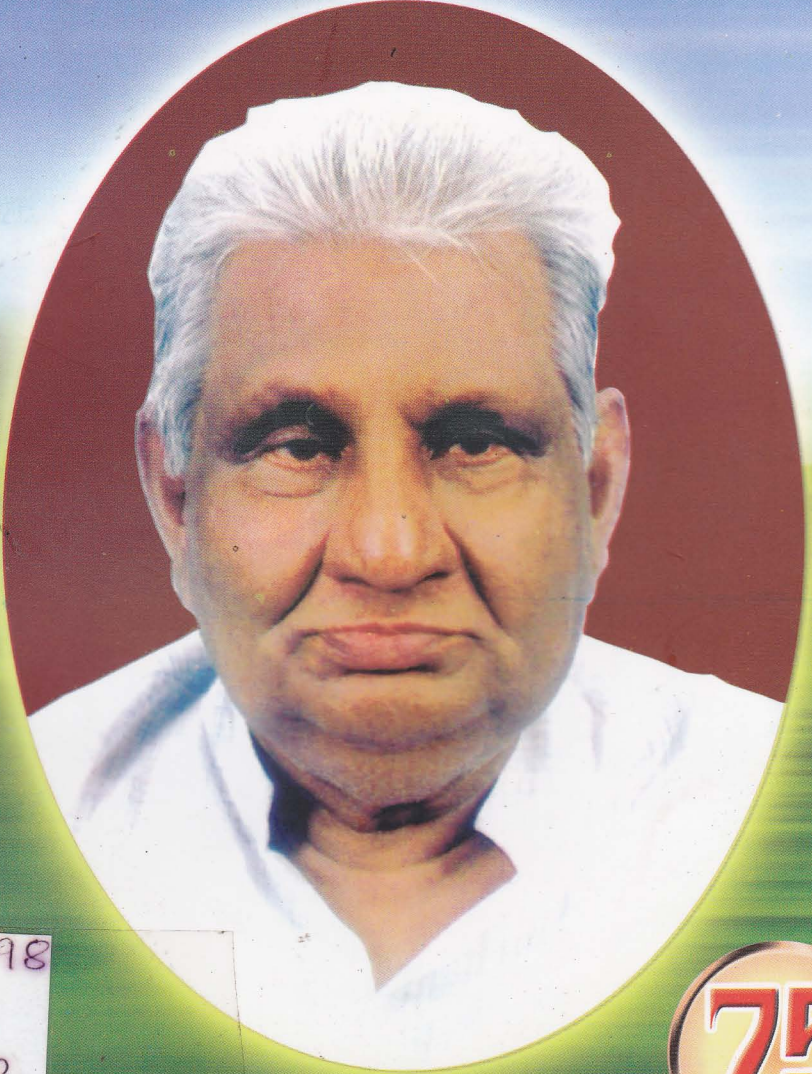

பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி

840.98
சுவர்
SLIPR.

75

பவளவிழா மலர்

**பேராசிரியர்
கார்த்திகேச சிவத்தம்பி**

பவளவிழா மலர்

**பதிப்பாசிரியர்
தி. ஞானசீகரன்**

**3-B, 46 ஆவது ஒழுங்கை,
கொழும்பு - 06**

தலைப்பு : பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி
பவளவிழா மலர்

பதிப்பாசிரியர் : தி. ஞானசேகரன்

முதற்பதிப்பு : கார்த்திகை 2007

அச்சுப்பதிப்பு : யுனி ஆர்ட்ஸ்
48B, புளுமெண்டல் வீதி, கொழும்பு-13

வெளியீடு : ஞானம் பதிப்பகம்
3B - 46வது ஒழுங்கை
கொழும்பு - 06.
தொ.பேசி : 011 2586013, 0777 306506

விலை : 280/-

Title : Professor Karthigesu Sivathamby at 75

Publisher Editor : T. Gnanasekaran

First Edition : November 2007

Printed : Unie Arts
48B, Bloemendhal Road, Colombo-13.

Publishers : Gnanam Pathippakam
3B, 46th Lane,
Colombo - 6.
T.P : 011 2586013, 0777 306506

Price : 280/-

ISBN : 978-955-8354-17-9

தொகுப்பாசிரியர் உரை

நமது நாட்டின் நவீன இலக்கியச் செல்நெறியில் ஆழமாகத் தடம் பதித்த - மைற்கற்களாக விளங்கிய இலக்கியவாதிகளை, அறிஞர்களை அவர்கள் வாழும் போதே கௌரவிப்பதை ஞானம் தனது முக்கிய பணிகளில் ஒன்றாகக் கருதிச் செயற்பட்டு வருகிறது. இந்த வகையில் மலையகத்தின் மூத்த எழுத்தாளரும் முற்போக்கு இலக்கிய அமைப்பினை எமது நாட்டில் உருவாக்கிய வர்களில் ஒருவருமாகிய கே. கணேஷ் அவர்களுக்குச் சிறப்பு மலர் வெளியிட்டோம். அதேபோன்று மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தின் ஸ்தாபகரும் 'மறுமலர்ச்சி' சஞ்சிகையின் ஆசிரியருமான வரதர் அவர்களுக்கும் சிறப்பு மலர் வெளியிட்டோம்.

ஞானம் 84ஆவது இதழ் உலகத்தமிழ் பேரறிஞர் வரிசையில் முன்னிலை வகிப்பவரும், விமர்சகரும் முற்போக்கு இயக்கத்தின் முக்கியஸ்தர்களில் ஒருவராக விளங்கியவருமாகிய பேராசிரியர் கார்த்திகேச சிவத்தம்பியின் பவள மலராக மலர்ந்தது.

இம்மலருக்கு வாசகர்களிடமிருந்தும் புத்தி ஜீவிகளிடமிருந்தும் பெரும் வரவேற்புக் கிடைத்தது. புகலிட இலக்கிய கர்த்தாக்கள் பலரும் இம்மலரைப் பெரிதும் சிலாகித்தனர். சஞ்சிகை வடிவில் இருக்கும் இந்த மலரை நூல் வடிவில் கொண்டுவரவேண்டும் என்ற கோரிக்கையை பலர் முன்வைத்தனர். அதற்கமையவே இப்போது இந்தப் பவளவிழா மலர் நூல்வடிவில் வெளியாகியுள்ளது.

பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்கள் கடந்து ஐந்து தசாப்தங்களுக்கு மேலாகத் தனது தமிழ்ப்பணி மூலம் எமது நாட்டுக்குப் பெருமை சேர்த்துக் கொண்டிருப்பவர்.

பழந்தமிழ் இலக்கிய இலக்கணம், நவீன இலக்கியம், மொழியியல், தமிழ் நாடகம், இலக்கியவரலாறு, தமிழர் பண்பாடு, அரசியல், பொருளாதாரம், தொடர்பாடல்

ஆகிய துறைகளில் ஆய்வுகளை மேற்கொண்ட பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்கள் தமிழ் மொழி சார்ந்த இலக்கியங்களை உலகளாவிய இலக்கியங்களுடனும் இலக்கியச் சிந்தனைகளுடனும் ஆராய்ந்தார். அவருக்கு கிருந்த ஆங்கில அறிவு இத்தகைய ஒப்பியல் ஆய்வுக்கு வழிசமைத்தது எனலாம்.

பண்டிதரும் சைவப்புலவருமான ஆசிரியர் பொ. கார்த்திகேசுவுக்கும் வள்ளியம்மைக்கும் 10.05.1932ல் மகனாகப் பிறந்த சிவத்தம்பி அவர்கள் தனது ஆரம்பக்கல்வியை கரவெட்டி விக்னேஸ்வராக் கல்லூரியில் பெற்றவர். இடைநிலைக் கல்வியை கொழும்பு ஸாகிராக் கல்லூரியிலும் உயர்க்கல்வியை பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்திலும் பெற்றபின் ஸாகிராக் கல்லூரியில் ஆசிரியராகச் சிலகாலம் பணிபுரிந்தார். அதன் பின்னர் பாராளுமன்ற சமகால மொழிபெயர்ப்பாளராகப் பணியாற்றிய காலத்தில் வித்தியோதயப் பல்கலைக்கழகத்தில் விரிவுரை யாளரானார். பெர்மிங்காம் பல்கலைக் கழகத்தில் பேராசிரியர் தொம்சனின் கீழ் Drama in Ancient Tamil Society என்ற ஆய்வினைச் செய்து பட்டம் பெற்று யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திலும், கிழக்கிலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்திலும் பேராசிரியராகப் பணிபுரிந்தார்.

பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்கள் தஞ்சைப் பல்கலைக்கழகம், ஸ்கன்டினேவியா பல்கலைக் கழகம், உப்சலா பல்கலைக் கழகம், அமெரிக்காவிலுள்ள கலிபோர்னியா, பெர்க்ளி, விஸ்கான்ஸியன், ஹாவார்ட் பல்கலைக்கழகங்கள் ஆகியவற்றிலும் வருகைதரு பேராசிரியராகப் பணியாற்றியவர்.

ஸாகிரா கல்லூரியில் இருக்கும் போதே சிவத்தம்பி அவர்கள் வானொலி நாடகங்களில் நடித்தார். பின்னர் பல்கலைக்கழகத்தில் இருக்கும்போதும், மேடை நாடகங்களில் நடித்து வந்தார். இந்த நாடக அறிவே பின்னர் வெளிநாட்டில் நாடகம் பற்றிய ஆய்வை மேற்கொள்வதற்கு உறுதுணையாக அமைந்தது. பேராசிரியர் வித்தியானந்தன், பேராசிரியர் கணபதிப் பிள்ளை ஆகியோரின் மாணவராக இருந்து இவர்களது வழிகாட்டலில் மரபுவழி நாடகங்களையும் நவீன

நாடகங்களையும் ஒருசேர வளர்த்ததோடு சிறப்பிட்ட காலத்தில் நாடகத்தை ஒரு கல்வி நெறியாக்கவும் முயற்சிகள் மேற்கொண்டார். பல்கலைக் கழகத்தில் 'நாடகமும் அரங்கியலும்' என்ற பட்டப்படிப்பு பாடநெறியினை உருவாக்குவதில் முன்னின்று உழைத்தார்.

அறுபதுகளில் ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்தின் திருப்பு முனையாக அமைந்த முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம், மரபுப் போராட்டம் ஆகியவற்றில் பேராசிரியர் கைலாசபதியுடன் இணைந்து இவர் ஆற்றிய பணி மகத்தானது. மார்க்சிய ஒளியில் தமது விமர்சனப் பார்வையைச் செலுத்தும் பேராசிரியர் தமிழ் விமர்சனத் துறையிலும் பல புதிய கோணங்களுக்கு வெளிச்சமிட்டுக் காட்டியவர்.

ஏறத்தாழ ஐம்பத்தேழு நூல்கள், பிரசுரங்கள், ஐம்பதுக்கு மேற்பட்ட ஆய்வுகள், கட்டுரைகள் ஆகியவற்றை இவர் எழுதியுள்ளார். தமிழாராய்ச்சி மாநாடுகள் உலகில் எப்பகுதியில் நடந்தாலும் அங்கு பேராசிரியர் சிவத்தம்பியின் பங்களிப்பும் இருக்கும். வெளிநாடுகளில் நடைபெற்ற ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட ஆய்வு மாநாடுகளில் பங்குபற்றி இவர் எமது நாட்டுக்குப் பெருமை சேர்த்துள்ளார்.

பொதுவாகப் பேராசிரியர்கள் என்றால் தமது துறைசார்ந்த ஒரு கூறினை ஆய்வு செய்து அத்துறையில் அறிஞர்களாக இருப்பர். ஆனால் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்களோ தமது பல்துறைச் சங்கம் ஆய்வு (Multi Disciplinary Approach) காரணமாக பல்வேறு துறைகளில் இயங்கிப் புகழ்பூத்த பன்முக ஆளுமையாளராகத் திகழ்கிறார். இன்று பல்கலைக் கழகங்களில் உள்ளோரும் ஏனையோரும் தமக்கு ஏற்படும் புலமைசார் சந்தேகங்களுக்குத் தீர்வுகாணப் பேராசிரியரைச் சந்தித்தோ அல்லது அவருடன் தொலைபேசி மூலம் தொடர்பு கொண்டோ ஆலோசனை பெறுகின்றனர். எவருக்கும் எவ்வேளையிலும் அறிவை வழங்கும் அட்சய பாத்திரமாக அவர் திகழ்கின்றார்.

பேராசிரியர் அவர்கள் தமிழுக்கு மட்டும் தொண்டு செய்தவரல்லர்; தமிழருக்கும் தொண்டு செய்தவர். 84-86

காலப்பகுதியில் வடக்கு கிழக்கு பிரதேசத்தின் பிரஜைகள் கண்காணிப்புக் குழு ஒன்றியத்தின் தலைவராகப் பணியாற்றியவர். போர் மிகவும் உக்கிரமடைந்த நிலையில் மிகவும் ஆபத்தான சூழலில் தமது உயிரைத் துச்சமாக மதித்து மக்கள் படுகின்ற கஷ்டங்களையும் படையினரால் இழைக்கப்படும் குற்றங்களையும் தளபதிகளுக்கு எடுத்துக் கூறியும் அரசு மட்டத்திற்கு எடுத்துச் சென்றும் பணிபுரிந்தவர். 86-98 காலப்பகுதியில் தமிழ் மக்கள் அல்லலுற்று அகதிகளாக அலைக்கழிந்த வேளையில் அகதிகள் புனர்வாழ்வுக் கழகத்தின் தலைவராக இருந்து பேராசிரியர் ஆற்றிய பணி அளப்பரியது.

பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்கள் ஆற்றிய பணிகளுக்காகப் பல விருதுகளைப் பெற்றுள்ளார். அவற்றுள் தமிழக அரசின் அதியுயர் விருதுகளில் ஒன்றான “திரு. வி.க. விருது” பெருமை மிக்கது. இவ்விருதினைப் பெற்ற ஒரே இலங்கையர் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி மட்டுமே என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பேராசிரியரின் மனைவி திருமதி ரூபவதி. இவர்களுக்கு கிருத்திகா பாலசேகர், தாரணி புவன், வர்த்தனி கார்த்திகேயன் என மூன்று பெண்பிள்ளைகள். எந்தக் கவலையும் இன்றி வேலை செய்வதற்கு தனது வீட்டுச் சூழலே காரணமாய் அமைந்தது எனப் பேராசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். “என் மனைவிக்கு நான் மிகவும் கடமைப்பட்டவன் - Thank God பிள்ளைகளும் அந்தச் சூழலுக்குள் வந்தபடியால் ரெம்பப் புரிந்துணர்வு உள்ளவர்கள். நான் ஒருவகையில் அதிஷ்டசாலி என்றுதான் கூறவேண்டும்” என ஞானம் நேர்காணலில் பதிவு செய்துள்ளார்.

பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி அவர்கள் அகவை எழுபத்தைந்தை நிறைவு செய்து பவளனிழாக் காணும் இவ்வேளையில் அவர் பல்லாண்டு, பல்லாண்டு காலம் வாழ்ந்து தமது பணிகளைத் தொடரவேண்டும் என மனமார வாழ்த்தி இந்தப் பவளனிழா மலரைப் பணிவன்புடன் சமர்ப்பிக்கின்றோம்.

மலரின் உள்ளே...

	பக்கம்
1. அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண் நிலவில் <i>பேராசிரியர் சி. எஸ். என். குரு</i>	1
2. எங்கள் பிதாமகர் <i>பேராசிரியர் அ. சண்முகநாதன்</i>	19
3. பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி சில புலமைசார் நினைவுகள் <i>பேராசிரியர் எஸ். சந்திரசேகரன்</i>	21
4. கலாநிதி கா. சிவத்தம்பியின் இலக்கிய வரலாற்று நோக்கு <i>முனைவர் எ. மாதையன்</i>	24
5. தமிழியலின் தலைமைப் பேராசிரியர் கலாநிதி கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி <i>கலாநிதி நாகராஜயர் சுப்பிரமணியன்</i>	36
6. பேராசிரியர் சிவத்தம்பியின் பரவலாக அறியப்படாததொரு முகம் <i>கலாநிதி எச். யோகராசா</i>	41
7. தற்காலத் தமிழாய்வுலகின் பீஷ்மர் <i>க. இரகுபரன்</i>	47
8. சிவத்தம்பியும் நானும் சில நினைவுகள் <i>அ. முகம்மது சமீம்</i>	50
9. வடமராட்சிப் பாரம்பரியத்தின் ஓர் சின்னம் <i>வே. விஸ்வராஜா</i>	62
10. யாருக்கும் இல்லாத பேர் <i>தெனியான்</i>	67
11. தமிழ் இலக்கியத்தின் முதுசொம் <i>கலாநிதி எசுங்கை ஆழியான் க. குணராசா</i>	71
12. உன்மத்தராபிருந்தேன் <i>அ. இரவி</i>	75
13. வாழும் பொக்கிஷம் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியும் நானும் <i>எஸ். மோசேஸ்</i>	89
14. பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி ஓர் அறிவாலயம் <i>அந்தனி ஜீவா</i>	94
15. இதயம் நிறைந்த எங்கள் ஆசான் <i>எஸ். எச். எம். ஜெயீஸ்</i>	96
16. பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி ஞானம் நோக்காணலில்...	108
17. Karthigesu Sivathamby At a Glance	109

அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண் நிலவில்...

பேராசிரியர் சி. மெளனகுரு

அறிமுகம்

1959ம் ஆண்டு

ஒரு நாள் பகல் பொழுது

வந்தாறுமூலை மத்திய கல்லூரி (இன்று கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்) கலை மண்டபத்தில், பாடசாலைக் கூத்தர் குழு 'பாகபதாஸ்திரம்' எனும் வடமோடிக் கூத்தை நிகழ்த்த வேடம் புனைந்தபடி அதிபர், ஆசிரியர், அண்ணாவியாருடன் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து வருகிற கலாநிதி க. வித்தியானந்தனை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது.

சிவ வேடனுக்குரிய ஒப்பனையுடன் கையிலே வில்லம்புடன், பல்கலைக்கழகப் புகழுக வகுப்பில் பயின்று கொண்டிருந்த பதினாறு வயதுப் பையனாக கூத்தர் குழுவினுள் ஒருவனாக நான்.

அனைவரும் காத்திருக்கிறோம்.

பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர் ஒருவரை முதன்முறையாக நேரிலே சந்திக்கும் குறுகுறுப்பு எனக்குள்

குழுவினரிடையே பரபரப்பு

'வித்தியானந்தன் வந்துவிட்டார்'

பருத்த ஆகிருதியான தோற்றம், பரந்த முகம் அதில் ஒரு புன்முறுவல்

அவருடன் கூட அவரையும் விடப் பருத்த ஆகிருதியான தோற்றத்துடன் இன்னொருவரும் வருகிறார். அவர்களின் பின்னால் மட்டக்களப்பின் பிரபலஸ்தர்களான வித்துவான்கள் வி.சீ. கந்தையா, கமலநாதன் முதலியோர்.

பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியுடனான
பேராதனைப் பல்கலைக்கழக அனுபவங்கள்

கலா மண்டபத்தில் கூத்து நிகழ்த்தப்படுகிறது. வந்திருந்தோர் அனைவரும் கூத்தை உன்னிப்பாகப் பார்க்கிறார்கள். கூத்து முடிகிறது.

கூத்தில் மகிழ்ந்துபோன அவர்கள் மாணவர்களை அருகழைத்துத் தட்டிக் கொடுத்து வாழ்த்துகிறார்கள். அந்த இரண்டு பெரிய ஆகிருதிகளும் என் கையை இறுகப் பிடித்து கன்னத்தை தடவி விடுகிறார்கள். இந்த இரண்டு பெரிய மனிதர்களுடன் என் கல்வி வாழ்வும், கலை வாழ்வும் பின்னால் இணைக்கப்படப் போகிறது என்று எனக்கு அப்போது தெரியாது.

அந்த இன்னொரு பெரிய ஆகிருதிதான் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி.

ஆஜானுபாகுவான பெரும் தோற்றத்துடனும் கலகலப்பான நகைச்சுவைப் பேச்சுடனும் எங்களுக்கு அறிமுகமான அவர் எம் மனதில் நன்கு பதிந்து விடுகின்றார்.

பேராசிரியர் சிவத்தம்பியுடனான இவ்வறவு 1959ல் என் பதினாறாவது வயதில் ஆரம்பித்தது. அவருடன் அன்றிலிருந்து நடக்கத் தொடங்கிய எனது கல்வி - கலைப் பயணம் எனது 64வது வயது வரை 48 வருடங்களாக இற்றைவரை தொடர்கிறது.

காலம், அவருடனான என் உறவை ஆசிரிய மாணவ உறவாக ஆரம்பித்து வைத்தது. எங்கள் உறவின் ஸ்தாயிபாவம் அதுதான். அந்த அடிநாதத்திலிருந்து எம் உறவு நட்புறவாக மலர்ந்தது. குடும்ப உறவாக விரிந்தது. இன்று தந்தை - மகன் உறவாக முதிர்ந்து கனிந்துள்ளது.

இவ்வறவுக்குள் பாசமுண்டு, நேசமுண்டு. கோபம் உண்டு தாபம் உண்டு. சண்டையுண்டு சமாதானமுண்டு. இவ்வுணர்வுகள் யாவும் எமக்குள் ஏற்படும் வகையில் அவர் எம்மோடு மிக நெருங்கி நின்றார் என்பதுதான் இதன் சாராம்சம்.

கல்லூரியில் நிகழ்த்திய பாசுபதாஸ்திரம் கூத்தினை பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் திறந்த வெளி அரங்கில் சிங்கள - தமிழ் மாணவர் மத்தியில் நிகழ்ந்த பேராசிரியர் வித்தியானந்தனுக்கு ஆலோசனை வழங்கியவர் சிவத்தம்பி அவர்களாவார். கலைக்கழகத்தின் நாடகக் குழுவின் தலைவராக வித்தியானந்தனும் செயலாளராகச் சிவத்தம்பியும் இருந்து நமது நாட்டுக்குரிய, மண்ணுக்குரிய கலை வடிவமான கூத்தை மீட்டெடுக்க முயற்சி செய்த காலங்கள் அவை. இவர்கள் இருவருக்கும் அன்று பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைத் தலைவராக இருந்த இவர்களின் ஆசான் பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை வழிகாட்டியாக இருந்தார். அவரின் குருநாதரும் முதற் தமிழ்த்துறைத் தலைவரும் பேராசிரியருமான சுவாமி விபுலானந்தரின் ஆசீர்வாதமும் இவர்கட்கிருந்தது.

கலைஞர் சிவத்தம்பி

பேராசிரியர் சிவத்தம்பியுடனான பேராதனை உறவுகள் 1961க்கும் 1965க்கும் இடையில் எனக்குக் கிடைத்தன. அவரை ஓர் அறிஞராக மாத்திரமின்றி கலைஞராகவும் நான் அறிந்து கொண்ட காலங்கள் அவை. இன்று ஆய்வறிவாளராகவும், அறிஞராகவும் அறியப்படும் சிவத்தம்பியவர்கள் ஆரம்ப காலத்தில் ஒரு கலைஞராக விளங்கினார். முக்கியமாக ஒரு நாடகக் கலைஞராக அதிலும் நடிகராகப் பிரபல்யம் பெற்றிருந்தார்.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் 50களின் பிற்பகுதியில் சிவத்தம்பியவர்கள் பயின்று கொண்டிருந்த காலங்களில் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் தயாரித்த பேராசிரியர் க. கணபதிப் பிள்ளையின் யதார்த்த மேடை நாடகங்களில் முக்கியமான பாத்திரங்கள் ஏற்று இயற்பண்புவாத நடிகராக இருந்திருக்கிறார். அக்கால கட்டத்தில் வானொலி நாடக நடிகராகவும் இருந்திருக்கிறார். இவற்றைவிட கதாசிரியராக, கவிஞராக வானொலி உரைச் சித்திர எழுத்தாளராக சிறந்த மேடைப் பேச்சாளராகவெல்லாம் இருந்திருக்கிறார் என்பதனைப் பின்னர்தான் நான் அறிந்து கொண்டேன்.

அவர் ஒரு சிறந்த கலா ரசிகர். இன்றும் கூட அவர் இசை, நடனம், நாடகம் போன்ற அவைக்காற்று கலைகளை ரசிக்கும் போது அவரிடமிருந்து வெளிப்படும் ஆங்கிக, வாசிக உணர்வு வெளிப்பாடுகள், பார்க்கும் நமக்கு சுவாராஸ்யத்துடன் வியப்பையும் தரும். ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறைதான் ஒரு ரசிகன் தோன்றுகிறான் என்று கூறுதல் மரபு.

சிவத்தம்பி சேர் ஒரு பரம இரசிகள்.

1961க்கும் 1966க்கும் இடையில் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தை மையமாகக் கொண்டு வித்தியானந்தன் கூத்து மீள் கண்டு பிடிபிலீடுபடுகிறார் 60களில் பேராசிரியர் சரத்சந்திரா சிங்கள கூத்துக்களையும் (நாடகம், கோலம், சொக்கரி) தமிழ்க் கூத்துக்களையும் அடிநாதமாகக் கொண்டு 'மனமே', 'சிங்கபாகு' என்ற இம் மண் மணம் கமழும் சிங்களக் கூத்துக்களைத் தயாரித்தார். சிங்கள நாடக உலகு இதனால் ஒரு புதுச் சிலிர்ப்படைந்தது. அச் சிலிர்ப்பை தமிழ் நாடக உலகும் அடையவைக்கும் முயற்சியில் வித்தியானந்தன் களம் இறங்கியிருந்தார்.

பேராதனையில் ஒரு சிலிர்ப்பு

காலனிய சிந்தனைகளுக்குள்ளும், ஆங்கில மோஸ்தருக்குள்ளும், ஐரோப்பிய நடை, உடை, பாவனை, உணவு வகைகளுக்குள்ளும் மூழ்கிக் கிடந்த பேராதனைப் பல்கலைக்கழக தமிழ் மாணவர் சமூகத்தின் செவிகளுக்கு கிராமத்தின் மத்தள ஒலியும் கல்லூரி இசையும் சலங்கைச்

சப்தமும் ஆடலும் பாடலும் புகுந்தன. அவர்களிடம் ஒரு புதுச் சிலிர்ப்பு எழுந்தது.

பேராதனையில் எழுந்த அச்சிலிர்ப்பு 1966ம் ஆண்டுவரை இலங்கையில் எல்லாப் பக்கங்களுக்கும் பரவியது.

களத்திலே தலை மகனாக முன் நின்றார் வித்தியானந்தன். ஆலோசகர்களாகப் பின் நின்றனர் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை (தமிழ்த்துறை) பேராசிரியர்கள் சந்திரசேகரம், நேசையா (கல்வித்துறை) பேராசிரியர் தம்மையா (சட்டத்துறை) போன்றோர். பக்கத் துணைவர்களாக நின்றனர். முதற் தொகுதி மாணவர் களான சிவத்தம்பி, கைலாசபதி, தில்லை நாதன், சிவகுருநாதன் (தினகரன் ஆசிரியர்) பாலகிருஷ்ணன் (முன்னாள் யாழ் பல்கலைக் கழகக் கலைப் பீடாதிபதி) முதலானோர்.

இரண்டாம் தொகுதி மாணவர்களாக இக்கலைக் களத்திலே நாங்களும் இணைந்து கொண்டோம்.

மறக்க முடியாத அக்கால கட்டங்களிலேதான் சிவத்தம்பி எம்முடன் நெருக்கமானார். அவரின் நாடக ஆளுமையினை அருகிலிருந்து காணும் சந்தர்ப்பம் மாத்திரமன்றி அவரிடமிருந்து நாடகம் பற்றியும் கூத்துப் பற்றியும் நிறைய அறியும் வாய்ப்பும் எனக்குக் கிட்டியது.

வித்தியானந்தன், சிவத்தம்பி கூத்துப் பணிகள்

பேராசிரியர் வித்தியானந்தனும் சிவத்தம்பியினதும் அர்ப்பணிப்பு மிக்கதும் தூர நோக்குடையதுமான கூத்து, நாடகச் செயற்பாடுகளை இன்றைய இளம் தலைமுறையினர் பலர் அறியார். சிலர், தாம் புதிதாக அறிந்த புதிய நவீன தத்துவங்களைப் பிழையாகப் பிரயோகம் பண்ணி, காலனித்துவ சிந்தனையால் கவரப்பட்டவர்கள் இவர்கள் என்றும் வித்தியானந்தனும் அவரது மாணவர்களும் கூத்தை அண்ணாவிமாரிடமிருந்தும், மக்களிடமிருந்தும் பிரித்து விட்டனர் என்றும், வட்டக்களரிக்குள் ஆடப்பட்ட வீரியம் மிக்க கூத்தை படச்சட்ட மேடைக்குள் கொணர்ந்து அதன் உயிரை வாங்கிவிட்டனர் என்றும் கூத்தை இவர்கள் மாற்றிவிட்டனர் என்றும் நேற்று பெய்த மழைக்கு இன்று முளைத்த பூண்டுகள் இப் பெரும் மரங்களைக் குற்றம் சாட்டும்.

கூத்து மாறாத ஒன்றல்ல. தன்னளவில் அது மாறி வந்துள்ளது என்ற இயங்கியல் தத்துவம் அறியாதார் இவர்கள். வித்தியானந்தனினதும் அவர்தம் மாணாக்கரினதும் கூத்துச் செயற்பாடுகள் பற்றித் தெளிவில்லாதார் இவர்கள்.

1960களில் மட்டக்களப்பில் படுவான்கரைக் கிராமங்களில் மண் ஒழுங்குகள் தோறும் தூக்க முடியாத தன் உடம்பைத் தூக்கிக் கொண்டு வியர்வை ஒழுக ஒழுக நடந்து திரிந்ததும்,

அண்ணாவிமாரின் குடிசைகளுக்குள் தவழ்ந்து புகுந்ததும்,
அண்ணாவிமார்களை சம கலைஞர்களாக மதித்து அவர்களைக்
கௌரவித்து அவர்களுக்குச் சமூகத்தில் மதிப்பார்ந்த இடம் பெற்றுக்
கொடுத்ததும்,

அரசு அதிபர்களையும், அரசு அதிகாரிகளையும் அண்ணாவிமாரின் வீடு
தேடி வர வைத்ததும்,

கற்றோர் மத்தியில் கூத்துக்கு ஒரு அங்கீகாரம் பெற்றுத் தந்ததும்,
அரசின் கண்பார்வையினைக் கூத்தை நோக்கித் திருப்பியதும்,
கூத்தைக் கிராமத்தில் கிராமியச் சூழலிலும், கிராமப் பண்பாட்டின்
பின்னணியிலும் அதன் பழமை கெடாமல் ஆடப் பண்ணியதும்,

கூடுமானவரை தம்மால் முடிந்தவரை வறுமையில் வாடிய
அவ்வண்ணாவிமார் பலருக்கு அரசு உதவி பெற்றுக் கொடுத்ததும் தாமே பண
உதவி புரிந்ததும்

உலகம் பூராவும் ஈழத் தமிழரின் மண்சார்ந்த கலை அடையாளமாக அதை
எடுத்துச் சென்றதும்,

தமிழரின் நாடக மரபாக அதை இனம் கண்டதும்,

இளம் தலைமுறைப் பல்கலைக்கழக மாணவர்களை அக்கலை மீது
ஈடுபாடு கொள்ளச் செய்ததும்,

கூத்தின் தனித்துவம் கெடாமல் அதனைப் படச்சட்ட மேடைக்குள்
கொணர்ந்ததும்,

பிற்காலத்தில் அதனைப் பல்கலைக்கழக பாடநெறியாக்கும் விதத்தில்
அத்திவாரம் இட்டதும்,

என வித்தியானந்தனின் கூத்துப் பணிகள் விரிப்பிற் பெருகும்.

இவையனைத்திற்கும் பிரதான உப தளபதியாக அருகில் நின்றவர்தான்
பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி.

காலனித்துவம் தந்த நவீன நாடகத்திற்கு எதிராக மண்சார்ந்த நமது
நாடக மரபை மீள் கண்டுபிடித்து நிறுத்தி பண்பாட்டுப் போர் புரிந்த
வித்தியானந்தனையும், சிவத்தம்பியையும் காலனித்துவ சிந்தனையாளர்கள்
என்று குற்றம் சாட்டி அவர்களின் கூத்துச் செயற்பாடுகளை மறைக்க முயலும்
முதிரா இளைஞர்கள், கிளையில் இருந்து கொண்டு அடிமரம் தறிக்கும்
புத்திசாலிகளே.

பேராதனையில் சிவத்தம்பியின் கூத்துப் பணிகள்

பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் தயாரிப்பில் 1961இருந்து 1966வரை நான்கு
கூத்துக்கள் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் மேடையேற்றப்பட்டன.
அவையாவன. கர்ணன் போர் (1962), நொண்டி நாடகம் (1963),

இராவணேசன் (1964) வாலிவதை (1966). கர்ணன்போர் பதினெட்டாம் நாள் பாரத யுத்தத்திற்குச் செல்லும் கர்ணனை மையமாகக் கொண்ட வடமோடிச் கூத்து. நொண்டி நாடகம் அப்பாவிச் செட்டியின் மனைவியைக் கவர்ந்து அதனால் தண்டனை பெறும் நொண்டியொருத்தனை மையமாகக் கொண்ட தென்மோடி நாடகம். இக் கூத்துக்களைப் பழக்க செல்லையா அண்ணாவியார் கூத்து ஏடுகள், மத்தளம் சகிதம் பேராதனைக்கு அழைக்கப்பட்டிருந்தார். அவரே எமது கல்லூரி பாசுபதாஸ்திர அண்ணாவியாருமாவார்.

கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன் வீட்டில் மீண்டும் நான் சிவத்தம்பியவர்களைச் சந்திக்கின்றேன். கர்ணன்போர் பற்றி விஸ்தாரமாக அண்ணாவியார் வித்தியானந்தனுக்கு விளக்குகிறார். கூத்தை ஒரு மணி நேரத்துக்கு அதன் தன்மை குறையாமல் சுருக்கும் பொறுப்பு என்னிடம் விடப்படுகிறது. அண்ணாவியாருடன் உரையாடி என்ன என்ன கட்டங்கள் பிரதானமானவை என்பதை சிவத்தம்பியும் வித்தியானந்தனும் வெளிக்கொணருகிறார்கள். ஏற்கனவே கூத்துப் பிரதியை வாசித்திருந்த சிவத்தம்பி அந்தக் கூத்தின் உயிர் நாடியான விடயங்களைக் குறிப்பிட்டுச் சுருக்கத்திற்கான புறவட்டத்தினை எனக்குத் தருகின்றார். ஒரு வாரத்துள் கர்ணன் போர் நாடகப் பிரதி உருவாகி விடுகிறது. நொண்டி நாடகம் பிரதியும் இவ்வாறுதான் உருவாகியது.

நான் தயாரித்துக் கொடுத்த பிரதியை இரண்டு பெரியவர்களும் என்னை அருகில் வைத்து அண்ணாவியார் ஆலோசனையுடன் செம்மை செய்கிறார்கள். நான் கொடுத்து வைத்தவன். இவர்களால் நான் செதுக்கப்படுகிறேன் என்று அன்று நான் உணரவில்லை. சிறுபராயம்.

இராவணேசன் நாடகப் பிரதி உருவாக்கம்

மூன்றாவது கூத்து இராவணேசனாகும்.

யுத்த காண்டத்தில் இராவணேசனின் குணாதிசயத்தை சித்தரிக்கும் நாடகம் அது. மட்டக்களப்புக் கூத்துக்களில் பாத்திர உருவாக்கம், பாத்திர குணாம்ச வளர்ச்சி என்பன இல்லை. கதை கூறும் பண்பே அதில் மிகுதி. பாரம்பரியக் கூத்து முறையில் பாத்திர குணாம்சத்தினைக் கொண்டிருதல் என்பது புதிய முயற்சி. கூத்து நாடகமாகிய விதம் அது.

இந் நாடகத்தை எழுதும் பொறுப்பு என்னிடம் விடப்படுகிறது.

இந்நாடகம் எழுத என்னை நெறிப்படுத்தியவர்கள் இருவர் ஒருவர் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன். இன்னொருவர் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி, சிவத்தம்பியின் பங்கு இதில் அதிகம்.

கம்பன் படைத்த யுத்தகாண்ட இராவணன் எப்படிச் சிந்தித்தான், பேசினான், அசைந்தான், நடந்தான், கோபித்தான் சிரித்தான் என்பதையெல்லாம் நுணுக்கமாக நான் கற்க வழி செய்தார் சிவத்தம்பி. ஒருவகையில் யுத்த காண்டத்தை எனக்குக் கற்பித்தார் எனலாம். எனக்குள் இராவணன் பாத்திரம் வியாபித்தது. சில காட்சிகளைக் கூத்தோடு ஒட்டி அமைக்கும் முறையை விவாதித்தார். கூத்தாட்ட முறைமையை எவ்வாறு நாடகத்திற்குப் பாவிக்கலாம் என்ற நூட்பங்களை விளக்கினார். இராவணேசன் உருவாகலாயிற்று.

இவ்வண்ணம் மூன்று நாடகப் பணுவல்கள் உருவாகக் காலாக இருந்தவர்களுள் மிக முக்கியமானவர் சிவத்தம்பி என்பது இங்கு பதிவு செய்யப்பட்ட வேண்டிய ஒரு விடயமாகும்.

பேராதனையில் கூத்தின் உதவீ நெறியாளராக சிவத்தம்பி

கர்ணன் போரில் கர்ணனாகவும், நொண்டி நாடகத்தில் செட்டியாராகவும் இராவணேசலில் இராவணனாகவும் நடிக்கும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டியது. இந் நாடகங்களுக்கு உதவி தயாரிப்பாளராகக் கடமை புரிந்தார் சிவத்தம்பியவர்கள். அப்போது அவர் கொழும்பில் பாராளுமன்றத்தின் சமகால மொழிபெயர்ப்பாளராக கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தார்.

வாரம் தோறும் கொழும்பிலிருந்து பேராதனைக்கு வந்து விடுவார். தின்ப பயிற்சியினை அண்ணாவிடாரும், பேராசிரியர் வித்தியானந்தனும் அளிப்பார்கள். விசேட பயிற்சிகளை ஆலோசனைகளை வார இறுதியில் வரும் சிவத்தம்பியவர்கள் தருவார்கள். கூத்தை ஏற்கனவே அறிந்திருந்தமையினால் ஆட்டம் பழக்குவதில் அண்ணாவிடாருக்கு நான் உதவியாகச் செயற்பட்டேன். ஆட்டங்களையும் பாடல்களையும் அண்ணாவிடார் பழக்கி முடிந்த பின் அதை செம்மையுறு நாடகமாக வார்த்தெடுப்பதில் சிவத் தம்பியவர்கள் வித்தியானந்தனவர்கட்கு உதவியாகச் செயற்பட்டவிதம் முக்கியமானது.

பாடல்களைத் தெளிவாகப் பாடுதல் உணர்ச்சி புலப்படப் பாடுதல் சில சொற்களை எடுத்தும், சில சொற்களைப் படுத்தும் பாடுதல் என பாடும் முறைமையினை வகுத்துத் தந்தமையோடு வட்டக்களரியில் ஆடும் ஆட்ட முறையினை படச் சட்ட மேடைக்கு அமைய ஆடும் முறைமையினையும் எமக்கு விளக்கினார் சிவத்தம்பி.

சுற்றி வர மக்கள் சூழ்ந்திருக்கும் வட்டக் களரிக்கும் ஒரு பக்கப் பார்வையாளர் கொண்ட புற சீனியம் மேடைக்குமிடையிலான வேறுபாடுகளை விளக்கி ஒன்றுக்காக உருவான ஆட்ட முறைகள் இன்னொன்றுக்கானதாகும் போது அதன் அடித் தன்மை கெடாது எவ்வாறு பிரயோகிக்கப்பட வேண்டும் என்பதை அன்று எமக்கு அவர் விளக்கினார். அவரும் அம் மாற்றத்தினை உணர்ந்திருந்தார்.

புற சீனியன் மேடைக்குக் (படச் சட்ட மேடை) கூத்தைக் கொணர்ந்து வந்தவர்கள் என்று இம் முன்னோர்களைக் கொச்சைத் தனமாக வசைபாடும் கூட்டம் ஒன்று அன்றிலிருந்து இன்று வரை இருந்து கொண்டு தானிருக்கிறது. ஆனால் இந்த மாற்றத்தை பிரக்ஞை பூர்வமாகவும், இதன் தாற்பரியங்களை நுணுக்கமாகவும் புரிந்து கொண்டுதான் அம் முன்னோடிகள் செயற்பட்டார்கள் என்பதை இவர்களிற் பலர் புரிந்து கொள்வதேயில்லை. மாற்றங்களைக் கொணரும் முன்னோடிகள் யாவர்க்கும் கறுப்பு, வெள்ளை வர்ணம் பூசும் மரபு நாம் அறிந்ததே.

ஒவ்வொரு நாடகத்திலும் சிவத்தம்பியவர்களின் கற்பனை செயல் புரிந்திருக்கிறது. உதாரணத்திற்கு ஓரிரண்டை இங்கு குறிப்பிடுதல் பொருத்தமானது.

நொண்டி நாடகத்தில் ஆறு கடக்கும் காட்சி

நொண்டி நாடகத்தில் செட்டியும் நொண்டி மனைவியும் ஆறு கடக்கும் கட்டம். வழக்கமாகக் கூத்து மரபில் ஒரு பாட்டோடு ஆறு கடப்பதாகக் கூறி, ஆறு கடப்பார். ஆனால், பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் தயாரித்த நொண்டி நாடகத்தில் தொங்கதீந்தா தீந்தாதக என்ற தென்மோடி தாளக் கட்டிற்கு ஏற்ப கால் வைத்து நடந்து பாய்ந்து ஆறு கடப்பதாக அக்கட்டம் காட்சிப் படுத்தப்பட்டது. சபையோரின் பலத்த வரவேற்பை அது பெற்றதுடன், நொண்டி நாடகத்திற்குப் பெயர்போன மன்னார் அண்ணாவிமாரல் அது பெரிதும் சிலாகிக்கவும் பட்டது.

ஆட்டத்தை நடிப்பாக்க வேண்டும் என்று சிவத்தம்பியவர்கள் அடிக்கடி எம்மிடம் கூறுவர். இச்ச நாடகத்தில் பாட்டு நடிப்பாவது போல கூத்தில் ஆட்டம் நடிப்பாக வேண்டும் என்பார். அந்த 20 வயதில் நாட்டிய சாஸ்திரம் கூறும் நடிப்பு முறைகளை எமக்கு உணர்த்தி கீழைத்தேய நடிப்பு முறை என்ற கருத்துருவை 60களில் எமக்குள் கொணர்ந்தார்.

இராவணேசனில் சில காட்சிப் படிமங்கள்

இராவணேசனில் இராவணன் படை அனுப்பும் கட்டம் முக்கியமான ஒரு கட்டமாகும். நீலன், சிங்கன், மகரக்கண்ணன், குருதிக் கண்ணன் என்று அணி அணியாக இராவணன் அரக்க தளபதிகளைப் படையுடன் இராமனுக்கு எதிராக ஏவுகிறான்.

போவதோ எனது வீரம்

வீழ்வதோ புகழ் என்று எண்ணி

ஆள் சூழச் சேனையோடு

நீலனை அனுப்பி வைத்தான்

என்ற பாடலைக் கணீரெனத் தன் வெண்கலக் குரலில் பேராசிரியர் அசண்முகதாஸ் பாடுவார். இராவணனான நான் அப்பாடலுக்கு அழிந்தது மெல்ல நடந்து, மத்தள ஓசைக்குத் தக திரும்பி தாகிட தருகிட என்ற தாளக் கட்டுக்கு மெல்ல ஆடி, வேகமாக ஆடி, அதி வேகமாக ஆடிச் சூழ்ந்து மேடையின் வலது கீழ் மேடைக்கு வந்து இரு கைகளையும் தூக்கிப் படைகளை அனுப்பி வைப்பேன். தொடர்ந்து ஒலிக்கும் பறையும் உடுக்கும் மத்தளமும் சங்கும் படை போவது போன்ற பிரமையை ஏற்படுத்தும். திடீரென அவைநின்றதும் இராவணன் உடலில் தோன்றும் சோர்வும் மேடையில் நிலவும் அமைதியும் படைகள் அழிந்தது போன்ற உணர்வைத் தரும். மீண்டும் படை அனுப்புவதாக

சிங்கனும் நீலன் மற்றும்
செயல் வீரன் மாண்ட பின்னர்
மகரனொடு குருதிக் கண்ணன்
மார்களை அனுப்பி வைத்தான்

என்ற அமைதியைக் கிழித்தபடி சண்முகதாளின் குரல் மீண்டும் ஒலிக்கும். மீண்டும் அதே காட்சி. மெல்லிய ஆட்டமாக ஆரம்பித்து வேகமாக ஆட்டம் தொடர்ந்து ஆட்டம் மிக வேகமாகச் சென்று உச்சத்திற்குச் சென்று, மீண்டும் படை அனுப்புவது நிகழும்.

வடமோடிக் கூத்தில் வரும் தாளக் கட்டுக்களையும் ஆடலையும், பாடலையும் வைத்து ஒரு பெரும் காட்சியைத் தன் கற்பனைத் திறத்தால் உருவாக்கினார் சிவத்தம்பி.

இராவணேசனில் இந்தக் காட்சி பெரும் ஆச்சரியத்தையும், வியப்பையும் பார்வையாளருக்கு ஏற்படுத்திய காட்சியாகும்.

சிவத்தம்பியவர்கள் தற் கற்பனை கொண்டு அமைத்த இன்னொரு காட்சி இராவணேசன் யுத்த களக் காட்சியாகும்.

இராமனும் இராவணனும் கடைசி யுத்தத்திற்குத் தம்மை ஆயத்தம் செய்வார். மேடையின் ஒரு பகுதியில் இராவணன் புறப்படுவான், மேடையின் மறு பகுதியில் இராமன் புறப்படுவான். இது பாரம்பரியக் கூத்து மேடை காணாத ஒரு காட்சி. யுத்த களத்தில் தேரில் இரு வீரர்கள் இரண்டு வித ஆட்டக் கோலங்களுடன் வருவர். இது சிவத்தம்பி அமைத்த இன்னொரு காட்சி.

கடைசி யுத்தத்தில் பாட்டினி வெறும் மத்தள ஓசைக்குச் சூழ்ந்து இராமனும் ஆடுவர். இராவணனும் தனி ஆவர்த்தனம் போல ஆட்டம் மூலம் யுத்த உணர்வைப் பார்வையாளருக்கும் பதிக்கும் முயற்சி இது. இம் முறைமை மரபுவழிக் கூத்தில் இல்லாதது. இது சிவத்தம்பி அமைத்த இன்னுமோர் காட்சி.

எத்தனை விதமாகவெல்லாம் அன்று அவர் யோசித்திருக்கிறார் என்பதனை இன்று நான் பெற்றிருக்கும் நாடக அறிவோடு சேர்த்துப் பார்க்கும் பொழுது வியப்பாக இருக்கிறது. ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் எழுதியதுபோல அவர் நாடகங்களும் தயாரித்திருக்க வேண்டும். தமிழ் நாடக உலகு அதனால் மிகுந்த பயனடைந்திருக்கும்.

கூத்தா நாடகமா?

இவை கூத்தா அல்லது நாடகமா? என்ற வினா அன்று சிலரால் முணுமுணுக்கப்பட்டது. அந்த முணுமுணுப்பு இன்னும் ஓயவில்லை. இதனை வடமோடி நாடகம் என்று பெயரிட்டவர் சிவத்தம்பியவர்கள்தான். வடமோடி என்ற பதத்தில் கூத்தும், நாடகம் என்ற பதத்தில் நாடகமும் தெரிகின்றன. கூத்தும் நாடகமும் இணைந்த வடிவம் அல்லது கூத்து நாடகமாகிய வடிவம் என்பதனை இச் சொற்றொடர் மூலம் அன்று அப் பெரியவர்கள் முணுமுணுப்பாளர்க்கு உணர்த்தினார்கள் என்றே இன்று நான் நினைக்கிறேன்.

ஒளியமைப்பும் ஒப்பனையும்

இந்த நாடகங்களுக்கான ஒளியமைப்பை மேற்கொண்டவரும் பேராசிரியர் சிவத்தம்பியவர்கள். நவீன வசதிகளைக் கூத்துக்கும் பொருத்திப் பார்த்த முயற்சி அது. கர்ணன் போரில் கர்ணன் - பொன்னுருவி பாதி ஒளியில் நின்று உரையாடுவதும் இராவணேசனில் இராமன் ஒரு ஒளிப் பொட்டினுள்ளும் இராவணன் இன்னொரு ஒளிப் பொட்டினுள்ளும் தோன்றி பிரகாச ஒளியில் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் காண்பதும் இறுதி யுத்தத்தில் இராவணன் வீழ்ந்ததும் மாலையின் சிவந்த சூரியக் கிரணங்கள் பின்னணியில் எழுந்து வீழ்ச்சியின் சோகத்தை அழுத்துவதும் என ஒளியமைப்பை அழகாக அவர் செய்வார். ஒளியமைப்பு வசதிகள் மிகுந்த கொழும்பு லும்பினி அரங்கு, நவரங்கலா, கண்டி திருத்துவக் கல்லூரி அரங்கு போன்ற புகழ்பெற்ற அரங்குகளில் இந் நாடகம் நடைபெற்றமையினால் இது சாத்தியமாயிற்று. ஒளியமைப்பு இல்லாத யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு மன்னார் மேடைகளுக்கு பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் ஒளியமைப்புச் சாதனங்கள் நிறைய வைத்திருந்த தவமணி நாயகம் என்ற ஒளியமைப்பாளரையும் எம்முடன் அழைத்துச் செல்வார்.

ஒளியமைப்போடு ஒப்பனையினையும் பேராசிரியர் சிவத்தம்பியவர்கள் மேற்கொண்டார். நாடகத்தில் நடிக்கும் நடிகர்கட்கு பேராசிரியர் சிவத்தம்பியின் கை கொஞ்சமாவது பட்டால்தான் ஒப்பனை செய்த திருப்தி ஏற்படும். பெரும்பாலும் எல்லா அரங்கேற்றங்களுக்கும் நேர காலத்துடன் வந்து

ஒழுங்குகள் செய்வார், உற்சாக மூட்டுவார் கல கலப்பாக்குவார். சில வேளைகளில் அவர் வராதபோது மாணவர்கள் சோர்ந்து விடுவர். சிவத்தம்பியைக் கண்டு விட்டால் எமக்குப் பெரும் குஷிதான்.

வித்தியரும் மாணவர் குழாமும்

பேராசிரியர் வித்தியானந்தனும், சிவத்தம்பியவர்களும் நாடக உருவாக்கம் பற்றிக் கலந்துரையாடுவது மாணவர்களாகிய எமக்கு மிகுந்த பயன் தருவதாயிருக்கும். வித்தியானந்தனுடன் சிவத்தம்பியவர்கள் பழகும் விதம் அலாதியானது. சிவத்தம்பி முதலானோர் அவரை 'வித்தியவர்' என்று அழைப்பார்கள். ஆனால் வித்தியானந்தன் முன்னால் 'சேர்' என்று குழைந்து விடுவார்கள். அந்த சேர் எனும் வார்த்தையில் ஒலிக்கும் பண்பு, பணிவு, அன்பு, உரிமை, கோபம், வாட்சல்யம் உணர்ந்து ரசிக்கத் தக்கது.

வித்தியரும் மாணாக்கருக்கு சம உரிமையும் சம ஆசனமும் தரும் பெரும் மனதுடையவர். மாணவர் எல்லோரும் அவரது நண்பர்களே. மாணவர்களிடம் பொறுப்புகளைப் பகிர்ந்தளித்து மகிழும் பண்பாளர் அவர். கொடுத்த சுதந்திரத்தினை எல்லை மீறாமல் ஆழமாகப் பயன்படுத்தும் திறமையாளர் சிவத்தம்பியவர்கள்; நிறைந்த குருபக்தி மிக்கவர் அவர்.

ஒத்திகை நாட்கள்

ஒரு நாள் ஒத்திகை ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. இராவணேசன் நாடகம், இராவணேசனாக நான். நீலன், மகரக் கண்ணன், குருதிக் கண்ணன் போன்ற சேனா வீரர்களுடன் இந்திரஜித் சும்பகர்ணன் போன்ற உறவுகளையும் இழந்து கோபத்துடன் நிற்கும் இராவண பாத்திரத்தை நான் கொண்டு வரவேண்டும்.

முயற்சியெடுத்து நடிக்கிறேன். 'போதாது' என்கிறார் சிவத்தம்பி. அருகிலே சுங்கானுடன் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் அமர்ந்திருக்கிறார், உன்னிப்பாகப் பார்த்தபடி. மீண்டும் நடிக்கிறேன். வித்தியானந்தன் அவர்களும் திருப்தியின்றித் தலை அசைக்கிறார்.

மீண்டும் நடிக்கிறேன்.

இருவர் முகத்திலும் திருப்தியின்மை

என்னால் மேலே முடியவில்லை.

சோர்ந்து போகிறேன்.

சிவத்தம்பியவர்கள் என்னைத் தனியே அழைக்கிறார்.

இராவணேசனின் யுத்த காண்டத் தோல்வி நிலையை விளக்கி கம்பன் பாடல் ஒன்றையும் கூறி விளக்குகிறார்.

தோல்வி மேல் தோல்வி பெற்ற இராவணன் வாளினைப் பார்க்கிறான். தன் தோளினைப் பார்க்கிறான். வலிய தன் கைகளைப் பார்க்கிறான்.

இறுதியில் நாணத்தால் குறுகி சிரிக்கிறான், அழுகிறான், கோபிக்கிறான் வெட்கப்படுகிறான் இதற்கான பாடலைக் கூறி.

‘நகும் அழும், முனியும், நாணும் என்று கம்பர் கூறுகிறார். எங்கே சிரியும், அழும், கோபியும், நாணப்படும் இவ்வுணர்வுகள் அனைத்தையும் ஒரே நேரத்தில் மாறி மாறி முகத்தில் கொண்டு வாரும்’ என்றார்.

அவர் கூற்றை உள்வாங்கிக் கொண்டேன். ‘எனக்குச் சிறிது நேரம் தாருங்கள்’ என்றேன் ஒரு சிறு இடைவேளை

நாங்கள் பழகிக் கொண்டிருந்த விரிவுரை மண்டபத்துக்கு அருகில்தான் எமது பார்த்தும் இருந்தது. அதற்குள் சுற்றிவர நிலைக் கண்ணாடிகள். அதற்குள் சென்றேன். கண்ணை மூடி சிவத்தம்பியின் வார்த்தைகளை உள்வாங்கினேன். மனதுக்குள் நடித்துப் பார்த்தேன். பின் கண் திறந்து கண்ணாடி முன் செய்து பார்த்தேன்.

மீண்டு வந்து அவர்கள் முன் நின்றேன். ‘செய்யலாம்’ என்றேன், ஒத்திகை மீண்டும் ஆரம்பமானது. நான் அக்காட்சியைச் செய்தபோது வித்தியானந்தன் அவர்கள் முகமும், சிவத்தம்பியவர்கள் முகமும் மலர்ந்ததும் ஒத்திகை முடிய அவர்கள் பாராட்டியதும் என் வாழ்வின் மறக்க முடியாத கணங்களுள் ஒன்று. இன்றும் அதை நினைத்து மகிழ்வேன். செதுக்கிய சிற்பிகள் மீது மிகுந்த மரியாதை எழும். கூத்தை நாடகமாக்கிய அக்கால கட்டங்களிலேதான் கிழக்கத்தைய நடிப்பு முறை (Eastern method of Acting) என்ற ஒன்று உண்டு என்ற எண்ணக்கரு எனக்குள் பொறிபோல விழுந்தது.

இத்தனை சிக்கலான ஆட்டங்களும், தாளக்கட்டுக்களும், செழுமையான பாடல்களும் கொண்ட இக்கூத்து எப்படி ஒரு கிராமிய நாடகமாக இருக்க முடியும்? என்று எம்மிடம் கேட்டார். அக்கினிக் குஞ்சுமாக என் மனப் பொந்துள் அன்று அவர் வைத்த இக் கருத்துத்தான் ‘மட்டக்களப்பு மரபுவழி நாடகங்கள்’ என்ற கலாநிதிப் பட்ட ஆய்வாக விரிந்தது. அவ் ஆய்வில் கூத்து செழுமையான தமிழ் நாடக வடிவமொன்றை இன்றைய செம்மையற்ற வடிவம் என நான் நிறுவியுள்ளேன். அவ் ஆய்வு 664 பக்கங்கள் கொண்ட நூலாகவும் வெளிவந்துள்ளது.

உலகமறியா அக்காலத்தில் உலகு தழுவிய பல விடயங்களை எம் வயதுக்கும் மீறி எமக்குள் திணித்து எம்மைச் செதுக்கி உருவாக்கியவர்கள் அவ்விரு பெரியவர்கள் முக்கியமாக சிவத்தம்பியவர்கள்.

எழுத்தாளருக்காக ஒலித்த குரல்

அவர் நடிப்பு நாடகம் கூத்துப் பற்றிக் கூறிய பல ஆழமான விடயங்கள் பின்னால்தான் எனக்குத் தெளிவாகப் புரிய ஆரம்பித்தன. இக்கால கட்டங்களிலேதான் சிவத்தம்பியவர்கள் எமக்கு முற்போக்குக் கருத்துகளை

முன்வைத்த முக்கியஸ்தாராயும் அறிமுகமாகின்றார். மண்வளம், தேசிய இலக்கியம் என்ற முற்போக்கு இலக்கியக் கோட்பாடுகளை முன்வைத்து அவர் எழுதிய கட்டுரைகள் முக்கியமானவை. 1960களின் நடுப்பகுதியில் மரபுச் சண்டையொன்று உருவாகியது. சிறுகதை எழுத்தாளர்களை மரபு மீறுவோர் எனக் குற்றம் சாட்டியது பழம் பண்டிதர் பரம்பரை. அதற்கு எதிராக எழுதப்பட்ட 'அசையாத குட்டை நீரல்ல மரபு' என்ற சிவத்தம்பியின் கட்டுரை முக்கியமானது. இளைஞர்களாக இருந்த எம்மை அன்று அக் கட்டுரை வெகுவாகக் கவர்ந்தது.

டொமினிக் ஜீவா, டானியல், ரகுநாதன் போன்ற தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தில் இருந்து வந்த எழுத்தாளர்கள் மேலோங்கி வந்த காலம் அது. டொமினிக் ஜீவா சாஹித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்று ரெயினில் வந்து இறங்கியதைப் பொறுக்க முடியாமல் அவரை சாதி சொல்லாமல் சொல்லி வசைபாடி அற்புத தனமாக ஓர் பிரபல இலக்கியப் பத்திரிகை எழுதிய கால கட்டம் அது. அதற்கு எதிராக எந்தப் பண்டிதரும் அன்று குரல் தரவில்லை. அக்காலத்தில் இந்த எழுத்தாளர் கட்காகவும் எழுத்துக்கும் குரல் கொடுத்து எழுதியவர்களுள் ஒருவரான சிவத்தம்பி என் பெரும் அபிமானத்திற்குரியவரானார்.

தமிழ் ஆய்வில் புதிய பார்வை

அவரது இயக்கமும் இலக்கியமும் என்ற கட்டுரையொன்று அக் காலப்பகுதியில் ஒரு இலக்கிய சஞ்சிகையில் தொடராக வெளிவந்து கொண்டிருந்தது. பொற்காலம் என்றழைக்கப்பட்ட சங்ககாலத்தையும் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் எனப் புகழப்பட்ட தமிழரின் நானிலங்களையும், வாழ்க்கை முறைகளையும் குறிஞ்சியில் வேட்டையாடிய தமிழ் இனம், முல்லையில் இடையராக மாறி, மருதத்தில் வேளாண்மை செய்யும் நிலைக்கு உயர்ந்து நெய்தலில் கடல் கடந்து வாணிபம் செய்த நிலைமைக்கு மாறிய பரிணாம மாற்றத்தையும், இந்த மாற்றத்தினூடு நடைபெற்ற ஓயாத போர்களையும் சமூக வளர்ச்சியையும் முதலில் எடுத்துப் பேசிய கட்டுரை அது. தமிழ் ஆனர்க் வகுப்பில் பயின்று கொண்டிருந்த எனக்கு அக்கட்டுரை பலத்த அதிர்ச்சியைத் தந்ததுடன் கண் திறப்பாகவும் அமைந்தது.

இவ்வண்ணம் அற்றை நாளில் நாடகத் தால் மிக நெருங்கி அவரிடமிருந்து நிறையப் பெற்றேன். அவர் கட்டுரைகளால் கருத்துக்களால், பேச்சால், உரையாடலால் கவரப்பட்டு தமிழ் ஆய்வின் புதிய சிந்தனைப் போக்குகளுக்கு அறிமுகமானேன். இத்தகைய புதிய சிந்தனைப் போக்குகளை என்னுள் அன்று விதைத்த மூவரை இங்கு விதந்து குறிப்பிடலாம். ஒருவர் கைலாசபதி, அவர் மிக முக்கியமானவர், மற்றவர் சிவத்தம்பி, இன்னொருவர் தில்லைநாதன்.

இவர்களுள் கைலாசபதியும், தில்லைநாதனும் இளைஞர்களாக அன்று எமக்கு விரிவுரையாளர்களாயிருந்தனர்.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறையும் பேராசிரியர்களும்

இவர்களோடு பேராசிரியர்களான கணபதிப்பிள்ளை, செல்வநாயகம், வித்தியானந்தன், வேலுப்பிள்ளை, சதாசிவம், தனஞ்செயராசசிங்கம் முதலானோர் எமக்கு தமிழ் விரிவுரையாளர்களாயிருந்தனர். பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை கல்வெட்டியலையும் மொழியியலையும் கற்பித்தார். செல்வநாயகம் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தையும், பக்தி இலக்கியங்களான தேவார திருவாசக, திவ்வியப் பிரபந்தங்களை, சைவ சித்தாந்தத்தையும் இலக்கிய வரலாற்றையும் கற்பித்தார். வித்தியானந்தன் நன்னூலும் திருமந்திரமும், திராவிட நாகரிகமும் கற்பித்தார். வேலுப்பிள்ளை கல்வெட்டியலுடன் இலக்கிய வரலாறும், சிலப்பதிகாரமும் கற்பித்தார். சதாசிவம் தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம், சொல்லாதிகாரமுடன் பெரியபுராணமும் கற்பித்தார். தனஞ்செயராசசிங்கம் அணியிலக்கணம், யாப்பிலக்கணத்துடன் சித்தர் பாடல்களையும் கற்பித்தார். கைலாசபதி இலக்கிய வரலாற்றுடன் சங்க இலக்கியங்களையும், நவீன இலக்கியங்களையும் கற்பித்தார். தில்லைநாதன் புறநானூற்றையும் பாரதி, பாரதிதாசனையும் கற்பித்தார். பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை முறையான தமிழ் பண்டிதர்களிடம் இலக்கண இலக்கியம் பயின்றவர். சுன்னாகம் குமாரசாமிப் புலவரின் மாணவர். பழ மரபினதும் புதுச் சிந்தனைகளினதும் பாலம் அவர். செல்வநாயகம் சோமசுந்தரப் பாரதியாரிடம் தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரமும், பிரம்மஸ்ரீ கணேசய்யரிடம் தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரமும், எழுத்ததிகாரமும் பயின்றவர். முறையாகத் தமிழ் பயின்றோர் இவர்கள். பழமையை முற்றாக அறிந்தோர். ஆனால் அதுதான் உலகமென்றும் அதற்குள் தம்மை முடக்கி விடாமல் புதுமையைப் புரிந்து கொண்டவர்கள். நவீன சிந்தனைப் போக்குகளுக்குப் பரிச்சயமாகி தமிழ்க் கல்வியையும், தமிழியல் ஆய்வையும் புதிய திசை நோக்கி வளர்த்தெடுத்தவர்கள். ஒரு வகையில் சொன்னால் தமிழியல் ஆய்வை உலகத் தரத்துக்கு வளர்த்தெடுக்க வேலைகள்.

பேராசிரியர் செல்வநாயகம் வகுப்புக்குள் நுழைந்து தான் படித்த தொல்காப்பியப் பொருளதிகார நூலின் கட்டப்பட்ட நூலை அவிழ்த்துத் தொல்காப்பியத்தின் நச்சினார்கினியர் உரையை விமர்சித்தபடி வகுப்புகளை ஆரம்பிக்கும் கணீரென்ற அவரின் குரல் ஒலி என் காதில் இப்போதும் கேட்கிறது. மூக்குக் கண்ணாடிக்கு மேலால் நிமிர்ந்து எம்மைப் பார்க்கும் கூரிய

விழிகளின் பார்வை இப்போதும் எனக்குத் தெரிகிறது. இப் பேராசிரியர்களும் விரிவுரையாளர்களும் தத்தம் துறைகளில் துறை போகியவர்கள். இவர்கள் ஒவ்வொருவரின் பங்களிப்பையும் தனித்தனியாக விரிவாக எழுதின் அறியாதோர் அறிந்துகொள்ள வாய்ப்பு ஏற்படும்.

தமிழ்த் துறையின் தகைமை அறியாது நுனிப்புல் மேய்வேர் அதனைக் குறை கூறலாம். மேற்சொன்ன பெரியவர்களின் ஆய்வு நூல்களை ஆழமாகக் கற்காதோரின் கூற்றுக்களே அவை.

சிவத்தம்பிக்கு பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை, வித்தியானந்தன், செல்வநாயகம் சதாசிவம் ஆகியோர் ஆசிரியராயிருந்தனர். அவர்களின் கீழ் அவர் தமிழ் பயின்றார். அத்தோடு அவரது தந்தை கார்த்திகேசு பண்டிதர். தமிழ்க் கல்வி சிவத்தம்பிக்கு தந்தை வழி முதுசொம்.

இவர்களிடமெல்லாம் நான் தமிழ் பயின்றேன் என்பது நான் பெற்ற பேறு. இற்றை நாள் மாணாக்கருக்கு இச்சந்தர்ப்பங்கள் வாய்க்காது.

சிவத்தம்பியவர்கள் பல்கலைக்கழகத்தில் எனக்கு விரிவுரையாளராயிருக்கவில்லை. எனினும் அவர் வெளிக்களத்தில் எனக்குக் குருவாக அமைந்தார். அற்றை நாளில் நான் பெற்ற நாடக அறிவிலும் தமிழியலின் புதுச் சிந்தனை அறிவிலும் அவரின் பங்கு மிகக் கணிசமானது.

மேற்குறிப்பிட்டவை அற்றைநாள் பேராதனை அனுபவங்களாயினும் எனக்கும் பேராசிரியர் சிவத்தம்பிக்குமிடையிலான உறவுகளையும், தொடர்புகளையும் அனுபவங்களையும் பின்வருமாறும் பிரிக்கலாம்.

1970க்கும் 1980க்குமிடையிலான உறவு

1980க்கும் 90க்குமிடையிலான உறவு

1990க்கும் 2000க்குமிடையிலான உறவு

1970க்கும் 1980க்கும் இடையிலான உறவு

இக்காலப் பகுதியில் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி கொழும்பில் வசித்ததுடன் தமிழ் நாடகக் குழுத் தலைவராக இருந்தார். அப்போது நான் அக்குழுவின் உறுப்பினராக இருந்தேன். இக்காலகட்டத்தில் தமிழ் நாடகக் குழு மிகக் காத்திரமான பணிகள் புரிந்தது. நவீன நாடகங்களை மேடையிடலும், மரபு வழி நாடகங்களைப் பேணலுடன் நவீன தேவைகளுக்கியைய அதனை வளர்த்தெடுத்தலும் சிவத்தம்பி வழிகாட்டலிற் சிறப்பாக நடந்தேறியது. அவர் தலைமையில் யாழ்ப்பாண மஹாஜனாக் கல்லூரி ஆசிரியர் மறைந்த சண்முக சுந்தரத்துடன் மன்னார் யாழ்ப்பாணம், முல்லைத்தீவு, புதுக்குடியிருப்பு, வன்னி என நாம் பல பகுதிகட்டும் கூத்துக்கலைஞர்களைத் தேடிச் சென்றோம். மன்னாரில் லம்பேட், குழந்தை செபமாலை முதலானோர் அறிமுகமான காலம் அது.

இக்கால கட்டத்தில் வன்னிப் பகுதியில் மரபுவழிக் கலைகளை இனம் கண்டு அதனை வெளிக்குக் கொணர்ந்தார் சிவத்தம்பி. பதுக்குடியிருப்பில் 1970களின் நடுப் பகுதியில் இலங்கைக் கலைக்கழகம் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி தலைமையில் நடத்திய கலைவிழா பிரதானமானது. வன்னிக் கலைகளை அடையாளப்படுத்திய விழா அது. வன்னியின் மரபு வழிக் கலைஞர்கள் ஒன்றுதிரண்ட பெருவிழா அது. மெட்ராஸ்மயில் போன்றோரும் வன்னி வளநாட்டு உள்ளூர்க் கலைஞர்களும் எமக்கு மிக நெருக்கமாக வந்த காலங்கள் அவை.

இக்காலகட்டத்திலேதான் கொழும்பில் நா. சுந்தரலிங்கம், அ. தாசீசியஸ் போன்றோரின் விழிப்பு, பொறுத்தது போதும் போன்ற நாடகங்கள் மேடையிடப்பட்டன. ஒயிலாக்க நாடக மரபுக்குக் கட்டியம் கூறிய இந் நாடகங்களின் பின்னணியில் சிவத்தம்பியின் ஆலோசனைகளும், வழிகாட்டல்களும் பெருமளவில் இருந்தன.

1980க்கும் 1990க்கும் இடையிலான உறவு

இக் காலப் பகுதியில் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்த்துறை நுண்கலைத்துறைத் தலைவராகக் கடமை புரிந்தார். அப்போது நான் நுண்கலைத் துறையில் அவரின் கீழ் விரிவுரையாளராகக் கடமை புரிந்தேன். நாடக அரங்கக் கல்லூரியின் தோற்றம், பல்கலைக்கழகத்துள் எமது நாடகங்கள், மட்டக்களப்பு மரபுவழி நாடகங்கள் பற்றிய எனது கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வு, எனது ஆய்வுக்கட்டுரைகள், நூல்கள், நாடகமும் அரங்கியலும் பல்கலைக்கழகத்தில் ஒரு பாட நெறியானமை, யாழ்ப்பாணத்தில் பாடசாலை நாடகங்களின் வளர்ச்சி என்பன நடைபெற்ற இக்கால கட்டங்களின் பேராசிரியர் சிவத்தம்பியின் ஆலோசனைகளும் செயற்பாடுகளும் மேற்குறிப்பிட்ட அனைத்து நிகழ்வுகளுக்கும் பின்னால் வலிமையாக நின்றன. குழந்தை சண்முகலிங்கம், சிதம்பரநாதன் போன்ற நெறியாளர்களின் தோற்றத்திற்குப் பின்னால் சிவத்தம்பியின் பின்னணியுண்டு.

இக்கால கட்டத்தில் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் எனது நாடகங்கள் மேடையேறின. பல்கலைக்கழகத்தில் புதியதொரு வீடு, சக்தி பிறக்குது முதலான நாடகங்களும், நாடக அரங்கக் கல்லூரிக்காக வெளியில் அபசுரம், சங்காரம், குருசேத்ரோபதேசம் முதலான நாடகங்களையும் அவைக்காற்று கலைக்கழகத்திற்காக தலைவர், அதிமானிடன் முதலான நாடகங்களையும் யாழ் பாடசாலைகளில் பாடசாலை நாடகங்களாக மழை, சரிபாதி, நம்மைப் பிடித்த பிசாசுகள் முதலான நாடகங்களையும், தப்பி வந்த தாடி ஆடு, வேடனை உச்சிய வெள்ளைப் புறாக்கள் முதலாம் சிறுவர்

நாடகங்களையும் நெறியாள்கை செய்தேன். இவை அனைத்திற்கும் பின்னால் பேராசிரியர் சிவத்தம்பியின் உதவிகளும் ஆலோசனைகளும் வழிகாட்டல்களும் நிறைய இருந்தன.

புதியதொரு வீடு நாடகத்தை 1989ல் நாம் நுண்கலைத் துறை சார்பில் மேடையிட்ட போது அதின் நெறியாளர்களாக நானும் குழந்தை சண்முகலிங்கமும் இருந்தோம். எனினும் அதில் முக்கிய பாத்திரங்களான மாயன், மாசிலன் ஆகியோருக்கு நடித்த கிருபாகரன், ஜெயசங்கர் ஆகியோருக்கு ஸ்ரனிஸ்லோவ்ஸ்கியின் முறைமை நடிப்பைக் கற்றுக் கொடுத்தவர் பேராசிரியர் சிவத்தம்பியவர்களே. 1962ல் இராவணேசன் மூலம் கீழைத்தேய நடிப்பை முறையை அவரிடம் பயின்ற நான் 1989ல் முறைமை நடிப்பையும் அவரிடம் கற்றேன். பெயர் வராத நெறியாளராக அந் நாடகத்தில் அவர் பணி புரிந்தார். நாடகம் முடிந்ததும் கண்ணீர் மல்க என்னையும் நடிகர்களையும் கட்டி அணைத்து உச்சி மோந்த தந்தையின் உணர்வை அன்று நான் கண்டேன். இக் காலகட்டத்தில் என் ஆய்வுகள் பலவற்றிற்கு அடி எடுத்துத் தந்த ஊக்கு சக்தியாக அவர் நின்ற அக் காலங்கள் அழுத்தமாக மனதில் பதிந்துள்ளன.

1990க்கும் 2000க்கும் இடையிலான உறவு

இக்கால கட்டங்களில் அவர் ஓய்வு பெற்று விடுகிறார். நானும் கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு வந்து விடுகிறேன். நுண்கலைத் துறைத் தலைவராக கலைப் பீடாதிபதியாகக் கடமை புரிகிறேன். பேராசிரியர் சிவத்தம்பியை கௌரவ பேராசிரியராக கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு அழைக்கிறோம். கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த் துறைக்கும் நுண்கலைத் துறைக்கும் அவர் உதவுகிறார். பாடவிதானம் தயாரிப்பு பின்பட்டப் படிப்பு நெறிகள் ஆரம்பம், விபுலானந்த இசை நடனக் கல்லூரியைப் பல்கலைக்கழகத்துடன் இணைப்பதற்கான வரைபு தயாரிப்பு, மண்சார்ந்த மட்டக்களப்பின் பாரம்பரியக் கலைகளை வளர்த்தெடுத்தல் என்ற பாரிய பணிகளுக்கு தம் பெறுமதி மிக்க ஆலோசனைகளை வழங்கினார். இக்கால கட்டத்தில் அவர் மட்டக்களப்பு மண்ணின் மக்களால் மிகவும் மதிக்கப்பட்டார். மட்டக்களப்பின் வார் றோட்டில் விருந்தினர் விடுதியில் தங்கியிருந்த அவருக்கு ஊரவர்கள் மிக நெருக்கமானார்கள். இலக்கியக் கூட்டங்களில் அவர் உரை ஆற்றுப்படுத்தும் உரையாக அமைந்தது.

2000க்குப் பின்னர் இற்றைவரையான உறவு

2000க்குப் பின்னர் தொடக்கம் இற்றை வரையான அவருடனான உறவு முன்னரிலும் வித்தியாசமானது. இப்போது அவர் முன்புபோல அசைய

முடியாதவராகி விட்டார். எனினும் அவரின் மூளையின் அசைவு இளமையாகவேயுள்ளது. புதிய விடயங்கள் பற்றி எழுதுகிறார். சிந்திக்காமலும் சிந்தித்தவற்றை எழுத்துருவில் தராமலும் அவரால் இருக்க முடியாது. சமகாலப் போக்குகளுடன் இன்னும் பரிச்சயமாக இருப்பது அவருக்கு உற்சாகமும் ஊட்ட சக்தியும் தருகிறது. இன்றும் சில கட்டுரைகள் எழுதும் போது அவருடன் கலந்தாலோசிக்கிறோம். ஒரு கலைக் களஞ்சியமாக எல்லோருக்கும் உதவுகிறார். அடிக்கடி கொள்ளும் தொலைபேசித் தொடர்பு எம் உறவை இன்றும் பலமாக வைத்துள்ளது. கொழும்பு செல்லும் போதெல்லாம் அவசியம் சந்திக்கும் ஒருவராக இருக்கிறார். சந்திக்காமல் வந்துவிட்டால் உரிமையுடன் ஒரு தந்தைபோல கடிந்து கொள்வார். அதிற் காணப்படும் உரிமை எம்மை அவரோடு நெருக்குகிறது.

முதிர்ந்த நிலையில் மனம் கனிந்த உணர்வில் இப்போது இருக்கிறார். எளிதில் உணர்ச்சி வசப்பட்டு விடுகிறார். உணர்ச்சி நிலை எப்போதும் உறவுகளை நெருக்கமாக்கி விடும்.

தம் வாழ்நாளிலே அதி உயர்ந்த மதிப்பினையும் பாராட்டுகளைப் பெற்றது போலவே அதி உச்ச ஏச்சுக்களையும் விமர்சனங்களையும் பெற்றுள்ளார். காய்ந்த மரம் கல்லடி படுகிறது. காய்த்த மரத்துக்கு எறிவோர் மரத்தை வருத்துகிறோம் என்றறியார். கனிகளைப் பறிப்பதே அவர் தம் குறிக்கோள். அவர்களையும் புரிந்துகொள்ளும் பக்குவ நிலையை அவரிடம் நாம் அவதானிக்க முடிகிறது. அவர் கற்ற தமிழ் அவருக்கு ஆறுதல் தருகிறது. திருவாசகத்தில் அமைதி காண்கிறார். இசையில் நிம்மதி பெறுகிறார்.

பண்பாட்டில் ஆணியேர்களில் நம்பிக்கை கொண்ட அவர் பண்பாட்டில் அடியாக வாழ்வையும், தன்னையும், தன் சூழலையும் மாற்றத்தையும் புரிந்துகொண்டவராக ஊரின் நடுவில் உள்ள பழுத்த மரம்போல பலருக்கும் பயன்படும் வகையில் வாழ்ந்து வருகிறார்.

மேற் குறிப்பிட்ட ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் இருந்த அவருடனான என் உறவும், அவர் செயற்பாடுகளும் விரித்து எழுதுதற்குரியவை. யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திலும், கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்திலும் நாடகமும் அரங்கியலை ஒரு பாட நெறியாக அமைத்தமையிலும், அதற்கான பாட விதானங்களை உருவாக்கியமையிலும் அவரின் பங்கை இரு பல்கலைக்கழகங்களும் ஒருபோதும் மறக்காது. பல்கலைக்கழகங்கள் மறந்தாலும் அவருடன் இதற்கான பணியிலீடுபட்ட நாம் என்றும் மறவோம்.

எங்கள் பிதாமகர்

பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ்

தகைசார் வாழ்நாட் பேராசிரியர்
பணிப்பாளர், ஊடக வளங்கள் மற்றும் பயிற்சி நிலையம்,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

தமிழ் இலக்கியம், தமிழர் பண்பாடு, தமிழ் இலக்கிய விமர்சனம் பற்றி உலகில் எங்கெல்லாம் ஆய்வுகள் நடைபெறுகின்றனவோ அங்கெல்லாம் பேசும் பொருளாகப் பேராசிரியர் கார்த்திகேச சிவத்தம்பியினுடைய எழுத்துப்பணியும் உடனிருக்கும். இத்தகைய உலகப் புகழுடன் எங்களுடன் வாழ்ந்துகொண்டிருப்பவர் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி. இவர் எங்கள் பிதாமகர்.

இவரிடம் கற்ற மாணவர்களும் கற்காத மாணவர்களும் இவரைத் தங்கள் ஆசிரியராகக் கொள்ளும் வழக்கம் உண்டு. வித்தியோதயப் பல்கலைக் கழகத்திலும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்திலும் இவரிடம் கற்றவர்கள் இருக்கின்றனர். ஆனால் பேராசிரியர் மௌனகுருவோ, சுந்தரம் டிவகலாலாவோ, க. சண்முகலிங்கமோ, கலாநிதி தணிகாசலம் பிள்ளையோ, கலாநிதி மனோன்மணியோ, நானோ அவரிடம் கற்றதில்லை. நாங்கள் எல்லோருமே பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்தவர்கள்; பேராசிரியர் கைலாசபதியிடம் கற்றவர்கள். எனினும் நாங்கள் எல்லோருமே பேராசிரியர் சிவத்தம்பியினை எங்கள் ஆசிரியராக நினைந்துவருகிறோம். இது கற்றறிந்த பேரறிஞர்களுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய வாய்ப்பாகும். இதனாலேதான் இவரை “எங்கள் பிதாமகர்” என்று குறிப்பிடுகிறோம். ஆனால் “எங்கள் பிதாமகரைத்” தமிழ்நாட்டிலுள்ள சிலரும் தங்கள் பிதாமகராகக் கொள்ளும் சிறப்புத்தான் பேராசிரியர் சிவத்தம்பியின் உயர் சிறப்பாக அமைகின்றது. நாம் திசைநோக்கித் தொழுகின்ற வழக்கமுடையவர்களல்லவா? “எந்தரோ மஹானுபாவலு அந்தரீக்கு வந்தனமு” சொல்லும் மரபுடையவர்கள் நாம். இதிலிருந்து பேராசிரியர் சிவத்தம்பியும் தப்பமுடியாது.

பேராசிரியர் சிவத்தம்பியின் பலம் இருந்தபடி இருப்பதுதான். கல்லடிகள் போன்று எத்தனை சொல்லடிகள் விழுந்தாலும் இருந்தபடி இருக்கின்றமை எல்லோராலும் முடியாது.

“காய்த்தமரம் ஆதலினால்
கல்லெறிகள் பட்டவன்நீ
கல்லால் எறிந்தவர்க்கும்
கனிகொடுத்த பழமரம்நீ”

என்று இவருடைய மாணவன் பேராசிரியர் சிவலிங்கராஜா தன்னுடைய ஈழத்து இலக்கியச் செல்நெறிகள் என்னும் நூலைப் பேராசிரியருக்குக் காணிக்கையாக்கி எழுதிய கவிதைதான் இச்சந்தர்ப்பத்தில் என்னுடைய நினைவுக்கு வருகின்றது. இவருடைய இருப்பை அசைக்கப் பலர் முயன்றுள்ளமை சில வேளை வெளியுலகுக்குத் தெரியாமல் இருக்கலாம். இவற்றுக்கு மேலாக நின்று ஒளிர் பவர்கள்தான் பேரறிஞர்கள். “கல்லாநிதிகள்” என்று சொன்னவர்களின் வாய்கள்தான் வெந்தனவே யொழிய, கலாநிதிகள் என்றும் கலாநிதிகளாக இருந்துவருவதற்கு உலகம் இன்றும் சாட்சியாக இருந்துவருகின்றது.

பேராசிரியர் சிவத்தம்பியின் புலமையின் அடிநாதம் வரலாற்றுணர்வும் மரபின் பல்வேறு நெளிவு சுளிவுகளை நன்கு இனங்கண்டிருப்பதுமாகும். எந்த விடயத்தை எடுத்து ஆய்வு செய்தாலும் வரலாற்றுணர்வும் மரபின் போக்கும் அந்த ஆய்வினை வழிநடத்திச் செல்வனவாக அமைவதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கும். இவற்றுக்குப் பக்கத் துணையாக அமைவது அவர் கையாளும் சொற்களும் சொற்றொடர்களும். தமிழ் நாட்டு இளைஞர்கள் பலர் இவருடைய ஆய்விலே ஈடுபாடு கொண்டமைக்கு இவர் கையாண்ட புதுமையான ஆனால் பொருத்தமான கலைச்சொற்களேயாகும். பேராசிரியருடைய சொற்புனைவு அவருடைய எழுத்துக்களுக்குக் கனதியைக் கொடுத்தது.

பேராசிரியருடைய ஆய்வுவழிகாட்டலிலே கலாநிதிப் பட்டம் பெற்றவர்கள் பேராசிரியர் சி. மௌனகுரு, அமரர் கலாநிதி காரை எஸ். சுந்தரம்பிள்ளை, பேராயர் கலாநிதி எஸ். ஜெபநேசன், கலாநிதி அம்மன்கிளி முருகதாஸ், கலாநிதி செ. யோகராசா, கலாநிதி மனோன்மணி சண்முகதாஸ் ஆகியேராவர். ஆய்வுக்குரிய வாசிப்பிலே ஆய்வுமாணவர்களைப் பேராசிரியர் எப்பொழுதுமே வழிநடத்துவார். இந்த வழிநடத்தலில் இடையிலே திசைமாறிப் போவோருமுண்டு. அவர்கள் நீண்ட தூரம் சென்று திரும்புவதுண்டு. பேராசிரியர் தமிழ்நாட்டுக்குச் செல்லும்போது அங்கு பெருந்தொகையான ஆய்வு மாணவர்கள் அவரை எதிர்பார்த்துக் காத்திருப்பார். இது எல்லோருக்கும் கிடைக்கக் கூடியதொன்றல்ல. அங்குள்ள பல்கலைக் கழகங்களிலிருந்து வரும் முனைவர் ஆய்வேடுகளுக்குத் தேர்வாளராக இருப்பதால் பேராசிரியரை அவ்வாய்வாளர்கள் எவ்வாறு பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதை நான் அறியக்கூடியதாயிருந்தது. பழமரத்தை நாடிநிற்கும் பறவைகளைப் போல அம்மாணவர்கள் இவர் வரவைக் காத்திருப்பதையும் இவரிடம் தங்கள் ஐயங்களைக் கேட்டுத் தெளிவடைவதையும் நான் நேரிலே கண்டுள்ளேன்.

பேராசிரியர் சிவத்தம்பிக்கு வாய்ப்பாக இருந்தவை அவருக்கிருந்த கொம்புனிஸ்ட் கட்சிச் சார்பு, ஆங்கில - சிங்களமொழிப் புலமை. கொம்புனிஸ்ட் கட்சிச் சார்பு அவர் எழுத்துக்குச் சித்தாந்தத்தை நல்கியது. அதனுடன் ஒரு பரந்துபட்ட நண்பர் கூட்டத்தைக் கொடுத்தது. சிங்களமொழியறிவு. இதற்கு மேலும் உதவியது. ஆங்கில மொழியறிவு அவரை உலகறியவைத்தது. கருத்துக்கள் உதிரிகளாக இருப்பின் விளங்கிக் கொள்வது இலகுவாயிராது. அவை ஒரு சித்தாந்தப் பின்புலம் கொண்டவையாயின் மிக இலகுவாக விளங்கிக்கொள்ளமுடியும். இதுதான் அவருடைய எழுத்துக்களுக்கு மிகுந்த மதிப்புக்கிடைக்கக் காரணமாயிற்று.

பேராசிரியர். கா. சிவத்தம்பி சில புலமைசார் நினைவுகள்

பேராசிரியர் எஸ். சந்திரசேகரன்
கல்விப்பீடம், கொழும்பு பல்கலைக்கழகம்

கடந்த ஐந்து தசாப்த காலப்பகுதியில் பரந்த தமிழ் இலக்கியம் பரப்பில் ஆழமாக ஈடுபட்டு, பழந்தமிழ் இலக்கியம், நவீன இலக்கியம் ஆகிய இரு துறைகளிலும் ஆழ்ந்த ஞானம், ஆராய்ச்சி, விமர்சனம் என்று பல தளங்களில் காத்திரமாகத் தடம்பதித்து தமிழ் கூறும் நல்லுலகுக்குப் பிரதான பங்களிப்பைச் செய்துள்ளவர் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்கள். தமிழியல் ஆய்வு, இலக்கிய விமர்சனம் இவை பற்றிய வரலாறுகள் எழுதப்படும் போது பேராசிரியர் அவர்களின் பங்களிப்புக்கு அவற்றில் கணிசமான இடமுண்டு. தமிழியல், தமிழ் இலக்கணம், இலக்கியம், விமர்சனம் என்ற வரம்புக்குட்பட்ட துறைகளை, அவ்வரம்புக்குள் நின்று மட்டும் நோக்காது வரலாறு, அரசியல், பொருளியல், சமூகவியல், மானிடவியல் என்னும் பல்வேறு புலமைசார் துறைகளின் பின்புலத்தில் நின்று, தமிழிலக்கிய வளர்ச்சியை நோக்கி, தமிழியல் ஆய்வுக்கு ஒரு பன்னெறி ஆய்வுக் கலாசார அணுகுமுறையைப் பயன்படுத்தி, அவ்வாய்வுத்துறையைச் செழுமைப்படுத்தியவர் பேராசிரியர் அவர்கள்.

இவை யாவும் பேராசிரியரின் மகத்தான பங்களிப்புக்கான ஒரு சிறு அறிமுகவுரையே ஆகும். கடந்த பல ஆண்டுகளாகத் தனிப்பட்ட முறையில் நான் கண்டு, தரிசித்த சில பேராசிரியரின் பங்களிப்பைப் பற்றி கூறுவதே இக்குறிப்பின் நோக்கமாகும்.

தமிழ்த்துறைப் பேராசானான பேராசிரியருடன் கல்வித்துறையைச் சேர்ந்த நான் இணைந்து உள்நாட்டிலும் வெளிநாட்டிலும் பணியாற்றும் பல வாய்ப்புகள் எனக்குக் கிட்டியமையையிட்டு நான் பெருமையுறுகின்றேன். இச் சந்தர்ப்பங்களில், செய்யப்பட்ட பணிக்குத் தலைமைதாங்கி ஏனையோரை அப்பணியில் வழிகாட்டிப் பணியை வெற்றியடையச் செய்ய அவர் காரணமாக இருந்திருக்கின்றார். அச் சந்தர்ப்பங்களில் உள்நாட்டு வெளிநாட்டுக் கல்விமான்கள் அவருடைய பங்களிப்பை

நாடி நின்றமை, அப்பங்களிப்புக்கு அவர்கள் வழங்கிய கௌரவம் என்பவற்றை நேரடியாகக் கண்டு மகிழ்வடைந்திருக்கின்றேன்.

சென்னை தரமணியில் உள்ள அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் நடாத்திய அயல் நாடுகளில் தமிழ் என்ற தலைப்பிலான கருத்தரங்கிற்குப் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி தலைமை வகித்தார். இலங்கையிலிருந்து பேராசிரியர்கள் மௌனகுரு, சித்திரலேகா மௌனகுரு, கலாநிதியோகராசா ஆகியோர் தமது ஆய்வேடுகளைச் சமர்ப்பித்திருந்தனர். பேராசிரியர் சிவத்தம்பியின் அழைப்பின் பேரில் இலங்கையில் தமிழர் கல்வி என்ற தலைப்பில் யானும் உரையாற்றினேன். அப்போது சிங்கப்பூர், மலேசியாவைச் சேர்ந்த பல தமிழறிஞர்கள் அவ்வந்நாடுகளில் தமிழ் இலக்கியம், தமிழர் கல்வி தொடர்பான விடயங்களில் சிறந்த ஆய்வேடுகளை சமர்ப்பித்தனர். அங்கு நான் அவதானித்த முக்கிய விடயம், நிறுவனத்தின் சார்பில் பேசிய நிறுவனத் தலைவர்களும் ஏனைய சகல தமிழக அறிஞர்களும் 'அயலகத் தமிழ்' என்ற அக்கருத்தரங்க அமர்வுகளுக்கான சகல ஆலோசனைகளும் வழிகாட்டல்களும் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்களால் வழங்கப்பட்டது என்பதைத் திரும்பத் திரும்ப வலியுறுத்தியமைதான். அக்காலப்பகுதியில் பேராசிரியர் அவர்கள் சென்னை பல்கலைக்கழகத்தில் சிலகாலம் வருகைதரு பேராசிரியராகவும் அழைக்கப்பட்டு கௌரவிக்கப்பட்டிருந்தார். பின்னர் தமிழக அரசின் கல்யாண சுந்தரனார் விருது பேராசிரியருக்கு வழங்கப்பட்டமை யாவரும் அறிந்ததே.

மற்றொரு சந்தர்ப்பத்தில், டில்லிப் பல்கலைக்கழகத்தின் கல்விப்பீடம், தென்னாசியக் கல்வி பற்றிய ஒரு சர்வதேச மகாநாட்டை நடத்திய போது, இந்திய வம்சாவழித் தமிழர்களின் கல்வி நிலை பற்றிய எனது ஆய்வேட்டைச் சமர்ப்பிப்பதற்கான ஒரு வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. இந்த ஆய்வரங்கில் இலங்கை, பாகிஸ்தான், வங்காள தேசம் முதலிய நாடுகளைச் சேர்ந்த பல அறிஞர்கள் கலந்து கொண்டனர். இந்த மாபெரும் கல்வி ஆய்வியல் அரங்கின் ஒரு அம்சமாக பொருளியல் மேதையும் நோபல் பரிசை வென்றவருமான பேராசிரியர் அமாருத்திய சென், திபேத் நாட்டிலிருந்து இந்தியாவில் அடைக்கலம் பெற்று வாழும் தலாய்லாமா ஆகியோருடைய உரைகளும் இடம் பெற்றன. இவ்வாறான ஒரு ஆசியக் கல்வியியல் அரங்கின் தொடக்க விழாவில் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்கள் முக்கிய உரையாற்றினார் என்பது ஒரு குறிப்பிடத்தக்க விடயம். இலக்கியம், இலக்கிய விமர்சனம் என்று மட்டுமன்றி கல்வியியல் பற்றிய ஆழ்ந்த சிந்தனையுடையவர் என்பதாலேயே அத்தகைய தென்னாசியக் கல்வியாளர் மகாநாட்டில் அவருக்கு ஒரு பிரதான இடம் வழங்கப்பட்டது.

பேராசிரியர் அவர்களின் மற்றொரு பணி மேற்கூலையில் வாழ்கின்ற தமிழ்ப்பிள்ளைகளுக்கான தமிழ்மொழிப் பாடநூல் தயாரிப்பு சம்பந்தப்பட்டதாகும். மேற்கு நாடுகள் தமது நாடுகளில் குடியேறிய அந்நிய நாட்டவரைத் தம்மோடு ஒன்றிணைத்துக் கொள்ளும் (assimilation) கொள்கையைக் கைவிட்டு பன்மைக் கலாசாரக் கொள்கையைப் (Multi-culturalism) பின்பற்றி வருகின்றன. வெளிநாட்டவரின் பிள்ளைகள் உள்ளூர் மொழியைக் கற்கும் அதே வேளையில் தமது தாய் மொழியையும் கற்றுக் கொள்ள மேலை நாடுகள் ஆதரவு வழங்குகின்றன. மேலை நாடுகளில் தமிழ் மொழி கற்கும் பிள்ளைகளுக்குப் பயன்படுத்தக் கூடிய மேலைநாட்டுப் பாணியில் சிறப்பாக வடிவமைக்கப்பட்ட பாட நூல்கள் எதுவும் இருக்கவில்லை; அத்துடன் தமிழ் மொழி கற்பித்தல் பணியில் ஈடுபட்டவர்களுக்கான கற்பித்தல் வழிகாட்டல் நூல்களும் இருக்கவில்லை. இப்பின்புலத்தில், ஜெர்மன் அரசாங்க உதவியுடன் உருவாக்கப்பட்ட ஆக்கக் குழுவின் புலமை ஒருங்கமைப்பு, கற்கை நெறி அமைப்புக்குப் பொறுப்பாக நியமிக்கப்பட்ட பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்கள் ஜெர்மனியில் இருவாரம் தங்கி மேலைநாட்டில் வாழும் ஆரம்பநிலைப் பிள்ளைகளுக்கான பாட நூல் தயாரிப்புக்குத் தலைமை தாங்கினார். அப்பாட நூல்கள் தமிழ் நாட்டையையும் சிங்கப்பூரையும் சேர்ந்த பல தமிழறிஞர்களின் ஆலோசனை யுடனும் உதவியுடனும் இருவாரங்களில் தயாரிக்கப்பட பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்கள் காரணமாக இருந்தார். பேராசிரியரின் ஆலோசனையின் பேரில் தமிழகத்தைச் சேர்ந்த முதன்மைத் தமிழறிஞர்களான பேராசிரியர்கள் ச. அகஸ்தியலிங்கம், செ. வை. சண்முகம், இ. சுந்தரமூர்த்தி, முனைவர் இராமர் இளங்கோ ஆகியோர் இவ்வேலை அமர்வில் பங்கு பற்றினர். சிங்கப்பூர் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் சுப. திண்ணப்பன் பாடநூல் ஈட்டுரு வாக்கத்தை நெறிப்படுத்தினார். பேராசிரியர் சிவத்தம்பியின் அழைப்பின் பேரில் இச்செயலமர்வின் ஒரு வள அறிஞராக நானும் கலந்து கொண்டேன்.

இவ்வாறான பல சந்தர்ப்பங்களில் வெளிநாடுகளில் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்களுடைய தமிழ்த்துறைப் பங்களிப்பு, கல்விப்புலமை என்பவற்றை நேரில் கண்டு மகிழ்வடையும் வாய்ப்பைப் பெற்ற ஒரு சில இலங்கையர்களில் நானும் ஒருவன் என்பதில் பெருமை அடைகின்றேன். வெளிநாட்டு அறிஞர்களால் அவருடைய புலமைக்கு வழங்கப்பட்ட கௌரவமும் வரவேற்பும் இன்னும் என் மனதில் நிழலாடுகின்றன.

கலாநிதி கா. சிவத்தம்பியின் இலக்கியவரலாற்று நோக்கு

முனைவர் பெ. மாதையன்
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்

பேராசிரியர் கலாநிதி கா. சிவத்தம்பி எதையும் சமூக இருப்பில் வைத்தே சிந்திக்கக்கூடிய மார்க்சீயவாதி, மார்க்சீயத் திறனாய்வாளர். இவர்தம் ஆய்வுகள் எல்லாம் வரலாற்றுப் பொருள்முதல் வாதம் எனும் ஆய்வு நெறியை ஆதாரச் சுருதியாகக் கொண்டே உருப்பெற்றுள்ளன. இந்த அறிவியல் பார்வை பண்டைய இலக்கியம், இலக்கணம், நாடகம், நாவல், சிறுகதை, தனித்தமிழ், திராவிட இயக்கம் எனும் அனைத்துப் பொருண்மைகளும் பற்றிய ஆய்வுகளில் புதிய பரிமாணங்களை முன் வைத்துள்ளது. இந்த நோக்கில் தமிழின் இலக்கியவரலாற்றை வரலாற்றெழுதியல் ஆய்வு நோக்கில் ஆய்ந்துள்ள தமிழில் இலக்கிய வரலாறு எனும் ஆய்வுநூலின் ஆய்வுப் பரிமாணங்களை முன்வைப்பதன் வழி அவர்தம் சமூக அக்கறையுடனான ஆய்வுப்போக்கை - ஆய்வுநோக்கை வெளிப்படுத்துவதோடு தமிழகக் கல்விச் சூழலையும் வரலாற்றெழுதியலைச் செயற்படுத்துவதற்கான சாத்தியப் பாடுகளையும், செயல்முறைகளையும் முன் வைப்பதும் இந்தக் கட்டுரையின் அடிப்படை நோக்கம்.

தமிழாய்வுப்புலம்

மரபுபோற்றல் எனும் அடிப்படையில் பழமைக்கு தரப்பட்ட மிகைமதிப்புச் சூழலில் வெளிவந்த, திறனாய்வுப்போக்கு இல்லாத தமிழ் ஆய்வுச்சூழலில் 1920-50களில் எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை அறிவியல் பூர்வமாகவும் திறனாய்வு மனப்பாங்கோடும் தமிழிலக்கியங்களை அணுகிப் புதிய ஆய்வுப்போக்கை உருவாக்கினார். இந்த ஆய்வுகள் பலத்த எதிர்ப்புக்கு உள்ளானாலும் அவர்தம் ஆய்வுப் பங்களிப்பு இன்றுவரையிலான தமிழாய்வில் பெருந்த பாதிப்பையே ஏற்படுத்தி வந்துள்ளது; புதிய ஆய்வு நெறி

உருவாகியுள்ளது. 1960களில் இங்கு அறிமுகமாகிய மொழியியல் தமிழ்மொழி ஆய்வில் (தெ.பொ. மீனாட்ச்சி சுந்தரனார் போன்றவர்களால்) ஏற்படுத்தப்பட்ட அறிவியல் ஆய்வுப்போக்கைத் தொடர்ந்து மார்க்சீய சித்தாந்தப் பார்வை தமிழாய்வுவகிற்று அறிமுகமாகின்றது. தமிழகத்தில் நா. வானமாமலையும் இலங்கையில் க. கைலாசபதியும் வளர்த்தெடுத்த மார்க்சீய ஆய்வுப் போக்கு தமிழிலியக்கியங்கள் மீது பாய்ச்சிய புதிய ஆய்வொளி தமிழிலக்கியங்களை வரலாற்று ரீதியாக, பொருளாதார உற்பத்தி உறவுகளின் அடிப்படையில் இயக்கவியல் பார்வையில் பார்க்கும் பார்வையை முன்வைத்தது. இந்தப் போக்குகள் தமிழிலக்கிய ஆய்வுப்போக்கில் தத்தமக்கு உரிய வகையில் திருப்பு முனைகளை ஏற்படுத்தியுள்ளன. இந்த வழித்தடத்தில் தமிழிலக்கியங்களை ஆராய்ந்து வருபவரும் க. கலைசாபதியின் நண்பருமான கா. சிவத்தம்பியின் பங்களிப்புகள் மார்க்சீய ஆய்வுப் பரப்பில் முக்கிய இடம்பெறுகின்றன. நா. வான மாமலையின் ஆராய்ச்சி இதழும் க. கைலாசபதியின் (Tamil Heroic Poetry) அடியும் முடியும் பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும் போன்றவையும் தமிழாய்வுவகில் மைல்கற்களாகத் திருப்புமுனைகளாகத் திகழ்வதைப் போலக் கா. சிவத்தம்பியின் தமிழில் இலக்கிய வரலாறு வரலாற்றெழுத்தியல் ஆய்வு எனும் நூலும் புதிய வழிகாட்டியாகத் திகழ்கின்றது. இந்த நூலின் தனித்தன்மையும் முக்கியத்துவமும் திறனாய்வுப்போக்கும் இந்த நூல் வெளிவந்து பதினான்கு ஆண்டுகள் ஆனபின்னும் அறியப்படாமலும் உணரப்படாமலும் மாணவர் மத்தியில் இனங்காட்டப் படாமலும் இருப்பது வருத்தத்திற்குரியது. எல்லா இலக்கிய வரலாற்று நூல்களையும் போல இதையும் பத்தோடு பதினொன்றாகக் கருதும் கருத்துநிலையே தமிழகக் கல்விச் சூழலில் இருப்பதால்தான் பழமை போற்றும் பழம்போக்கே தொடர்ந்து நிலவுகின்றது. இந்தச் சூழலில் இந்த நூலை அறிமுகப்படுத்துவதோடு இதன் முக்கியத்துவத்தை வெளிக் கொணர்வதும் இன்றைய அவசியத் தேவையாக உள்ளது.

அறிமுகம்

பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தின் ஆரம்ப காலத்தில் (1982) வருகைதரு பேராசிரியராகப் பணிபுரிந்த காலத்தில் மேற்கொண்டதும் திட்ட வரைவாக ஆய்வரங்கில் அரங்கேற்றப்பட்டதும் 1986இல் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தில் Literary History in Tamil - A Historiographical Analysis எனும் தலைப்பில் வெளிவந்ததுமான ஆய்வின் தமிழ் வடிவமே தமிழில் இலக்கிய வரலாறு வரலாற்றெழுத்தியல் ஆய்வு (1988) எனும் இந்த நூல். 'தமிழில் இலக்கியவரலாறு எழுதப்பட்ட

முறைமைகளை பற்றி ஆராய்வதன் மூலம் எத்தகைய வரலாறு வேண்டும் என்பது வலியுறுத்தப்படுகிறது' (பதிப்புரை iii) என்பதை இலக்காகக் கொண்ட இந்த நூல் 1. இலக்கியவரலாறு என்னும் பயில்துறை: அதன் புலமைப் பரப்பமைவு பற்றிய சுருக்க அறிமுகம், 2. தமிழில் இலக்கிய வரலாற்றின் வளர்ச்சி, 3. தமிழிலக்கிய வரலாற்றின் பிரச்சினை மையங்கள், 4. தமிழிலக்கிய வளர்ச்சியைப் பார்க்கும் முறை: கால வகுப்புப் பிரச்சினைகள் எனும் நான்கு இயல்களைக் கொண்டதாக அமைந்துள்ளது.

முதல் இயல் இலக்கியம் பற்றி தகவல்களை மட்டுமே தரும் இலக்கியத்தின் வரலாற்றையும் மனித சமுதாய வரலாற்றை இலக்கியத்தின் வழி எடுத்துரைக்கும் இலக்கிய வழி வரலாற்றையும் வளமான ஆய்வுச் சான்றுகளின் அடிப்படையில் வேறுபடுத்திக் காட்டி இலக்கியம் சமூக உற்பத்தியாக உள்ள அதே வேளையில் சமூகத்தை உற்பத்திசெய்யும் ஆற்றல் வாய்ந்ததாக மனித குல வரலாற்றை முன்வைப்பதாக உள்ளதை விளக்கும் இயலாக அமைந்துள்ளது. சமூகவரலாற்றை அறிந்து கொள்ளப் பயன்படுவதாக இலக்கிய வரலாறு அமையவேண்டிய தேவை எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

'இலக்கியம் வழியாக வரலாற்றை அறிந்துகொள்ளும் முயற்சியே இலக்கிய வரலாறு என்றே கூறவேண்டும்' (ப.4) எனும் கருத்தின் மூலம் ஒரு இலக்கிய வரலாற்றாசிரியன் மனித வரலாற்றை முன்வைக்க வேண்டியதன் அவசியம் கூறப்பட்டுள்ளது. 'ஒரு நாட்டினது, அல்லது கூட்டத்தினது வரலாற்றை அந் நாட்டினது அன்றேல் அம்மக்கட் கூட்டத்தினது இலக்கிய உற்பத்தி, விநியோகம், நுகர்வு கொண்டு அறிந்துகொள்ளும் முறையே இலக்கியவரலாறு ஆகும்' என இலக்கிய வரலாற்றின் வரைவிலக்கணம் வரையறுத்து உரைக்கப் பெற்றுள்ளது. 'சமூக வாழ்க்கையின் முழுமையும் நோக்குதல் எனும் கருத்தின் பின்புலத்தில் வைத்து நோக்கும் பொழுது, சமூக உறவுகளில் இலக்கியம் வகிக்கும் பங்கு தெளிவாக எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது (ப.16) என இலக்கியத்தின் சமூக உறவை, அது சமூக உற்பத்தியாய் இருப்பதை எடுத்துக்கூறும் பேராசிரியர் பொருளாதாரம் எனும் அடித்தளத்தில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் அனைத்தையும் மேற்கட்டுமானம் பிரதிபலிக்கும் எனும் அடிப்படையில் பிரதிபலிப்புக் கொள்கை பற்றிய தவறான நோக்குநிலையை மாற்றி ஒரு இலக்கியம் பண்பாட்டின் பிரதிபலிப்பாக மட்டுமே அல்லாமல் பண்பாட்டை உற்பத்தி செய்வது என்பதையும் கருத்தில் கொண்டே இலக்கியம் பார்க்கப்படவேண்டிய விமரிசனப்பார்வை வேண்டும் என்கின்றார். இதனால்தான் 'சமூகத்தின் எவ்வெவ் நடைமுறைகள் இலக்கியப் பொருளாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. ஏன் அவ்வாறு

கொள்ளப்படுகின்றன. மற்றவை ஏன் கொள்ளப்படுவதில்லை எனும் விடயங்கள் மறக்கப்பட்டுவிடுகின்றன' (ப.13) எனும் நிலையில் இலக்கியம் அணுகப்படவேண்டும் என்கின்றார்.

'நாம் கடந்த கால இலக்கியங்களை நிகழ்காலத்துடன் எவ்வாறு இணைக்கின்றோம் என்பதைப் பொறுத்ததாகும். இதனைச் செய்ய உதவுவதே இலக்கியவரலாற்றின் கடமை, பொறுப்பு ஆகும். இதற்கு, இலக்கியத்தின் பழைமையோ, ரசிக்கப்படுவதற்கான அதன் கவித்துவவளமோ மாத்திரம் முக்கியமாகா; அது எவ்வாறு கடந்த காலத்தினுள்ளிருந்து நிகழ்காலத்துடன் உரையாட முடிகிறது என்பதிலும், கடந்த காலத்தில் அது எவ்வாறு தோன்றியதென்பதைத் தெளிவுபடுத்தி, அதன் தற்கால இயைபினை எடுத்துக்கூறுவதற்கேற்ற வகையில் அதனை நாம் எவ்வாறு அணுகுகின்றோமென்பதிலும் தான் இலக்கிய வரலாற்றின் சிறப்புத் தங்கியுள்ளது' (பக் 34, 35) எனும் கருதுகோளை அவர் முன் வைத்துள்ளார். இந்தக் கருதுகோள் தமிழ் இலக்கியவரலாற்றில் பின்பற்றப்பட்டதையும் இலக்கிய வரலாற்றில் விமரிசனப் போக்கு இடம்பெறாததையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு அதில் நேர்ந்துள்ள குறைபாடுகளை இனங்காண்கின்றார். விமரிசனப் போக்கு இல்லாததுடன் எல்லோரும் ஏற்றுக்கொள்ளும் இலக்கியக் காலவரையறை இன்மை தமிழ் இலக்கியம் முழுவதையும் தமிழ் இலக்கியப் படைப்பாளிகள் அனைவரையும் ஒருங்கே வைத்து நோக்கும் முழுமைநோக்கு இல்லாததையும் நம் இலக்கிய வரலாற்றின் குறைபாடுகள் என்கின்றார்.

'ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் மேலாண்மையுடன் விளங்கிய பிரக்ஞை முறையைக் குறிப்பிட்டு, அப் பிரக்ஞை எத்தகைய பிண்டப்பிரமாண முறையில் வெளிப்படுத்தப்பட்டது என்பதை அறிவதற்கான ஒரு முயற்சி இங்கு மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. சமூக இருக்கைநிலை சமூகப் பிரக்ஞையை நிர்ணயிக்கின்றது. இலக்கியப் பாரம்பரியம் பற்றிய பிரக்ஞை, சில சமூக-பண்பாட்டுத் தேவைகளின் பிரதிபலிப்பேயாகும்' (ப.51) எனக்கூறி இந்த அடிப்படை உணர்வுடன் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று எழுதுநெறி பற்றிய காலங்களை 1700க்கு முற்பட்டது, 1700முதல் 1835 வரையிலான காலம், 1835 முதல் 1929 வரையிலான காலம், 1930க்குப் பிற்பட்ட காலம் எனப் பாகுபாடு செய்துகொண்டு இவற்றை இலக்கியப் பாரம்பரியம் பற்றிய பிரக்ஞையின் காலங்களாகக் கொண்டு இரண்டாம் இயலில் ஆராய்ந்துள்ளார்.

சங்க இலக்கியத் தொகுப்பு மன்னர் பரம்பரைகளின் தொடர்ச்சியை சிச்சயப் படுத்துவதற்கான முயற்சியாக இருக்கலாம் எனும் கா. சிவத்தம்பி சங்கப்பாடல் தொகுப்பை இலக்கிய வரலாற்று நிலைப்பட்ட ஒரு நிகழ்வாகவே

காண்கின்றார். இறையனார் களவியல் உரை தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை சைவவரலாற்றுடன் இணைப்பதற்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சியே என்கின்றார். பக்தி இலக்கியத் தொகுப்பு மத-அரசியல் தேவைக்கு ஏற்ப நடைபெற்றது எனவும் பிராமணரல்லாதாரின் வழிப்பட்ட சைவமடங்களின் தத்துவ அடித்தளமான சிந்தாந்தங்களின் தொகுப்பு 'தமிழிலக்கியத்தின் முக்கியமான ஒரு பாரம்பரியத்தை உயிர்ப்புள்ளதாகப் போற்றுவதற்கான முயற்சியாகும்' (ப. 76) எனவும் கருதுகின்றார். பதினான்காம் நூற்றாண்டின் பிந்தைய காலப்பகுதியை நிறுவனம் சார்ந்த இலக்கியங்கள் மட்டுமே பேணப்பட்ட முந்தையகால நிலைக்கு மாறாக எதிர்ப்புக்குரல்கள் இலக்கியமாக உருப்பெற்ற காலம் என்கின்றார். இவ்வாறு ஒவ்வொரு காலகட்டத்தையும் சமூகவரலாறு எனும் இருப்புநிலையோடு பொருத்தி நோக்கியுள்ளார். 1835-1929 காலகட்டத்தைப் பிராமணர் - பிராமணர் அல்லாதார்; ஆரியர் - திராவிடர் எனும் முரண்பாட்டுநிலைக் காலமாகக் காண்கின்றார். இந்த இறுதிக்காலத்தின் தனித்துவத்தை,

'தமிழிலக்கியத்தின் வரலாற்றை விளக்கிக் கொள்வதற்கும் அதனைத் தமிழர்களுக்கே எடுத்துக் கூறுவதற்கும், மேனாட்டு அணுகு முறைகளையும் மரபுவழி அணுகுமுறைகளையும் கைக்கொண்டு தொழிற்பட்ட "உருவாக்க காலம்" என்ற வகையில், இக்காலகட்டத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட வரலாற்றெழுது நெறிகள், தமிழிலே இப்பாடத்தின் அணுகுமுறையில் நிரந்தரமான தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியுள்ளன' என விளக்குகின்றார் (ப.85).

பண்டைய இலக்கியப்பதிப்பு, மத-வரலாற்றுப் பேரார்வம், கால்டுவெலின் திராவிடமொழிகளுக்கான ஓர் ஒப்பிலக்கணம் எனும் மூன்றன் அடிப்படையில் முக்கியத்துவம் பெறும் காலகட்டத்தைப் 'புதிய கல்வி ஆய்வுக்கத்திற்கு மாத்திரமல்லாது, ஒரு சமூக - பண்பாட்டு மனநிறைவுக்கும் உதவிற்று. இவை யாவும் ஒன்றையொன்று தாக்கி, முன்னெக்காலத்தும் காணாத ஒரு விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தின' (ப. 93) என இறுதிக்காலப் பகுதியை விமர்சிக்கின்றார்.

கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டுக்கு முன் தமிழில் இலக்கியம் இல்லை எனப் பர்னாலும் பத்தாம் நூற்றாண்டுக்கு முன் தமிழிலக்கியம் இல்லை எனக் கால்டுவெலும் கூறிய கருத்துக்கு வேறுபட்ட நிலையில் சங்க இலக்கியப் பதிப்பும் பண்டைய தமிழிலக்கிய வரலாறும் உருப்பெற்றதை உரிய சான்றுகளுடன் எடுத்து விளக்கியுள்ளார். சங்க இலக்கியப் பதிப்பை அடுத்து, கே. எஸ். ஸ்ரீநிவாச பிள்ளையின் *தமிழ் வரலாறு* (1922), பி.டி. ஸ்ரீநிவாச ஜயங்காரின் (*History of the Tamils*) (1928), எஸ். கிருஷ்ணசாமி ஜயரின்

(The Chronology of the Sangam works ; so called Tamil Literature) (1917) போன்ற இலக்கிய வரலாறுகளின் தனித்தன்மைகளையும் முக்கியத்துவங்களையும் விளக்கியுள்ளார்.

இந்தியப் பண்பாட்டை முழுமையாக விளங்கிக் கொள்வதற்குத் தென்னிந்திய வளர்ச்சி கவனத்துடன் ஆராயப்படவேண்டும் என்பதை நிலைநிறுத்தியே கே.ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரியின் பணியின் பின் எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளையின் தனித்தன்மை வாய்ந்த இலக்கிய வரலாறு அணுகுமுறையை விளக்கியுள்ளார். 'சரித்திரத்துக்குதவும் பொருட் கூறுபாடுகள் பல இருக்கின்றன. சிலாசாஸனங்கள், தாமிர சாஸனங்கள், தினசரிதைகள் முதலியவற்றை இங்கே குறிப்பிடலாம். இவற்றை நாம் கூடிய விரைவில் ஆராய்ச்சி செய்தல் வேண்டும். சரித்திர காலத்துக்கு முற்பட்ட வரலாறுகளைத் தெரிந்துகொள்ளப் புராண இதிகாசங்கள், நாடோடிப் பாடல்கள் முதலியன பயன்படும். பழமொழிகள், உலக வசனங்கள் பற்றிய ஆராய்ச்சியும் தனிப்பட்ட ஓர் துறையாகும். வைத்தியம், ஜோதிடம் முதலியன பற்றிய ஆராய்ச்சியும் தனிப்பட்ட ஓர் துறையாகும். பொருள் வரலாறு ஆராய்ச்சிகளும் இங்கே கருதற்குரியன.' (ப. 117) என அவர் ஏனைய வரலாற்று ஆசிரியர்களின்றும் வேறுபட்டு வேண்டும் வரலாற்றுத் தரவுகளின் தனித்தன்மைகளை எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளையின் கூற்றிலிருந்தே எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

இலங்கையில் வி. செல்நாயகம் வகுத்தளித்த சங்கம் மருவிய காலம், பல்லவ மன்னர்காலம், சோழப் பெருமன்னர் காலம், விஜயநகர நாயக்கர் காலம் என்ற பாகுபாட்டின் தொடர்ச்சியைத் தான் தமிழக இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர் பலரின் காலப் பாகுபாட்டிலும் காண்கிறோம் என்கிறார் கா. சிவத்தம்பி. ஜார்ஜ் ஹார்ட், கமில் சுவெலபில் போன்றோருடைய தமிழ் இலக்கிய அணுகுமுறையையும் சு. வித்தியானந்தனின் தமிழர் சாஸ்பு (1958) சங்கத் தமிழர் வரலாறாக இருப்பதையும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். ஐம்பதுகளுக்குப் பின் பிரதேசம் சார்ந்த இலக்கிய வரலாறாக இருப்பதையும் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். ஐம்பதுகளுக்குப்பின் பிரதேசம் சார்ந்த இலக்கிய வரலாறுகளும் இலக்கிய வடிவம் சார்ந்த இலக்கிய வரலாறுகளும் நூற்றாண்டு வாரியான மு. அருணாசலத்தின் இலக்கிய வரலாறுகளும் என முப்பரிமாணத்தில் இலக்கியவரலாறுகள் வெளிவந்ததையும் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். இறுதியாக ஐம்பதுகளிலும் அதற்குப்பின்னரும் தமிழகத்திலும் இலங்கையிலும் வளர்ந்த வரலாற்றுப் பொருள் முதல்வாத அடிப்படையிலான ஆய்வுகளை எடுத்துக்கூறி இந்த இயலை நிறைவு செய்கின்றார்.

மூன்றாவது இயல் திட்டமிடல் இன்மை, வரலாற்றை எழுதுவதற்கான முழுமையான தரவுகள் இல்லாமை, தரவுகளாகக் கொள்ளப்பட வேண்டியவை

இவை எனும் மூன்று கூறுகளை முன்னிலைப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. 'தமிழுக்கு ஒரு முற்றுமுழுதான இலக்கிய வரலாறு எழுதப்படுவதற்கு வேண்டிய ஆட்களையும் பொருட்களையும் ஒரு மையமான இடத்திற்குக் கொண்டுவந்து, அதற்கெனத் தொழிற்படுவதற்கான ஒரு பெருமுயற்சி மேற்கொள்ளப்படவில்லை.' (ப. 159) எனக்கூறும் பேராசிரியர் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்ப்புலவர் வரலாற்றை எழுதுவதற்கு மேற்கொண்ட முயற்சியிலும் திட்டமிடல் இல்லாமையை எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். சென்னைப் பல்கலைக்கழக அகராதியையும் கலைக்களஞ்சியத்தையும் மேற்கொண்டதைப் போன்ற திட்டமிடல் வரலாற்று எழுது முறைக்கும் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தியுள்ளார். முழுமையான நடைமுறை சார்ந்த திட்டமிடல் இல்லாத எந்தச் செயலும் பாழ்படுவது இயல்பு. முழுமையான திட்டமிடல் இருந்தாலும் உரியவர்கள் பயன்படுத்திக் கொள்ளப்படாததால் வீணான திட்டங்களும் நிறைய உண்டு. இதற்குத் தமிழக வரலாற்றில் பல சான்றுகள் உண்டு. இதனால் தான் திட்டமிடலின் அவசியத்தையும் அதை முறையாகச் செயற்படுத்த வேண்டியதன் அவசியத்தையும் பேராசிரியர் வலியுறுத்தியுள்ளார்.

1. தணிக்கை நடைபெற்றிருக்கலாம் என்பதால் சங்க இலக்கியத் தொகுப்பு ஒரு முழுமையான தொகுப்பு இல்லை
2. தமிழ் இலக்கிய வரலாறுகள் கருத்துநிலை அடிப்படையில் எழுதப்படவில்லை.
3. சாத்திரங்கள் சைவ மேலாண்மையால் சேர்க்கப்பட்டிருந்தாலும் மணிப்பிரவாள நடையிலமைந்த நாலாயிரதில்விய பிரபந்த வியாக்கியானங்கள் சேர்க்கப்படவில்லை.
4. சித்த மருத்துவநூல்கள் பரந்துபட்ட பயன்பாட்டில் இல்லாமல் குழுமச் சொத்தாக இருக்கின்றமை.
5. தொழில்நுட்பச் சொற்களின் வரலாறு எழுதப்படாமை.
6. தமிழர்கள் வடமொழியில் எழுதிய நூல்கள் பற்றிய முற்றுமுழுதான ஆய்வு மேற்கொள்ளப்படாமை.
7. வடமொழி, தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம் போன்ற மொழிகளிலும் உள்ள தொடர்பான நூல்கள் பற்றிய ஆய்வுகள் உட்படுத்தப்படாமை.
8. கடந்த முப்பது ஆண்டுகளில் வளர்ந்துள்ள நாட்டார்வழக்காற்றியலில் விழிப்புடன் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகள், சமூகவியல் ஆய்வுகள், பேச்சு வழக்காற்று ஆய்வுகள் போன்றவை சேர்க்கப்பட வேண்டியதன் தேவை.
9. இலக்கியம் ஒரு கலைப்படைப்பு என்பதால் மற்ற கலைகளுடன் இதற்கு உள்ள தொடர்பு கவனத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டியதன் அவசியம்.

10. புத்தக உற்பத்தி, விநியோகம், வாசிப்பு பற்றிய வரலாற்றின் தேவை.
11. மூலபாடத் திறனாய்வு மேற்கொள்ளப் படாமை.
12. வெகுசன வாசிப்புக்கான எழுத்தாக்கங்களின் முக்கியத்துவம்
13. இலங்கை, மலேசியா இலக்கியங்களைத் தமிழிலக்கியங்களாகக் கற்பதற்கான ஒரு கல்விமுறை உருவாகாமை.
14. பண்டைத் தமிழிலக்கியங்களுக்கான காலநிரல் இல்லாமை.

என்பன போன்றவற்றைத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றின் பிரக்கூறு மையங்களாக இவர் காட்டியுள்ளார். தமிழிலக்கிய வரலாற்றாசிரியர்களும் ஆய்வாளர்களும் பரந்த நிலையிலும் முழுமையாகவும் புதிய இலக்கியவரலாற்றை எழுதும் நோக்கில் இவற்றை எல்லாம் உள்ளடக்கிக் கொள்ள வேண்டியதன் தேவையையும் உள்ளடக்கிக் கொண்டு எழுதப்படவேண்டியதன் முக்கியத்துவத்தையும் வலியுறுத்தியுள்ளார்.

நான்காவது இயல் இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர்களின், ஆய்வாளர்களின் வேறுபட்ட காலப் பாகுபாடுகளை ஆராய்ந்து இந்தப் பாகுபாடுகளின் அடிப்படையிலும் சமூக உருவாக்க அடிப்படையிலானதொரு புதிய காலப்பாகுபாட்டை வகுத்துத்தரும் இயலாக அமைந்துள்ளது.

தொடக்ககால இலக்கிய வரலாறு இலக்கியப் பரப்பை அறிதற்கான முயற்சியாக இருப்பதாகவும் இரண்டாவது காலகட்ட இலக்கிய வரலாற்று உருவாக்கம் இலக்கிய வளர்ச்சி-வகைமை அடிப்படையிலும் ஆதரவளித்த சக்திகளின் அடிப்படையிலும் சமூகப்பண்பாட்டு பயன்பாட்டு அடிப்படையிலும் நோக்கப்படத் தொடங்கியதாகவும் இருப்பதைக் காட்டியுள்ளார். வி. செல்வநாயகத்தின் மன்னர் பரம்பரை அடிப்படையிலான காலப்பாகுபாட்டையும் இலக்கிய வகை-தொகைப்படுத்த அடிப்படையில் அமைந்த எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளையின் காலப்பாகுபாட்டையும் விமர்சித்து அவற்றின் குறைபாடுகளையும் ஆராய்ந்துள்ளார்.

‘சமூக உருவாக்கம் என்பது, சமூக உறவுகளின் பன்முகப்பட்ட கட்டமைவினை, சமூகத்தின் பொருளாதார, கருத்துநிலை, மட்டங்களினதும் சிலவிடங்களில் அரசியல் மட்டத்தினதும், ஒருங்கிணை நிலையைக் குறிப்பதாகும். இந்த ஒருங்கிணை நிலையில் பொருளாதாரத்தின் தொழிற்பாட்டுப் பங்கு முக்கியமானதாகும்.’ (ப. 197) எனும் சமூக உருவாக்கம் பற்றிய கருத்தின் அடிப்படையில் பொருளாதார அடித்தளமான உற்பத்திமுறை, உற்பத்தி உறவுகளின் அடிப்படையில் சமூகப் பகுப்பாய்வைச் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தியுள்ளார். ‘கருத்துநிலை (Ideology) பற்றித் தெளிவான விளக்கமிருப்பது அத்தியாவசியமாகும். கருத்துநிலை என்பது அரசியல், சமூக, விஞ்ஞான, மெய்யியல், மத, ஒழுக்கநெறி, அழகியற்

கருத்துகளின் ஒன்றிணைந்த அமைவு ஆகும். அது சம்பந்தப்பட்ட ஆளின் அல்லது நிறுவனத்தின் வர்க்கப் பண்புடன் தொடர்புடையது' (ப. 202) எனும் கருத்துநிலை இலக்கிய உருவாக்கம், நுகர்வு எனும் இருநிலையுடன் தொடர்புடைய நிலையையும் விளக்கி இலக்கிய வரலாறு இந்த அடிப்படையில் அமைதல் வேண்டும் என்பதை முன்மொழிந்துள்ளார்.

வரலாற்றை எழுதுவதற்கான மூலங்களின் குறைபாட்டையும் கல்வெட்டு ஆய்வு தொல்லியல் ஆய்வு, மொழியியல் ஆய்வு, மானிடவியல் ஆய்வு எனும் பல்துறை ஆய்வுடன் இலக்கிய ஆய்வு இலக்கிய வரலாறு ஒருங்கிணைக்கப் பட வேண்டியதன் அவசியத்தையும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். 'மானிடவியல், சமூகவியல், மொழியியல் என வரும் பல்வேறு துறைகளின் சேவைகளைப் பயன்படுத்திக் கொள்கின்ற பல்-துறை அணுகு முறையினையும் வேண்டி நிற்கிறது' (ப.205) என வரலாற்றுக் காலப் பகுப்பு பன்முகநோக்கில் பல்துறைசார்ந்ததாக அமைய வேண்டும் என்கின்றார். இந்த அடிப்படையில் 1. ஆரம்பம் முதல் கி.பி. 600 வரை, 2. கி.பி. 600 முதல் 1400 வரை, 3. கி.பி முதல் 1800 வரை, 4. கி.பி. 1800 முதல் இற்றை வரை எனத் தமிழக வரலாற்றுக் காலங்களைப் பாகுபடுத்தித் தந்துள்ளார். இவை மேலும் தோற்றம், வளர்நிலை, நிறைநிலை, சிதைவு அல்லது இறுதிக் கட்டங்கள் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிய துணைப் பிரிவுகளாகவும் பகுத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டியதையும் வலியுறுத்துகிறார்.

சங்க இலக்கியகாலத்தைத் தொடர்ந்து வரும் விஜயநகர நாயக்கர்களின் காலம் வரையிலான ஆய்வுகள் முன்வைக்கும் சமூகப் பொருளாதார நிலைகளைச் சுருக்கமாக ஆராய்ந்த பேராசிரியர் சங்ககால இலக்கியம் தொடங்கிப் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு வரையிலான 600 ஆண்டு காலப்பகுதி பற்றிய பகுப்பாய்வு 1. திணைக் கோட்பாட்டின் சமூக-பொருளாதார முக்கியத்துவம், 2. வர்க்க உருவாக்கம், 3. சொல்லப்பட்ட மத பண்பாட்டு நடைமுறை ஆகியவற்றை பரிசோதிப்பதற்கான பாகுபாடாக அமைதல் வேண்டும் என்கின்றார்.

தமிழகக்கல்வி - ஆய்வுச் சூழல்

இலக்கியங்களின் வரலாற்றையும் இலக்கியங்கள் காட்டும் சமூகவரலாற்றையும் வேறுபடுத்திக் காட்டி கவனத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டிய; இதுவரை கவனத்தில் கொள்ளப் படாத தரவுகள், பொதுவான காலப்பகுப்பாட்டு வரையறைகள், சமூக உருவாக்க அடிப்படை எனும் இவற்றின் அடிப்படையில் இலக்கிய வரலாறு, இலக்கியவழி வரலாறு எனும் இரண்டையும் அறிவியல் மனப்பாங்கோடு உருவாக்குவதற்கான, வரலாற்றுப் பொருள்

முதல்வாத அடிப்படையில் எழுதுவதற்கான திட்டவரைவைப் போல் முன்மொழியப்பட்டுள்ள இந்த ஆய்வு நூல் வெளிவந்து ஏறத்தாழ இருபத்துநான்கு ஆண்டுகள் ஆகிவிட்ட நிலையிலும் இந்நூல் பற்றிய அறிதல் கூட ஒரு தமிழ் மாணவனுக்கு ஏன் ஒரு கல்லூரி - பல்கலைக்கழக ஆசிரியருக்கு இல்லாத நிலையே இன்று வரை தொடர்ந்து காணப்படுகின்றது. வாய்பாடாகச் சொன்னதையே சொல்லும் கிளிப்பிள்ளை மனோபாவங்கள் மட்டுமே இந்த நிலைக்குக் காரணம் அல்ல. தமிழகக் கல்விச் சூழலும் ஆசிரியர் மனப்பாங்கும் மரபான பாடத்திட்டங்களும் இதற்கான காரணங்களாக உள்ளன.

‘தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று வரைவியல்’ எனும் பொருண்மையில் 2003 மார்ச்சுத் திங்கள் 20 - 22 ஆம் நாட்களில் மதுரைக் காமராசர் பல்கலைக்கழகத் தமிழியற்புலத்தில் சாகித்திய அகாதெமி உதவியுடன் நடைபெற்ற கருத்தரங்கச் செயல்நெறி மரபான இலக்கிய வரலாறு வழித்தடத்தில் செல்லக்கூடியதாகவே உள்ளது. சமூகவரலாற்று உணர்வுடன் இலக்கிய வரலாற்றை அணுகும் மனப்பாங்கு இருப்பதாகவே தெரியவில்லை. பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியின் இந்த நூல் பற்றிய புரிதலோ கவனிப்போ இருப்பதாகவும் தெரியவில்லை. மரபாகத் தமிழறிஞர்கள் மட்டுமே கூடிப் பேசும் வழக்கமான கருத்தரங்கமாகவே இருப்பது கவலை அளிப்பதாகவே உள்ளது.

பொதுவாக வரலாற்றுணர்வும் ஆவணப்படுத்தல் மனப்பாங்கும் தமிழனுக்கு மிகமிகக் குறைவே. இன்றைய சூழலில் சமகால நடப்புகள் கூட ஆவணப்படுத்திச் சேமிக்கும் உணர்வு பழைய நூல்களைத் தேடிப் பிடித்துப் பாதுகாக்கும் உணர்வு ஒரு தனிமனிதருக்கு இருந்த அளவில் நூற்றில் ஒரு பங்கு கூடத் தமிழ் சார்ந்த நிறுவனங்களுக்குத் தமிழகத்தில் இல்லை. இந்நிலையில் ஒட்டுமொத்தச் சமூக மாற்றம் இல்லாமல் இத்தகைய வரலாற்றெழுது பணிகளுக்கு வாய்ப்பே இல்லை.

மார்க்சீய மனப்பாங்கோடு அறிவியல் பூர்வமான சிந்தனைப் போக்கோடு கருத்தரங்கு களில் கேட்கப்படும் கேள்விகளுக்கு கேள்வியாளர்களுக்குச் சிவப்புச் சாயம் பூசுவதும் மொழியியல் தமிழ் மரபுக்குப் புறம்பானது. மொழியியல் வழிப்பட்ட ஆய்வுகள் தமிழின் இலக்கண ஆய்வுமரபைச் சிதைத்துவிடும் என்ற எண்ணம், மொழியியலாளர்களைத் தமிழ்த்துரோகிகள் எனப் பார்த்த மனப்பாங்கு, தமிழ் முதுகலையில் மொழியியல் பாடமாகச் சேர்க்கப்பெறாதது, சேர்க்கப்பட்ட மொழியியல் பாடத்தையும் விலக்கியது என்பன போன்ற பல்வேறு நிலைகளில் தமிழ்ப் பேராசிரியர்களுக்கு இருந்த மொழியியல் பற்றிய வெறுப்புணர்வு என்பனவும் முனைப்புடன் இருந்தன. இந்த நிலை ஓரளவு இன்று குறைந்து காணப்படும் சூழ்நிலை உருவாகியுள்ளது என்றாலும்

எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை தெ.பொ. மீனாட்சி சுந்தரனார் போன்றோரின் ஆய்வுகளுக்கு உள்ள எதிர்ப்புகளும் தொடரும் நிலை தொடர்ந்து உள்ளது.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் தமிழ் இலக்கியங்களை தமிழ் மொழியைக் கால உணர்வு அடிப்படையில் பார்த்த எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை, தமிழர் வரலாற்றைப் புதிய பார்வையில் முன்வைத்த பி. டி. ஸ்ரீநிவாச ஐயங்கார், தமிழிலக்கிய வரலாற்றை மன்னர் அடிப்படையில் முதன் முதலாகப் பாசுபடுத்தி உரைத்த வி. செல்வநாயகம், இந்திய வரலாற்றுக்குத் தமிழர் வரலாறு அவசியம் என்பதை உணர்த்திய கே. ஏ. நீலகண்டசாஸ்திரி, சோழர் கால அரசு உருவாக்கம் பற்றி ஆராய்ந்த ஏ. சுப்பராயலு, மார்க்சீய அடிப்படையில் தமிழ் நாட்டுப்புற, இலக்கிய ஆய்வுகளை முன்வைத்த நா. வானமாமலை, க. கைலாசபதி, கா. சிவத்தம்பி போன்றோர் ஆய்வுகள் என்பன எந்த அளவுக்கு இன்றைய மரபான தமிழ்க் கல்வியில் சோக்கப்பட்டுள்ளன, முறையாக அறிமுகப்படுத்தப் பட்டுள்ளன என்பது கேள்விக்குறியே. சமூக உணர்வுள்ள ஆசிரியர்கள் இவற்றை அறிமுகப் படுத்தும் சூழல் மட்டுமே உள்ளது. இத்தகு அறிவியல் ஆய்வுகள் பாடத்திட்டத்தில் முறையாகச் சேர்க்கப்படும் சூழலே தமிழ்க் கல்வியின் விடிவுகாலமாக அமையும்.

இந்த ஆய்வு நிகழ்த்தப்பட்ட தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தில் இந்த ஆய்வுநூல் முன்வைக்கும் கருத்துரைகளின் அடிப்படையில் இலக்கிய வரலாறு எழுதப்படுவதற்கான சாத்தியப்பாடுகள் இலக்கிய வரலாற்றுக்கான அடிப்படையில் ஆதாரங்களைத் திரட்டுவதற்கான மனித ஆற்றல்கள் முதலான அனைத்தும் இருந்தன. கல்வெட்டியல் துறை, இலக்கியத் துறை, மொழியியல் துறை, அறிவியல் தமிழ் வளர்ச்சித்துறை, சமூகவியல் துறை, அயல் நாட்டுத் தமிழ்க் கல்வித்துறை, மொழிபெயர்ப்புத்துறை ஒலைச்சுவடித்துறை, தொல் அறிவியல் துறை, சித்தமருத்துவத்துறை, தத்துவத்துறை, தொகுப்பியல் துறை எனும் பல துறைகள் இருந்ததோடு நோக்குநால் உருவாக்கத்திற்கான பெருஞ்சொல்லகராதித் திட்டம், கலைக்களஞ்சியத்திட்டம், தூயதமிழ்ச் சொல்லாக்க அகரமுதலிகள் திட்டம் எனும் திட்டங்களும் இருந்தன. தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக நூலகம் நூலகமாக மட்டுமன்றி ஆவணக் காப்பகமாகவும் செயல்படுத்தப்படத் திட்டமிடப்பட்டிருந்தது. வேண்டிய அளவில் துறைகளை ஒருங்கிணைத்துப் பல்துறைசார் ஆய்வுகள் கூட அடிப்படையில் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. தமிழ் இலக்கியங்களுக்கான கால அடைவை உருவாக்கவும், காலந்தோறுமான இலக்கியங்களுக்குச் சொல்லடைவை உருவாக்கவும் தமிழ்ப் படைப்புகளை ஆய்வுகளை இதழ்களை இவைபோன்றவற்றை நூலகத்தில் ஆவணப்படுத்தவும் ஏராளமான வாய்ப்புகள் இருந்தும் இந்த ஆய்வைப்

பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்திலேயே மேற்கொண்ட நிலையிலும் அதற்கான அடிப்படைத் திட்டமிடல் இந்தப் பல்கலைக்கழகத்திலும் கூட மேற்கொள்ளப்படவில்லை. இவ்வகைப்பட்ட சமூக இருப்பு நிலையில் இத்தகையதொரு வரலாற்றை எழுதுவதற்கான முயற்சி மேற்கொள்ளப் படாதது சாத்தியமே.

அன்றைய நிலையிலேயே பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி வருகைதரு பேராசிரியராக அழைக்கப் பட்டு இத்தகைய ஆய்வை நிகழ்த்துவதற்கு வாய்ப்பளிக்கப்பட்டதைப்போல் இன்றைய சூழலில் இந்த நூல் முன்வைக்கும் கருத்துரைகளின் அடிப்படையில் இத்தகைய வரலாற்றை எழுதுவதற்கான பணிப் பங்கீட்டுத் திட்டம் ஒன்று பல்வேறு தமிழகப் பல்கலைக் கழகங்களையும் நிறுவனங்களையும் இலங்கை மலேசிய நிறுவனங்களையும் ஆய்வறிஞர்களையும் இணைத்து உருவாக்கப்பட வேண்டியது அவசியம். தமிழகக் கல்விச் சூழலிலும் பாடத்திட்டங்களிலும் கற்பிக்கும் முறைகளிலும் மாற்றங்கள் ஏற்படுத்தப் படவேண்டியதும் அவசியம். அந்நிலையில்தான் நல்ல மாணவர்கள் உருவாவதோடு அறிவியல் மனப்பாங்கோடு எழுதப்பட்ட ஆய்வுகள் பயன்கொள்ளப்படுவதுடன் அவற்றின் வழித்தடத்தில் புதிய ஆய்வுகள் பரிணமிக்கும் சூழலும் உருவாகும். பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி முன்வைத்த வரலாற்றெழுதியலுக்கான அடிப்படைப் பணிகளைத் திட்டமிட்டுச் செயற்படுத்தவும் தேவையான ஆக்கப் பணிகளையும் அடிப்படைப்பணிகளையும் மேற்கொள்ளவும் காலந்தோறுமான வரலாறு களைப் பல்பரிமாணத் தரவுகளின் அடிப்படையில் படிப்படியாக எழுதவும் வேண்டிய தேவையான நிலைகள் உருவாகும்.

தமிழியலின் தலைமைப் பேராசிரியர் கலாநிதி கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி அவர்கள்

கலாநிதி நாகராசஜயர் சுப்பிரமணியன்

பேராசிரியர் கலாநிதி கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி அவர்கள் எழுபத்தைந்து அகவையை எய்துகிறார் என்பது தமிழ்கூறும் நல்லுலகிற்கு குறிப்பாகத் தமிழ் ஆய்வுலகுக்கு மிகுந்த மனநிறைவைத் தரும் செய்தியாகும். தமிழ் ஆய்வுலகின் 'வாழும் வரலாறு' ஆகவும் 'திசையறிகருவி' ஆகவும் இவை யாவற்றுக்கும் மேலாகத் தமிழியலின் தலைமைப் பேராசிரியர் ஆகவும் திகழ்பவர் அவர். இம் மூதறிஞர் வாழும் சூழலில் நாம் வாழ்கிறோம் என்பதே எம்போன்ற தமிழியலாளர்களுக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியைத் தரும் விடயமாகும். பேராசிரியரின் எழுபத்தைந்து அகவைநிறைவைப் போற்றும் நோக்கில் சிறப்பு மலர் முயற்சியை மேற்கொண்ட 'ஞான'த்தினர்க்கு தமிழியலாளர் அனைவரின் சார்பிலும் மனம் நிறைந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளவேண்டியது எனது கடமையாகிறது. இம் மலரில் பேராசிரியர் பற்றிய எனது மனப்பதிவுகளையும் பகிர்ந்து கொள்வதற்கு தந்துள்ள வாய்ப்புக்கும் எனது மனம் நிறைந்த நன்றியை 'ஞான'த்தினர்க்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்...

பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்கள் தொடர்பாக எனது பார்வையையும் கணிப்புகள் சிலவற்றையும் பதிவு செய்யும் வாய்ப்பு பன்னிரு ஆண்டுகளின் முன்னரேயே (1995இல்) எனக்குக் கிட்டியது. எனது 'தமிழக அநுபவங்கள்' பற்றி மல்லிகையில் எழுதுமாறு நண்பர் டொமினிக் ஜீவா அப்போது கேட்டிருந்தார்.....(நான் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த அக்காலப்பகுதியில் அடிக்கடி தமிழகம் சென்றுமீள்வதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தேன்.) அவரது கேள்விப்படி நான் மல்லிகை (1995 ஏப்ரல்- அக்டோபர்) இதழ்களில் பதிவுசெய்த அநுபவங்களில் கணிசமான பகுதி பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்களைப் பற்றியதான கணிப்பாகவே அமைத்தது என்பது இங்கு குறிப்பிடவேண்டியதாகும்.

தமிழக ஆய்வியற்குழல்களில் எனக்குக் கிடைத்த வரவேற்புக்கள் மற்றும் வாய்ப்புக்கள் என்பவற்றுக்கான பின்புலங்கள் மற்றும் காரணிகள் என்பன பற்றி எடுத்துரைக்க முற்பட்டபோது பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி மற்றும் அவருடன் இணைந்து செயற்பட்டுநின்ற காலஞ்சென்ற பேராசிரியர் க. கைலாசபதி ஆகியோர் பற்றிக் குறிப்பிடவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. அச்சந்தர்ப்பத்தில் சிவத்தம்பியவர்களைப் பற்றி- அவருக்குத் தமிழக ஆய்வுலகம் தந்திருந்த கணிப்பையும் கௌரவத்தையும்பற்றி- விரிவாகப் பதிவுசெய்துள்ளேன். அப்பதிவுகளில் நான் புலப்படுத்திய உணர்வுநிலைகளை இங்கு நினைவில் மீட்பதும் அவற்றை ஒட்டி மேலும் சில எண்ணங்களைப் பதிவுசெய்வதும் இச்சந்தர்ப்பத்தில் பொருத்தமாக இருக்கும் எனக் கருதுகிறேன்.

எனது மேற்படி பதிவுகளில் நான் புலப்படுத்திநின்ற உணர்வுநிலைகள் இருவகையின. அவற்றுள் முதலாவது, பேராசிரியர்வர்கள் தமிழகச்சூழலில் பெற்றிருந்த அறிமுகம் மற்றும் அம்மண்ணின் தமிழ்க் கல்வியாளர் மத்தியில் அவருக்கிருந்த பெருமதிப்பு என்பனகுறித்து எனக்கு ஏற்பட்ட வியப்புணர்வு ஆகும். மற்றது, பேராசிரியர்வர்களின் பன்முக ஆளுமையை நமது சூழல்-ஈழத்தின் பல்கலைக்கழகச் சூழல்- உரியவாறு பயன்படுத்திக் கொள்ளவில்லையே என்ற ஆதங்கம் ஆகும்.

தமிழகச் சூழலில் தமிழ்க் கல்வியாளர்கள் பலரோடும் நான் தொடர்புகொள்ள முற்பட்ட அன்றைய சூழலில் அவர்களுட் பலரும் என்னிடம் எழுப்பி நின்ற முதலாவது வினா, 'பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்கள் நலமா?' என்பதேயாகும். மேற்படி கல்வியாளர் பலருக்கும் 'ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியச் சூழல்' என்றவுடன் முதலில் நினைவுக்கு வருபவராக பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்கள் திகழ்ந்தார்கள் என்பதை இவ்வினா உணர்த்திநிற்கின்றமை வெளிப்படை. இவ்வினாவிற்கு நான் அளிக்கும் விடைகளைத் தொடர்ந்து, 'ஈழத்துத் தமிழியல்' தொடர்பாக எனக்கும் அவர்களுக்குமிடையே நிகழும் உரையாடல்களே என்னை அக்கல்வியியலாளர் மத்தியில் அறிமுகம் செய்து வைக்கும் அடையாள அட்டைகளாக அமைந்தன.

என்னோடு பேராசிரியர் அவர்களைப்பற்றி உரையாடிய பலரும் அவரது ஆளுமை தொடர்பாக பெருவியப்பை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்கள். பேராசிரியரோடு பழகுவதற்கு தமக்குக்கிடைத்த வாய்ப்பை மனநிறைவோடு நினைவு கூர்ந்தவர்கள் பலர். அவருடைய தொடர்பாலும் அவருடைய எழுத்துக்களினூடாகவும் தாம் எய்திய பார்வை விரிவை வியந்துரைத்தவர்கள் பலர். அவர் மறுமுறை தமிழகம் வரும் பொழுது நேரில் சந்தித்து உரையாடப் பேராவலுடன் காத்திருந்தவர்கள் பலர். இவைபற்றியெல்லாம் மேற்படி கட்டுரைத் தொடரிலே சுட்டியிருந்தேன்.

இவ்வாறு பேராசிரியர் அவர்கள் தமிழகக் கல்விச்சூழலில் பெற்றிருந்த அறிமுகம் மற்றும் பெருமதிப்பு என்பவற்றுக்கான காரணிகளையும் மேற்படி

தொடரிலே பதிவு செய்திருந்தேன். இக்காரணிகளுள் முக்கியமானது தமிழியலின் பல்கலைக்கழக நிலையிலான உயராய்வுச் செயற்பாட்டை முற்றிலும் ஆய்வறிவுப்பாங்கானதாகக் கட்டமைப்பதில் அவர்காட்டி நின்ற பேரீடுபாடு ஆகும். இந்த ஈடுபாட்டுக்கு அடிப்படையாக அமைந்தது அவருடைய 'முற்போக்கு' நிலைப்பட்ட சிந்தனைத் தெளிவாகும். மார்க்சியம் என்ற அறிவியல்சார் தத்துவத்தின் ஒளியில் சமூகத்தையும் அதன் வரலாற்றையும் தரிசிக்கும் முறைமையான இம் முற்போக்குப் பார்வையை பல்கலைக்கழக உயராய்வுச் சூழலில் அழுத்தமாகப் பதிவு செய்தவர் இவர் என்பது இங்கு சுட்டப்பட வேண்டிய முக்கிய அம்சமாகும். (இவ்வாறான செயற்பாட்டில் இவருடன் இணைநிலையில் இயங்கிநின்றவர்கள் என்றவகையில் காலஞ்சென்ற பேராசிரியர் க. கைலாசபதியவர்கள் முக்கிய வரலாற்றுப் பாத்திரமாகத் திகழ்ந்தவராவார். இவரைப்பற்றி ஒரு தனி நூல் என்னால் எழுதப்பட்டுள்ளது.)

மரபு பேணும் உணர்வுகள் மற்றும் இயந்திரப்பாங்கான பகுத்தறிவுப் பார்வை என்பனவற்றுக்கு இடையில் திசைவழி அறியாது திகைத்துநின்ற தமிழ் ஆய்வுலகிற்கு ஓர் திசைவழிகாட்டியாகவும் புத்தூக்கம் அளிக்கும் செயற்பாடாகவும் அறிமுகமானதே மார்க்சியச்சார்பான ஆய்வுப்பார்வையுமாகும். 1940-60களில் தமிழ் ஆய்வுலகிற்கு இப்பார்வை அறிமுகமானாலும் பல்கலைக்கழக மட்டத்தில் இதனை முன்னெடுக்கக் கூடிய வாய்ப்பு ஈழத்திற்கே கிட்டியது. பேராசிரியர்கள் க. கைலாசபதி மற்றும் கா.சிவத்தம்பி ஆகிய இருவரும் மார்க்சிய சிந்தனைசார்ந்த இலக்கிய வாதிகளாகத்திகழ்ந்ததோடு மட்டுமன்றி அதனைப் பல்கலைக்கழக உயர் ஆய்வு நிலையில் பயன்படுத்தும் வாய்ப்புடையவர்களாகவும் விளங்கினார்கள் என்பதே இதற்கான முக்கிய காரணமாகும். பல்கலைக்கழக மட்டத்தில் இவ்வகை ஆய்வுப்பார்வையை ஒருவர் முன்னெடுக்கும் வாய்ப்பைப் பெற்றால் பாடத்திட்ட அமைப்பினூடாக அதனை அவரால் வளர்த்துக்கொள்ள முடியும் என்பது வெளிப்படை.

தமிழகச்சூழலிலே 1940-60 காலப்பகுதியில் தோழர்கள் ப. ஜீவானந்தம், தொ.மு.சி. ரகுநாதன், நா வானமாமலை, எஸ். இராமகிருஷ்ணன் முதலியோர் இவ்வாறான மார்க்சிய அறிவுசார் பார்வையை முன்னெடுத்தவர்கள் என்பது வரலாறு. ஆனால் இவர்கள் பல்கலைக்கழக உயர் ஆய்வுச் சூழல் சார்ந்தவர்கள் அல்ல என்பது கவனத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டிய விடயமாகும். (இவர்களுள் வானமாமலை மட்டும் பின்னாளில் பல்கலைக்கழகத்தோடு தொடர்புகொண்டு இயங்கும் வாய்ப்பைப்பெற்றவர் ஆவார்)

இவ்வாறான வரலாற்றுப்பின்புலத்தை நோக்கும் பொழுது தமிழகத்தின் தமிழியலாளர்பலரும் பேராசிரியர்கள் கைலாசபதி மற்றும் சிவத்தம்பி ஆகியோருடைய ஆய்வுச்சிந்தனைகளால் கவரப்பட்டதன் பின்புலம் தெளிவாகும். இதனை மேற்படி எனது கட்டுரைத் தொடரிலே விரிவாகப்பதிவு செய்துள்ளேன்.

பேராசிரியர் சிவத்தம்பியவர்கள் தமிழகத்தில் சிறப்பான கவனிப்பையும் கனிப்பையும் பெற்றமைக்குக் காரணமான மற்றொரு முக்கிய அம்சத்தையும் அக்கட்டுரையில் சுட்டியிருந்தேன். அந்த அம்சம் 1980களில் அவர் இருமுறை தமிழகப்பல்கலைக்கழகங்களுக்குச் சிறப்புநிலை ஆய்வாளராகச் சென்று பணியாற்றியமையாகும். அவ்வாறான சூழ்நிலைகளை உரியவாறு பயன்படுத்திப் பல்கலைக்கழகங்களுக்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் இலக்கியவாதிகளுடனும் ஆய்வாளர்களுடனும் நெருங்கிய தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டவர் அவர். அத்தொடர்புகள் இன்றுவரை தொடர்கின்றன. அடிக்கடி தமிழகம் செல்வதன் மூலம் அந்த மண்ணின் தமிழ் ஆய்வியலில் ஆழமான செல்வாக்கை அவர் செலுத்தி நிற்கிறார். அவரிடம் அணிந்துரைகள் பெறுவதற்கும் உயர் ஆய்வுகளுக்கு ஆலோசனை பெறுவதற்கும் பெருந் தொகையானவர்கள் சூழ்ந்து நிற்கும் காட்சி பலமுறை எனக்குக் கிட்டியது. பல்கலைக்கழக மேடைகளில் அவர் நிகழ்த்தும் பேருரைகளைக் கேட்பதற்கு தமிழ்சார்ந்த பல்வேறு ஆய்வுத்துறைகளின் அறிஞர்களும் கூடுவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதொன்றாகும்.

இவ்வாறு தமிழக ஆய்வுலகோடு அவர் கொண்டிருந்த தொடர்பு மற்றும் அங்கு அவர் பெற்றுள்ள வரவேற்பு என்பனவற்றை சுட்டியுணர்த்தும் சான்றாகத் திகழ்வது அவர் அங்கு பெற்ற திரு. வி. க விருது ஆகும். மேலும் சென்னைப்பல்கலைக்கழகத்தில் 2005 ஆம் ஆண்டின் இறுதியில் பேராசிரியர் அவர்களின் ஆய்வுப்பணியை மையப்படுத்தி நிகழ்ந்த அனைத்துலக மட்டத்திலான கருத்தரங்கும் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கதொன்றாகும். ஈழத்து ஆய்வாளர் ஒருவருக்கு தமிழக ஆய்வுலகம் வழங்கிய மாபெரும் கௌரவம் இது எனலாம்.

19ஆம் நூற்றாண்டிலே ஈழத்தவரான கந்தர் ஆறுமுகம் தமிழகத்தின் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தால் நாவலர் பட்டம் வழங்கப்பட்டு கௌரவிக்கப்பட்டார் என்பதை ஈழத்துச் சைவ உலகம் விதந்து பேசும். அதே போல கடந்த நூற்றாண்டில் ஈழத்தவரான சுவாமி விபுலானந்தர் தமிழகத்தில் அண்ணாமலைப்பல்கலைக்கழகத்தில் முதல் தமிழ்ப் பேராசிரியராகத் திகழ்ந்தார் என்பதையும் நாம் பெருமையுடன் நினைவு கூருகிறோம். இவ்வாறாகத் தமிழகம் ஈழத்திற்கு அளித்து வந்த கௌரவங்களின் சமகால வரலாற்றுப் பரிமாணங்களாகவே மேலே பேராசிரியர் சிவத்தம்பியவர்களுக்குக் கிடைத்த கௌரவங்களையும் நாம் காண்கிறோம். அதனால் பெருமிதமும் எய்துகிறோம்.

பன்னிரு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் மல்லிகையில் எழுதிய கட்டுரைத் தொடரிலே தெரிவித்த ஆதங்கம் தொடர்பாக... (அதாவது பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்களுடைய பன்முக ஆளுமையை ஈழத்தின் பல்கலைக்கழகச் சூழல் உரியவாறு பயன்படுத்திக் கொண்டதா? என்பது தொடர்பாக.....) மேற்படி கட்டுரைத் தொடரிலே இடம்பெற்ற முக்கிய குறிப்பு இங்கு மீள்பிரசுரமாகிறது.

“மலையில் நிற்பவர்களுக்கு மலையின் உயரம் தெரிவதில்லை”

“தனையில் தின்று கொண்டே தரை எங்கே என்று தேடுபவர்களும் உள்”

“சைவசித்தாந்த தத்துவத்திலே, திருவருட் குழலில் இருந்து கொண்டே அதனை உணர முடியாத’ உயிர்களின் நிலைக்கு எடுத்துக்காட்டுகளாகத் தரப்படும் உவமானங்களிற் சில இவை. ஒருவகையில் நமது கல்விசார் குழலுக்கும் இந்த உவமானங்கள் பொருந்தும். நாங்கள் அறிவாராய்ச்சியை முதன்மை நோக்காகவும் பணியாகவும் கொண்டவர்கள். ஆனால் நம் அருகில் உள்ள ஒரு அறிவாராய்ச்சியாளரை பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்களை- நாம் நமது கருத்து வளர்ச்சிக்கு உரியவாறு பயன்படுத்திக் கொள்ளாமல் இருக்கிறோம்.”

பள்ளிரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு நான் பதிவு செய்துள்ள இக் குறிப்பு இன்றும் பொருத்தமுடையதாகவே உள்ளது. இன்றுவரைகூட அவரது ஆளுமையை நமது கல்விச் சமூகம் உரியவாறு பயன்படுத்திக் கொண்டதாகத் தெரியவில்லை.

பேராசிரியர் சிவத்தம்பி என்ற தமிழியலாளரை நமது பல்கலைக்கழகச் சமூகம் ஒரு தமிழ்ப் பேராசிரியர் என்ற மட்டத்திலேயே கணித்து வந்துள்ளது என்பதே எனது கருத்து. அவர் ஒரு தமிழ்ப் பேராசிரியர் என்ற வரையறையை விஞ்சிநிற்பவர். தமிழ்ப் பேராசிரியர் என்றால் பொதுவாகத் தமிழ் இலக்கியம், இலக்கணம் மற்றும் பண்பாட்டுக் கூறுகள் என்பன தொடர்பான புலமை உடையவர் என்ற பொருளே வெளிப்படும். ஆனால் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்களுடைய புலமை மேற்படி கூறுகளை உள்ளடக்கித் தமிழரின் சமூகவியல், பொருளியல், அரசியல், கலையியல், மெய்யியல், வரலாற்றியல் முதலான பல்வேறு ஆய்வறிவுத் துறைகளையும் தழுவி நிற்பதாகும். இவ்வாறு நோக்கும் பொழுது கலாநிதி கா. சிவத்தம்பியவர்களை ஒரு தமிழ்ப் பேராசிரியர் எனச் சுட்டுவதைவிட தமிழியற்பேராசிரியர் எனச்சுட்டுவதே அதிகம் பொருத்தமுடையது என்பது எனது கருத்து. இன்று எம்மத்தியிலுள்ள தமிழியலாளர்கள் தலைமைத் தகுதி பெற்றவராக அவர்கள் திகழ்கிறார்கள். எனவேதான் இக்கட்டுரையின் தலைப்பு ‘தமிழியலின் தலைமைப் பேராசிரியர் கலாநிதி கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி அவர்கள்’ என அமைந்தது.

பேராசிரியர் இத்தகுதிப்பாட்டை உரியவாறு உணர்ந்து பயன்பெறுவதற்கு நமது கல்வி உலகம் முன்வரவேண்டும். அதுவே அவருக்கு நாம் நல்கும் நல்வாழ்த்தாக அமையும்.

பேராசிரியர் சிவத்தம்பியின் பரவலாக

அறியப்படாததொரு முகம்

கலாநிதி செ. யோகராசா

பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்கள், நவீன இலக்கியம், பழந்தமிழிலக்கியம், நாடகம், அரங்கியல், இதழியல், நாட்டாரியல், வானொலி, இசைத்துறை, ஈழத்து இலக்கியம், சமூகவியல், அரசியல், இலக்கணம் முதலான பல் துறைகளிலும் ஈடுபாடு கொண்டவர்; இவை அனைத்திலும் நூல்களோ, ஆய்வுக் கட்டுரைகளோ எழுதியிருப்பவர். இவற்றுள், இம் மலருக்கு எத்துறை சார்ந்து – எவ்விடயம் சார்ந்து எழுதுவது என்ற கேள்வி எனக்குள் எழுந்த நிலையில் பேராசிரியர் அவர்கள் தாமெழுதியதொரு நூலில் அந்நூல்பற்றி பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருந்தமை என்னைச் சிந்திக்கத் தூண்டியது:

“இச் சிறுநூலின் இரண்டாம் பதிப்பு வெளிவருவது எனக்குப் புலமைத் திருப்தியைத் தருகின்றது. எனது எழுத்துக்களிலே மிகவும் கவனிக்கப்படாது போய்விட்ட எழுத்து இதுதான் என்ற ஓர் உணர்வு என்னிடம் இருந்ததுண்டு...”

ஆகவே, இலக்கணமும் சமூக உறவுகளும் (தமிழ் சொல்லி – லக்கணக் கூறுகள் சில பற்றிய ஒரு மார்க்சிய நோக்கு) (இரண்டாம் பதிப்பு 1999) என்ற அந்நூலின் முக்கியத்துவத்தினையும் சிறப்பினையும் அந்நூலினூடாக வெளிப்படும் பேராசிரியரின் ஆய்வுசார் ஆளுமைகளையும் பற்றி, எடுத்துக்காட்டுவதாக இக்கட்டுரையை வடிவமைத்துக்கொண்டேன். (இந்நூலின் முதற்பதிப்பு 1982லும் கட்டுரைவடிவிலான முதல் வெளிப்பாடு 1978லும் வெளியாகின).

மேற்குறிப்பிட்ட நூல் பரவலாகக் கவனிக்கப்படாது போனமைக்கான காரணங்கள் எவையாயிருக்கலாமென்றொரு கேள்வியும் என்னுள் எழுந்ததை இவ்வேளை குறிப்பிட்டாக வேண்டும். பொதுவாக ஏனைய ஆய்வுத் துறைகளுடன் ஒப்பிடும் போது இலக்கணத்துறையில் ஈடுபாடுடையோர் குறைந்தளவினர் என்றே கூறத் தோன்றுகின்றது. (பழந்தமிழ் நூல்கள் பதிப்பிக்கப்பட்ட வேளை தொல்காப்பியத்தைப் பதிப்பிக்கப் பலர் தயங்கியமை நாமறிந்ததே). அத்தகையோருள் கணிசமானோரும் தமிழ்

இலக்கணத்தை புதிய நோக்கில் - அதுவும் மார்க்சிய நோக்கில் - பார்ப்பதை ஏற்றுக் கொள்ளத் தயங்குபவர்கள் என்று கருதுவதிலும் தவறில்லை. காரணம் எதுவாயினும் அதனால் இந்நூலின் முக்கியத்துவம் குறைந்து விடப்போவதில்லை!

இந்நூலின் முக்கியத்துவம் குறித்துச் சிந்திப்பதற் கிடையில் தமிழில் இலக்கணத்துறை சார்ந்த ஆய்வு எந்நிலையில் உள்ளதென்பது பற்றி திணைவுசார்வதவசியமே. தமிழ்ப் பாரம்பரியத்தில் இலக்கண ஆய்வு என்பது ஒருபுறம் மொழியின் அமைப்பை மட்டும் ஆராய்வதாக இருந்துவந்துள்ளது. இதனாலேயே புதிய இலக்கண நூல்கள் அவ்வப்போது எழுதப்பட்டு வந்துள்ளன. மறுபுறம், இலக்கண நூல்களுக்கு எழுதப்பட்டுவந்துள்ள உரைகளுடேயும் ஒருவித இலக்கண ஆய்வு முறைமை வெளிப்பட்டு வந்துள்ளது. எனினும் 20ம் நூற்றாண்டளவில் மொழி பற்றிய நவீன சிந்தனைகளும் மொழியியல்துறை சார்ந்த சிந்தனைகளும் பரவிய சூழலிலேயே இலக்கண ஆய்வு அகலமும் ஆழமும் பெறத் தொடங்கியது. இத்தகைய சூழலில் சாசனவியல் ஆய்வுகள் இலக்கண ஆய்வினை இன்னொரு திசைக்கு இழுத்துச் சென்றன. இலக்கணத்திற்கும் சமூகவியல், மானிடவியல் முதலான துறைகளுக்குமிடையில் நெருங்கிய ஊடாட்டம் ஏற்படலாயிற்று. ஒப்பியல் அணுகுமுறை, வரலாற்றியல் அணுகுமுறை முதலியனவும் உளவியற் கோட்பாடு அமைப்பியல் கோட்பாடு, மார்க்சியக் கோட்பாடு முதலியனவும் இலக்கண ஆய்விற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டன. இந்நிலையில் மார்க்சிய நோக்கில். தமிழ் இலக்கணத்தினை அணுகியவரே பேராசிரியர் அவர்கள்!

இவ்வேளை, தமிழ் இலக்கியம் மார்க்சிய நோக்கில் அணுகப்பட்டு வந்துள்ளமை பற்றி நினைவு கூர்வது பொருத்தமானது. 20ம் நூற்றாண்டில் ஏறத்தாழ நடுப்பகுதியில் சமகால - நவீன இலக்கியத்திற்குப் பயன்பட்ட மார்க்சிய அணுகுமுறை பின்னர் பண்டைய இலக்கியங்களை அணுகுவதற்கும் பயன்படுத்தப்பட்டது. முற்றிலும் புதிதான இவ்வணுகுமுறை மூலம் பண்டைத் தமிழிலக்கியம் புதிய வெளிச்சங்களைக் கண்டதென்பது மிகையானதன்று. இவ்வித அணுகுமுறை முன்னோடி ஆய்வாளர்களுள் ஈழத்தவர்களான கைலாசபதியும் சிவத்தம்பியும் முக்கிய மானவர்களென்பது இன்று வரலாறாகிவிட்டது. அதேவேளையில் தமிழ் நாட்டிலும் இவர்களுக்கு நிகராக நா. வானமாமலை போன்ற ஆய்வாளர்கள் இருந்துள்ளனரென்பதுண்மை.

எனினும் தமிழ் இலக்கணத்தை மார்க்சிய நோக்கில் முதன்முதல் அணுகிய ஆய்வாளர் (தமிழ்நாட்டுப்பட) பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்களே. இதுபற்றி மேற்குறிப்பிட்ட நா. வானமாமலை அவர்களே பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“மார்க்சிய சமூக மாற்றம் பற்றிய அறிவைத் தமிழர் சமுதாய வரலாற்றிற்குப் பொருத்தி இதுவரை எழுதப்பட்ட கட்டுரைகளில் ஆய்வுத்தரத்தில் மிகச் சிறந்த கட்டுரை...”

குருவை மிஞ்சிய சீடர்கள் போல் வானமாமலையின் ஆய்வுலகவாரிகுகள் இதுபற்றி மேலும் நுணுக்கமாக நோக்கி இவ்வாறு கூறிப் போந்தனர்:

“இக்கட்டுரை ஆராய்ச்சித் துறையில் ஒரு புதுவழி வகுக்கிறது. மொழியியலில் சமூக மானிடவியல் பிரச்சினைகளை ஆராய்கிற முறையியல் புதிதாகப் பிறந்துள்ளதை நாம் அறிவோம். மொழியியல் மாற்றங்கள், சமூகவியல் மாற்றங்களுக்கேற்ப உள்ளன என்பதை விளக்குகிற சில கட்டுரைகள் வந்துள்ளன. ஆனால் நமது பழமையான இலக்கண மரபுகள் புதிய நூல்களில் மாற்றம் பெறுவதற்கான காரணங்களை நமது ஆய்வாளர் சிவத்தம்பிக்கு முன்னர் ஆராய்ந்தவர் எவருமில்...”

மேற்கூறிய கூற்றுக்கள் நா. வானமாமலையினாலும் அவரது மணிவிழாக் குழவினராலும் கூறப்படுவதற்கும் அவர்கள் இவ்வேளை கவனத்திற்குள்ளாகியிருக்கும் இந்நூலினை ‘கட்டுரை’ என்று குறிப்பிடுவதற்கும் காரணங்களுள்ளன. அதாவது நா. வானமாமலையின் மணிவிழா மலருக்காக, பேராசிரியர், “சொல்லிலக்கணம் சுட்டும் சமூக, உற்பத்தி உறவுகள்” என்ற தலைப்பிலெழுதிய ஆய்வுக்கட்டுரையின் விரிவான வடிவமே இந்நூலாக உருப்பெற்றது!

இந்நூல் நுதலிய பொருள் பற்றிச் சுருக்கமாகக் குறிப்பிடுவதாயின், சொல்லிலக்கணத்தின் முக்கிய கூறுகளாகவுள்ள திணை, பால், எண், வேற்றுமை, வினைவடிவம் ஆகியவற்றைக் கவனத்திற்கெடுத்து அவை மக்களிடையே நிலவிய உறவுகளை எவ்வாறு புலப் படுத்துகின்றன என்பது பற்றி ஆராய்வதாக இந்நூல் உள்ளது. எனினும், இதுபற்றி விரிவாக நோக்குவதே பயன்தரவல்லது.

தொல்காப்பியம் கூறும் திணை என்பது (பொருளாதிகாரத்தில் வரும் ‘திணை’ பற்றிய கருத்துடன் தொடர்புடையதாகி), நில அடிப்படையில் அமைந்த மக்கள் கூட்டம் என்ற பொருள்படுவதாகி, குழுநிலைப்பட்ட மனிதவாழ்வு நிலையினைக் கருதுகிறது என்றும், ‘விரவுத்திணை’ உழைப்பு அடிப்படையில் தம்மோடு இயைந்து தமக்கு உதவியாக நின்ற மாடு முதலானவற்றை மனித உறவுடன் நோக்கும் நிலையை வெளிப்படுத்துகின்றதென்றும் பேராசிரியர் விளக்குகின்றார்.

பால் பற்றி மக்களின் தனிப்பட்ட உறவுகளின்போது, சம்பந்தப்பட்டவர்களின் பால்வேறுபாடு முக்கியமானதாக அமைகின்ற தென்றும் மக்களைத் தொகுதியாகக் கருதும் போது பால்வேறுபாடு முக்கியம் பெறுவதில்லையென்றும் அவ்வழி கண வாழ்க்கை முக்கியம் பெறுகிறதென்றும் அஃறினைப்பொருட்களை (அவை ‘ஒன்று’, ‘பல்’ எனக் கூறப் பட்டிருப்பினும்) இலக்கிய வழக்கிலும் பேச்சு வழக்கிலும் ஒருமையிலேயே கூறும் முறையுண்டென்றும் ‘பால்பகா அஃறினை’ மக்களது நோக்கு நெறியினை (அஃறினைப் பொருட்களை, தம்முள் விசேட வேறுபாடுகள் கொண்ட, தனித்தனியானவையாகக் கருதாமை) வெளிப்படுத்து கிறதென்றும்

இவ்வேளைகளில் தம்முடன் உழைக்கும் மாடு முதலானவற்றைத் தனித்துவ முடையதாகக் கருதினரென்றும் பேராசிரியர் எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

இடம்பற்றி விளக்கும்போது மூவிடங்களிலும் வரும் மாற்றுப்பெயர்களின் பன்மை வடிவங்களுள்ளொன்றான உள்பாட்டுத் தன்மைப்பன்மையும் கண வாழ்க்கையின் வெளிப்பாடே என்றும் மரியாதைப் பன்மைகள் சமுதாயத்தில் தோன்றிய உறவுப் பேதங்களைச் சுட்டிநிற்கின்றதென்றும் பேராசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார்.

வேற்றுமை பற்றி, தமது அணுகுமுறை நின்று “ஒரு பொருள் அல்லது ஒருவர், இன்னொரு பொருளுடனோ அன்றேல் இன்னொருவருடனோ யாதானும் ஒருவகையில் பௌதிக நிலைப்பட்ட அல்லது சமூக நிலைப்பட்ட அல்லது கருத்து நிலைப்பட்ட உறவினை ஏற்படுத்திக் கொள்ளும்போது அவ்வுறவின் தன்மையைச் சுட்டும் வகையில் அப்பொருளினை அன்றேல் அவ்வொருவரினைக் குறிக்கும் பெயர்ச் சொல்லில் ஏற்படும் வேறுபடு நிலையே வேற்றுமை” என்று பேராசிரியர் விரிவாக விளக்கம் தருகின்றார். கால ஓட்டத்தில் புதிய உறவுகள் ஏற்படும் போது அவற்றை வேற்றுமை மூலம் உணர முடிகின்றதென்று குறிப்பிடும் பேராசிரியர் அவ்வழி தொல்காப்பியர் ஆகியோர் தம்முள் வேறுபடு மாற்றினை எடுத்துக்காட்டி, அதன் உச்சமாக, உன்னதமான சான்றாக மயிலைநாதர் உரையையும் சங்கர நமச்சிவாயருரையையும் குறிப்பிடுகின்றார். இவ்வேளை தேவை கருதி, அதே சங்கநமச்சிவாயருரையை இங்கு கவனிப்போம்.

“வனைந்தானென்புழிக் குடமாகிய காரியத்திற்கு அது வதுவாகிய மண் முதற்காரணம். குலாலனது அறிவும் அந்தக் காரண முதலாகிய ஞாபகக் கருவியுங் தண்டசக்கர முதலாகிய காரகக் கருவியும், அம் முதற்காரணத்துக்குத் துணையாய் நின்று காரியத்தைத் தருதலின் துணைக்காரணம். குலாலனி மித்தமாக அக்காரியம் தோன்றுதலின் அவன் நிமித்தகாரணம். ஞாபகக் கருவியென்பது அறிதற்கருவி, காரகக் கருவி என்பது செய்தற்கருவி”

தொடர்ந்து, பேராசிரியர் கூறும் விளக்கமும் எமது கவனத்திற்குரியது. அது பின்வருமாறு:

“கருவி பற்றிய இவ்விளக்கத்தில் பொருளியலாளர் கூறும் மூலப்பொருள், உற்பத்திக்கருவிகள், உழைப்பின்தன்மை ஆகியன யாவும் எடுத்துப் பேசப்படுவதை உணரலாம். தொல்காப்பியர் காலத்திலும் பார்க்க, நன்னூலார் காலத்திலும், அதற்குப் பின்னர் சங்கர நமச்சிவாயர் காலத்திலும் பொருளாதார உறவுகளின் தன்மை ஆழமாகச் செல்வதும், ஆழமாகச் செல்லும் அவ்வுறவுகள் தெரிந்து தெளிக்கப்படுதலும் இவ்வுதாரணத்தால் துல்லியமாகின்றன. பொருளாதார அடித்தளத்தின் இரு அமிசங்களென முன்னர் எடுத்துக் கூறப்பட்ட உற்பத்திச் சக்திகள், உற்பத்தி நிலை நின்ற உறவுகள் இரண்டுமே இவ்வேற்றுமை விளக்கத்தின் மூலம் தெளிவாகின்றன...”

மேற்சூறிய இரு பகுதிகளையும் பற்றி ஆழ்ந்து சிந்திக்குமொருவர் சங்கர நமச்சிவாயாரூரையும் மார்க்சியச் சிந்தனையும் பேராசிரியரது ஆய்வு நோக்கின் நுண்மையான வெளிப்பாடும் – அவை வெவ்வேறு காலஞ் சார்ந்தவையாயினும் – ஒரு கோட்டில் தெளிவாகவும் சிறப்பாகவும் இணைக்கப்பட்டிருக்கும் முறையினை நன்கு கவைய்பெற்றும் கூறலாம்!

இறுதியாக, வினையமைப்புப்பற்றி விளக்க முற்படும் பேராசிரியர், வினைபற்றிய விளக்கத்தை தமது அணுகுமுறையுடன் அநாயாசமான விதத்தில் இணைத்துவிடுவது குறிப்பிடத்தக்கது. அது பின்வருமாறு; “செயல், தொழில், உழைப்பு நிலைமை ஆகியனவே மனித சமுதாயத்தில் உறவுகளின் ஊற்றாக அமைகின்றன என்பதை இதுவரை கூறியவற்றால் உய்த்துணரக்கூடியதாகவிருக்கும் இவற்றைச் சுட்டுவது வினைச் சொல்லாகும்” இவ்வடிப்படையில் நுண்மையான முறையில் ஆய்வு செய்து செல்லும் பேராசிரியர் ஏவல் – வியங்கோள் வினையை சமூக அந்தஸ்து (ஏற்றத்தாழ்வு) சம்பந்தப்பட்டதாகவும் தன்வினை, பிறவினையை தொழிலமைப்புடன் சம்பந்தப் பட்டதாகவும் இனங் காண்கின்றார்; முன்னர் முக்கியத்துவம் பெற்றிராத செயல்பாட்டுவினை, ஆறுமுகநாவலரால் முதன்மைப்படுத்தப் பட்டதற்குக் காரணம் ஆங்கில கட்சியினால் உருவான சமூகப் பராதின நிலைமையே என்றும் சான்றுகளுடன் விளக்குகின்றார்.

துணைவினை தற்காலத்தில் பெருமளவு பயன்படுத்தப்படுவது தொடர்பாக பேராசிரியரின் சுருக்கமான – தெளிவான – நறுக்கான விளக்கத்தினை எடுத்தாள்வதுடன் பேராசிரியரின் இந்நூல் பற்றிய இக் கட்டுரையை பொருத்தமானது அவர் கூறுவதாவது:

“தற்காலத் தமிழிலக்கியத்தில் சிறப்பாக நாவல், சிறுகதை வடிவங்களில் துணை வினைகளின் பெருக்கத்தைக் காணலாம். பழந்தமிழ் இலக்கண அமைப்பில் வினையின் தொடர்ச்சியைக் குறிக்க வினைவடிவம் இல்லை. இன்றோ ‘கொண்டு’ எனும் துணைவினை இதற்குப் பயன்படுத்தப் படுகின்றது.

‘டெலிபோன் மணி அடித்துக் கொண்டே இருந்தது’

இந்தக் ‘கொண்டு’ எனும் துணைவினை வடிவம் எத்தகைய நவீன சமூக, உற்பத்தி உறவுகளைச் சுட்டி நிற்கின்றதென்பது சிறிது ஆழ்ந்து சிந்திக்கும் பொழுது புலனாகும்”.

ஆக, இதுவரை கூறியவற்றை நிதானமாக நினைவு கூரும்போது, சொல்லிலக்கணம் தொடர்பான மார்க்சிய நோக்கிலான பேராசிரியரின் இவ்வாய்வு ஆய்வறினரதும் ஆய்வார்வலரதும் சிந்தனைக்கும் சுவைப்பிற்கும் தொடர் சிந்தனைக்கும் வழிகோலக் கூடியதாகவுள்ளதென்பது நன்கு புலப்படுமென்றே கருதுகின்றேன்.

இறுதியாக பேராசிரியர், தமது நூலிற்குப் பயன்படுத்தியுள்ள இலக்கண நூல்கள், மொழிநூல்கள் தொடர்பான சான்றாதாரங்கள் பற்றியும் குறிப்பிட்டாக வேண்டும் அவையாவன:

1. அடிப்படை ஆதார நூல்கள்
  - தொல்காப்பியம் – சொல்லதிகாரம் – சேனாவரையம்
  - தொல்காப்பியம் – தெய்வச்சிலையாருரை
  - நன்னூல் மூலமும் சங்கர நமச்சிவாயருரையும்
  - நன்னூல் மூலமும் மயிலை நாதருரையும்
  - சூடாமணி திகண்டு: மூலமும் உரையும்
2. மொழி நூல்கள்/ இலக்கிய வரலாற்று நூல்கள் (நூலாசிரியர் பெயரடிப்படையில்)

மு. வரதராசன், ஆ. வேலுப்பிள்ளை, ரா. சீனிவாசன், ஏணைஸ்ற் பிஷர், ஜோர்ஜ் தொம்சன், ஓட் ஜோஷாவா வற்மோ, பெஸ்கி, ஆர்டன், போப், கால்ட்வெல், முத்துச்சண்முகம், அந்திரனேவ், சுசீந்திரராஜா, தெ.பொ.மீ., மென்ற்றோர், ஜோர்ஜ்ஊஸ், பொஸிற்றன், ஜெஸ்பேர்சன், கமிஸ் ஸ்வெலபில், கா. சிவத்தம்பி.

(மார்க்சிய நூல்கள் பற்றிய விவரம் இங்கு எடுத்தாளப்பட வில்லை)

மேற்கூறியவாறு பேராசிரியர் பயன் படுத்தியுள்ள சான்றாதாரங்கள் பற்றி இங்கு விதந்துரைப்பதற்குக் காரணம், நூலின் ஆய்வு முறையியல் தொடர்பான சிறப்பினை எடுத்துக்காட்டுவதற்காக மட்டுமன்று. அதனைவிட முக்கியகாரணமொன்றுள்ளது. மார்க்சிய நோக்கில் ஈடுபாடுள்ள ஈழத்துத் தமிழியல் ஆய்வாளருக்கு தமிழ் இலக்கணத்தில் தாடனம் குறைவென்ற எண்ணம் ஈழத்து அறிஞர் சிலரிடம் வேரூன்றியுள்ளது. அப்பட்டியலில் பேராசிரியர் சிவத்தம்பியும் அடங்கக் கூடியவராதலின் அத்தகையோருக்கு 'நல்லறிவுச் சுடர் கொளுத்துதல்' வேண்டியும் இவ்வாறான முயற்சி செய்யப்பட்டுள்ளது.

தவிர, பேராசிரியரது கட்டுரைகள் பலவும் 'கடினமான மொழிநடையைக் கொண்டவை; எளிதில் விளங்கிக் கொள்ள முடியாதவை' என்றொரு அபிப்பிராயமும் நிலவிவருகின்றது. இந்நூல் அதுவும் இலக்கணஞ் சார்ந்ததான இந்நூல் – அதற்கு மாறாக, அசாதாரண எளிமையும் தெளிவும் பெற்றுள்ளதென்பதும் அழுத்தியுரைக்கப்படவேண்டிய விடயமாகின்றது!

தற்காலத் தமிழாய்வுலகின் பீஷ்மர்

க. இரகுபரன்

மொழித்துறை, தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம், ஒலூவில்

பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பியவர்கள் தமிழுலகு முழுவதிலும் நன்கு அறியப்பட்ட பேராசிரியர், அவருடைய போக்குக்கு உடன்பாடானவர், எதிரானவர் யாவராலும் நன்கு மதிக்கப்படுபவர். அவரது அறிவாளுமையும் ஊக்கம் குன்றாக் கல்விசார் தொழிற்பாடுகளுமே அவற்றுக்குக் காரணமாவன.

பேராசிரியரின் அறிவுப்புலம் பரந்துபட்டது. தமிழை, பொருளியல், அரசியல், வரலாறு, சமூகவியல், மானிடவியல் முதலான பல்வேறு நவீன அறிவுப்புலங்களோடு தொடர்புறுத்தி மார்க்சியக் கண்ணோட்டத்தில் ஆராய்கின்ற போக்கு அவருடையது.

தமிழ் என்று நோக்குகின்றபோதும் அவரது அறிவுப்புலம், குறித்த ஒரு எல்லைக்குள் வரையறுக்கத்தக்க ஒன்றில்லை. சங்க இலக்கியம் முதல் மிகச் சமீபத்திய இலக்கியம் வரையிலும் அதற்கப்பால் நாடகம், சினிமா முதலான கலைத்துறைகளையும் கடந்து விரிந்து பரந்தது. பேராசிரியர், அவ்வப்போது தோன்றுகின்ற புனைகதைகள், கவிதைகள் முதலான இலக்கியங்களையும் இலக்கிய, சமூக கோட்பாடுகளையும் படித்துத் தம் அறிவைப் புதுப்பித்துக்கொள்ளும் இயல்பினர். தமது ஆங்கிலப் புலமை காரணமாக இவை தொடர்பாக உலகளாவிய ஒரு நோக்கு வாய்க்கப் பெற்றவர்.

எதுகாரணமாகவோ பேராசிரியர் சிவத்தம்பியவர்கள், சாமானிய தமிழ் வாசகர்களால் 'நவீன தமிழறிஞர்', அல்லது 'நவீன இலக்கிய விமர்சகர்' என்ற வகையிலான ஒரு மனப்பதிவோடே உணரப்படுகிறார். ஆனால் அவர் அதிகம் ஈடுபட்டது பழைய, இடைக்காலத்தைய தமிழிலக்கிய, இலக்கணங்களிலேயே எனலாம். பட்டப் பின்படிப்புக்கான ஆய்வுகளுக்கும் அவர் பழந்தமிழிலக்கியங்களையே நாடிச் சென்றார். அவருடைய கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வு 'புராதன தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் நாடகம்' என்றவாறாகவே அமைந்தது. அந்த ஆய்வு சங்க

இலக்கியங்களையும் சிலப்பதிகாரத்தையும் மிக நுணுக்கமாகப் பரிசீலித்து மேற்கொள்ளப்பட்ட ஒரு ஆய்வாகும்.

பேராசிரியர் சிவத்தம்பியவர்கள் அதிக ஈடுபாடு காட்டிய நூல்களுள் முக்கியமானது தொல்காப்பியம் எனலாம். குறிப்பாக அதன் பொருளதிகாரத்தை அவர் மிக நுணுக்கமாக நோக்க முற்பட்டிருக்கிறார். சங்க இலக்கியங்களின் அமைப்புக்கும் அவை தொடர்பாகத் தொல்காப்பியம் கூறும் இலக்கணங்களுக்குமிடையே முடிப்பாடுகள் போதாமைகள் இருப்பதாகக் கருத்துத் தெரிவித்திருக்கிறார். தொல்காப்பியம் என்னும் இலக்கண நூலின் உருவாக்கத்துக்கான காரணங்களையும் அவற்றினடியாக தொல்காப்பியரின் ஆளுமைகளையும் புலப்படுத்த முயன்றிருக்கிறார். தொல் காப்பியத்தினடியான தமிழ்க் கவிதையினைத் தெளிவு படுத்தியிருக்கிறார். இவ்வாறாக, தொல்காப்பியம் தொடர்பாக பேராசிரியரால் முன்வைக்கப்பட்ட ஆய்வுச் சிந்தனைகள் வேறும் பல உண்டு.

தமிழ் மொழிக்கும் சமயங்களுக்குமிடையிலான ஊடாட்டம் பற்றிய அவரது ஆய்வுகளும் (மதமும் மானிடமும்) பெரும்பாலும் நவீன காலத்துக்கு முற்பட்ட இலக்கியங்களின் அடிப்படையில் மேற் கொள்ளப்பட்டவை.

பேராசிரியருக்குத் தமிழின் பக்தியிலக்கியங்களில் இருக்கும் ஈடுபாடு குறிப்பிடத்தக்கது. பக்தியிலக்கியங்களை வழிபாட்டோடு மாத்திரம் தொடர்பு பட்டவையாகக் கருதி அவற்றுள் இருக்கும் கவித்திறனையும் மானிட உணர்வையும் புறந்தள்ளிவிடக்கூடாது என்ற தமது நிலைப்பாட்டினை, பக்தி இலக்கியம் தொடர்பான கட்டுரைகளிலும் சிறு நூல்களிலும் வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றார். பக்தி இலக்கியங்களின் வளர்ச்சிக் கட்டங்களை இனங்கண்டு கூறியுள்ளார். தமிழிலக்கியத்தினதும் தாய்நூல்களினதும் வளர்ச்சிப் போக்கில் பக்தி இலக்கியங்களின் பங்கு குறித்துச் சிந்தித்திருக்கின்றார். கம்பனைத் தமிழ்க்கவிதையின் உந்நதமாகவும். மானிட உணர்வின் சிகரமாகவும் கொள்ளும் பேராசிரியர் கம்பராமாயணத்தின் ஊற்றுக் கால்களைத் தமிழின் பக்தி இலக்கியங்களிலே பெரிதும் கண்டு கொள்கின்றார்.

இவை யாவற்றுக்கும் மேலாக, தமிழின் மரபுவழி மொழியிலக்கணம் தொடர்பாகவும் ஆய்வு செய்துள்ளார். (இலக்கணமும் சமூக உறவுகளும், சைவ சித்தாந்தமும் அவரது ஆய்வுப் பொருளாகியுள்ளது.

தமிழ் இலக்கியவுலகை - தமிழ்க்கல்விவுலகைப் பொறுத்தவரையில் மரபுவழிக்கல்வி, நவீன முறைக்கல்வி என்பனபற்றிய, பெரும்பாலாரின் எண்ணப்பாங்குகள் அறிந்தோ அறியாமலோ இருதுருவ நிலைப்பட்டே காணப்படுகின்றன. மரபுவழி நூல்களைக் கற்பதெல்லாம் மரபுவழிக் கல்வி என்றோ நவீன இலக்கியங்களைக் கற்ப தெல்லாம் நவீனமுறைக் கல்வி

என்றோ கொள்ளத் தக்கன அல்ல. எக்காலத்தைய - எத்தகைய நூல்களையும் மரவு வழியிற் சிந்திக்கலாம் அதாவது நாவல், சிறுகதைகளைக்கூட மரவு வழிநின்று நோக்கலாம் (அவ்வாறு நோக்குபவர்களும் இருக்கவே செய்கிறார்கள்) இதுபோலவே மரவு வழி நூல்களையும் நவீன பார்வையிற் பார்க்கலாம். அந்தவகையிலேயே பேராசிரியர் 'நவீன ஆய்வாளர்', அல்லது 'நவீன இலக்கிய விமர்சகர்' என்று சுட்டத்தக்கவர்.

செழுமையான ஒரு ஆராய்ச்சிக்கான வளமும் தளமும் தொன்மையான நூல்களிலேயே உண்டு என்று கண்டு அவற்றை நவீன நோக்கிலே ஆராய்ந்த ஒரு ஆய்வுப் பரம்பரையின் உந்த அடையாளங்களுள் ஒன்றாகத் திகழ்பவர் பேராசிரியரவர்கள். இன்றைய தமிழிலக்கிய ஆய்வுகளில் அவருடைய நூல்களுள் ஒன்றையேனும் உசாத்துணையாகக் கொள்ளாத ஆய்வொன்றைக் காண்பது அருமை. அது அவரது ஆய்வாளுமையைப் புலப்படுத்துவதோர் உண்மையாகும்.

“பின்னோக்கிப் பார்க்கின்ற போது, பழந்தமிழ் இலக்கியங்களைப் படிப்பதிலே, ஆராய்வதிலே கண்ட திருப்தி எனக்கு ஏனையவற்றில் வந்ததில்லை” என்றும் இளம் ஆய்வாளர்களைக் காணும்போதெல்லாம் “பழந்தமிழ் இலக்கியங்களிலே ஆட்சி பெறுங்கள்; அப்போதுதான் உங்களை நிலைநிறுத்திக் கொள்ள முடியும்” என்றும் கூறி வழிப்படுத்திநிற்கும் ஆய்வறிஞர் பேராசிரியர் சிவத்தம்பியவர்கள், தேகாரோக்கியத்தோடு கூடிய நீடித்த அவரது வாழ்வு தமிழாய்வுலகத்துக்கும் ஆரோக்கிய வாழ்வையும் வளத்தையும் வழங்குவதாய் அமையும்.

சிவத்தம்பியும் நானும்

சில நினைவுகள்

அ. முகம்மது சமீம்

சிவத்தம்பியும் நானும் 1952ம் ஆண்டில் கொழும்பு சாகிராக் கல்லூரியில் H.S.C. வகுப்பில் படித்தவர்கள். அவரை முதன் முதலில் நான் சந்தித்தது ஒரு விசித்திரமான சம்பவம். சாகிராக் கல்லூரியில் சேர்ந்து மூன்று மாதங்களில் H.S.C முதலாம் வகுப்பிலிருந்து H.S.C. இரண்டாம் வகுப்புக்கு வகுப்பேற்றப்பட்டேன். புதுவருடம் முதலாம் தவணை, முதல் நாள் நானும் சில நண்பர்களும் கல்லூரி வாசலில் நின்று கதைத்துக் கொண்டிருந்தோம். நான் சாகிராக் கல்லூரியில் சேர்ந்து மூன்று மாதங்கள்தான் ஆகியிருந்தாலும் வெளியூரைச் சேர்ந்தவனாதலால். எல்லோரிடமும் மிகவும் பவ்வியமாக நடந்து கொண்டேன். அப்பொழுது, கல்லூரியை நோக்கி வேட்டி சால்வை அணிந்து ஒரு பெரிய உருவம் ஆடி அசைந்து வந்து கொண்டிருந்தது. பக்கத்திலிருந்த இன்னொரு மாணவன் “இவர்தான் எங்கள் தமிழ் பண்டிதர், மிகவும் கவனமாக நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று கூறினான். தமிழில் தகுந்த புள்ளிகள் எடுக்காவிட்டால் பரீட்சைக்கு அனுப்ப மாட்டார்கள்” என்றும் கூறினான். நான் தமிழ்ப்பண்டிதரை கண்டு கூனிக் குறுகி, எட்டாக மடிந்து வணக்கம் சார் என்றேன். அதற்கு அவர் அதிகார தோரணையில் S.S.C. பரீட்சையைப் போலல்லாமல் தமிழில் நல்ல பரிச்சயம் இருக்க வேண்டும். சங்க இலக்கியங்கள் தெரிந்திருக்க வேண்டும். இப்பொழுதுள்ள எழுத்தாளர்களின் எழுத்துக்களை அறிந்திருக்க வேண்டும். தமிழில் என்ன நாவல்களை வாசித்திருக்கிறீர், என்று கேட்ட கேள்விக்கு, நான் “கல்கி, டாக்டர் மு. வரதராசன், காண்டேகர், லக்ஷ்மி” என்று அடுக்கிக் கொண்டே போனேன். புதுமைப் பித்தனுடைய கதைகளை வாசித்திருக்கிறீரா? என்று கேட்டார் ‘இல்லை’ என்று பதில் சொன்னேன். “இருபதாம் நூற்றாண்டு இலக்கியங்களை நன்றாக அறிந்திருக்க வேண்டும். உம்முடைய இலக்கிய அறிவு போதாது. சரி வகுப்புக்கு வாரும் நான் சொல்லித் தருகிறேன்” என்று கூறினார்.

நானும் தமிழ் ஆசிரியருடைய நல்லாசியைப் பெற்ற சந்தோஷத்தில் வகுப்புக்குச் சென்றேன்.

பிறகு வகுப்பிலிருக்கும் போது, பின்னாலிருந்து ஒருவர் மூச்சவிடுவதை உணர்ந்தேன். திரும்பி பார்த்தபோது அது தமிழ்ப் பண்டிதர் சிவத்தம்பி என்று தெரிந்தது. “டேய்! என்னை மடையனாக்கிட்டியேடா! என்று கூறி, அன்றிலிருந்து இருவரும் நெருங்கிய நண்பர்களானோம். தமிழில் சிவத்தம்பியின் உதவியை நாடினேன். வரலாற்றுப் பாடங்களில் நான் சிறந்து விளங்கியபடியால், சிவத்தம்பியும் நானும் ஒருவருக்கொருவர் உதவி செய்து கொண்டோம்.

நான் சாகிரா விடுதியில் இருந்த காரணத்தினால், பள்ளிக்கூடம் தவிர்ந்த நேரங்களில், வகுப்பு சக மாணவர்களுடன் பழகும் வாய்ப்பு கிடைக்கவில்லை. பள்ளிக்கூட நாட்களில் வகுப்பு இல்லாத நேரத்தில் இருவரும் மருதானையில் இருக்கும் பாரிஸ் ஹோட்டலுக்குச் சென்று தேநீர் அருந்துவோம். எங்களோடு இன்னொரு நண்பர் இருந்தார். அவர்தான் பின்னர் சர்வகலாசாலையில் பூகோள பேராசிரியராக இருந்த சோ. செல்வநாயகம், சிவத்தம்பி, மாணவனாயிருக்கும்போது, வானொலி நாடகங்களில் நடித்து மிகவும் பிரபல்மாயிருந்தார். அப்பொழுது அவரை ‘அப்பு’ என்றுதான் அழைப்பார்கள். ஆசிரியராக வந்த காலத்திலும் நாடகங்களில் நடித்த காரணத்தினால் ‘அப்பு’ என்ற பெயர் நிலைத்திருந்தது.

மூவரும் அவ்வருடம் சர்வகலாசாலைக்குத் தெரிவானோம். அந்தக் காலத்தில், சர்வகலாசாலைக்குத் தெரிவு செய்யப்பட்ட மாணவர்கள் ஒரு நேர்முகப் பரீட்சைக்குத் தோற்ற வேண்டும். நானும் சிவத்தம்பியும் நேர்முகப் பரீட்சைக்காக பேராதெனிய சர்வகலாசாலை வளவிற்குச் சென்றபோது, இதோ! பாருடா! தகப்பனும் மகனும் நேர்முகப் பரீட்சைக்கு வந்திருக்கிறார்கள் என்று ‘சீனியர்’ மாணவர்கள் எங்களைக் கேலி செய்தார்கள்: பிறகு, சர்வகலாசாலைக்கு எடுபட்டவர்களின் பட்டியல் பத்திரிகைகளில் வெளியாகின. எங்கள் மூவரின் பெயர்களும் அதில் இருந்தன. எங்களோடு நேர்முகப் பரீட்சைக்கு வந்த பல சகமாணவர்களின் பெயர்கள் இருக்கவில்லை. ஜஹான் காசிம், புர்கான், ஐத்துறாஸ், ஹம்மத் இவர்கள் சித்தியடையவில்லை. கசிமைத் தவிர மற்றவர்கள் லண்டன் சென்று தொழில் நுட்பக் கலைகளில் பட்டம் பெற்று, பிற்காலத்தில் இலங்கையின் பொருளாதாரத்துறையில் பிரபல்யம் அடைந்தார்கள்.

பேராதெனிய சர்வகலாசாலையில் சேர்ந்தபோது நான் ஜயத்திலக்க விடுதியிலும் சிவத்தம்பியும் கைலாசபதியும் அருணாசலம் விடுதியிலும் **கேள்**க்கப்பட்டோம். முதல்வாரம் எங்களுக்கு ‘Ragging’ நடந்தது. சீனியர்

மாணவிகளுடன் அதிகமாக பழகிய காரணத்தினால் எனக்குத் தனிப்பட்ட முறையில் 'Ragging' நடந்தது. ஒரு நாள் அருணாசலம் விடுதிப் புதிய மாணவர்கள் வரிசையாக நடந்து செல்வதைக் கண்டேன். அவர்கள், 'ஐட்டெசியன்' சாக்கினால் டை கட்டிக்கொண்டு கோட்டைப் பின்புறமாக அணிந்து சென்ற காட்சி என் மனதில் இன்னும் நிற்கிறது. அந்த மாணவர் வரிசையில் சிவத்தம்பியும், கைலாசபதியும் இருந்ததைக் கண்டேன். அவர்களை சீனியர்கள் கண்டி றீகல் தியேட்டர் வரை கொண்டு சென்ற தாக பின்னர் அறிந்தேன்.

வரலாறு, பொருளாதாரம் போன்ற பாடங்களில் அதிக மாணவர்கள் இருந்த காரணத்தினால், இடம் கிடைத்த இடத்தில் அமர்ந்து கொள்வோம். ஆனால் பெரும்பாலும் சிவத்தம்பியும் நானும் பக்கத்து ஆசனங்களில் அமர்ந்திருப்போம். நல்லநாதன் என்ற மாணவன் சிவத்தம்பியின் பக்கத்திலேயே அமர்ந்திருப்பான். சிவத்தம்பி, தன்னுடைய 'நோட்' புத்தகத்தில் என்ன எழுதுகிறாரோ அதையே, 'ஈயடிச்சான் காப்பி' போல, காப்பியடிப்பான். பின்னர் இவர் D.R.O. ஆக எங்கோ வேலை செய்ததாக அறிந்தேன். பெரும்பாலும் தமிழ் வகுப்புகளில் நான், சிவத்தம்பி, கைலாசபதி மூவரும் பக்கத்து பக்கத்து ஆசனங்களில் அமர்ந்து கொள்வோம். ஒரு சமயம், தமிழ் பேராசிரியர் செல்வநாயகம் 'திருச்சதகம்' பாடம் எடுத்துக் கொண்டிருந்தார். நான் வதுளையில் ஆறாம் வகுப்பு முதல் தரும தூதக் கல்லூரியில் பெரியபுராணம், திருவாசகம் ஆகிய நூல்களில் ஈடுபாடு இருந்த காரணத்தினால் அடிக்கடி பேராசிரியர் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு பதில்கூறுவதுண்டு. சிவத்தம்பியும், கைலாசபதியும் தான் அதிகமாக பதில் கூறுவார்கள். ஒருமுறை எனக்கு பதில் தெரியவில்லை. நான் 'நிறைகுடம் தரும்பாது', என்று முணுமுணுத்தேன். சமீம் என்ன சொல்றான் என்று பக்கத்திலிருந்த சிவத்தம்பியை பேராசிரியர் கேட்டார். அவன் 'நிறைகுடம் தரும்பாது' என்று கூறுகிறான் என்று சிவத்தம்பி அள்ளி வைத்தான். சிவத்தம்பியின் வேலையே இதுதான். நான் வெட்கித் தலைகுனிந்து கொண்டிருந்தேன். பேராசிரியர் சிரித்துவிட்டு, 'சரி,சரி' என்று கூறினார்.

'தமிழ் சங்க' தேர்வுக்கு மாணவர்கள் ஆயத்தமானார்கள். தேர்தல் சூடு பிடித்ததற்குக் காரணம், செல்வநாயகம் ஒரு புறமும், வித்தியானந்தன் மறுபுறமும் மாணவர்களைப் பிரித்து, தமிழ் சங்கத்தைக் கைப்பற்ற வேண்டும் என்று முனைப்பாக இருந்தார்கள். செல்வநாயகம் கட்சியில் கதிர்காமநாதன் தலைமையில் கைலாசபதியும் சிவத்தம்பியும், வித்தியானந்தன் கட்சியில் செல்வரத்தினம், சிவகுருநாதன், ஆறுமுகம் ஆகியோரும் போட்டியிட்டார்கள். இவர்களுடைய பெயர்கள் கலாசாலை மண்டபத்திலுள்ள அறிவிப்புப்

பட்டியலில் இருந்தன. நான் வாசிக சாலையை விட்டு வெளிவரும்போது சிவராசா என்ற மாணவன் (பின்னர் இவர் (Deputy Solicitor General) ஆக கடமை புரிந்தார். என்னிடம் ஒரு பேப்பரில் கையொப்பம் இடச் சொல்லக் கேட்டார். அது தமிழ்ச் சங்கத்தின் பொருளாளர் பதவிக்குரிய விண்ணப்பம் என்று அறிந்தேன். சரி என்று கையொப்பமிட்டேன். என்னுடைய பெயர் அறிவிக்கப்பட்டவுடன் 'தனாதிகாரி' பதவிக்குப் போட்டியிட இருந்த எல்லோரும் வாபஸ் வாங்கிக் கொண்டார்கள். என்னுடைய பெயர் வித்தியானந்தனுடைய கட்சியில் சேர்க்கப்பட்டிருந்தாலும், செல்வநாயகம் கட்சியிலிருந்து எனக்குப் போட்டியாக யாரும் முன்வரவில்லை. 'பெண்களுடைய வாக்கு அவனுக்குத்தான் கிடைக்கும். ஆகையால் அவனோடு போட்டி போட முடியாது' என்று சிவத்தம்பி கூறியதாகக் கேள்விப்பட்டேன். 'தனாதிகாரி' பதவிக்கு வேறு போட்டியாளர் யாரும் இல்லாததால், நான் போட்டியின்றி ஏகமனதாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டேன். போட்டியின் முடிவில், வித்தியானந்தனுடைய கட்சி வெற்றி பெற்றது. கைலாசபதியும், சிவத்தம்பியும் தோல்வியைத் தழுவினார்கள். சர்வகலாசாலை முதலாம் வருடப் பரீட்சைக்குப் பின் நான் வரலாறு சிறப்புப் பாடம் செய்வதற்குச் சென்று விட்டேன். கைலாசபதி தமிழைச் சிறப்புப்பாடமாகச் செய்வதற்கு தமிழ்த்துறைக்குச் சென்று விட்டார். சிவத்தம்பி B.A. General செய்த காரணத்தினால், மூவரும் பிரிந்து விட்டோம்.

பிறகு சர்வகலாசாலை படிப்பை முடித்துவிட்டு நான், 1957ம் ஆண்டில் சாகிராக் கல்லூரியில் ஆசிரியராகச் சேர்ந்தேன். சிவத்தம்பி அதே கல்லூரியில் ஏற்கனவே ஆசிரியராக இருந்தார். கைலாசபதி தினகரன் ஆசிரியராகப் பதவி ஏற்றிருந்தார். நான் ஆரம்பத்தில் சாகிராவின் விடுதியில் தான் தங்கியிருந்தேன். பிறகு, வெள்ளவத்தையில் ஓர் அறையெடுத்து அங்கே மாறிவிட்டேன். சிவத்தம்பி பக்கத்து தெருவில் தான் இருந்தார். இரவு வேளைகளில் சிவத்தம்பியும் நானும் கைலாசபதியைச் சந்திக்க அவர் இருந்த மாமனார் வீட்டுக்குச் செல்வோம். இரவு வெகுநேரம் இலக்கியத்தைப் பற்றி சர்ச்சை பண்ணிக் கொண்டிருப்போம். முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தில் மூவரும் இருந்தோம். ஒவ்வொரு கிழமையும் விவேகானந்தா பாடசாலையில் கூடுவோம். என்ன பேசுவோம் என்றால் மூவரும் ஒரு விஷயத்தை மூன்று கோணங்களிலிருந்து பேசுவோம். எங்களுடைய கலந்துரையாடலில், தமிழ் நாட்டிலிருந்து வரும் எழுத்தாளர்கள் கலந்து கொள்வார்கள். ப. ஜீவானந்தம், சிதம்பர ரகுநாதன், கு. அழகிரிசாமி போன்ற முற்போக்கு எண்ணம் படைத்தவர்களுடைய கருத்துக்களுக்கு, இலங்கையில் முக்கியமான முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் அதிக செல்வாக்கிருந்தது. ஒரு சமயம்

பகீரதன் என்ற பேர்வழி, எங்களுடைய கலந்துரையாடலில் கலந்து கொண்டு “இலங்கை எழுத்தாளர்களின் எழுத்துக்கள் தமிழ் நாட்டு எழுத்தாளர்களுடன் ஒப்பிடும்போது பத்துவருடம் பின் தங்கியுள்ளது” என்று கூறினார். இதை மறுத்து, பல எழுத்தாளர்கள் சீறி எழுந்தனர். அதில் முக்கியமாக எஸ். பொன்னுத்துரையின் பதில் மிகவும் காரசாரமாகவும் சுவாரசய்யமாகவும் இருந்தது. பகீரதனுடைய தலையில் சம்பட்டியால் அடித்தது போன்றிருந்தது. பொன்னுத்துரையின் பேச்சில், அவர் எவ்வளவு தூரம் தமிழ் இலக்கியத்தைப் படித்திருந்தார் என்பது புலனாயிற்று. பகீரதனுக்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட பல நிகழ்ச்சிகள் ரத்து செய்யப்பட்டு அவர் தாய்நாடு செல்ல வேண்டியிருந்தது. இந்த விவாதம் சி.சு. செல்லப்பாவின் எழுத்து பத்திரிகையில் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருந்தது. சில்லையூர் செல்வராசன், முருகையன், எ.ஜே. கனகரட்னா போன்ற பலர் எழுதினார்கள்.

முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் ஒரு மகாநாட்டை நடத்தியது. இதில் இலங்கையில் இருந்த எழுத்தாளர்கள் பலர் கலந்து கொண்டார்கள். ‘தினகரன்’ இலக்கியவிழா நடத்த வேண்டும் என்று கைலாசபதி கூறினார். இந்தியாவிலிருந்து சிவாஜி கணேசனை அழைப்பதென்றும் முடிவு செய்யப்பட்டது. ‘கம்பன்’ நாடகம் அரங்கேற்றுவதென்றும் முடிவானது. மேடை அலங்காரப் பொறுப்பு எனக்கும் முத்துலிங்கத்துக்கும் விடப்பட்டது. சிவத்தம்பி குலோத்துங்க சோழனாக நடிப்பதென்று ஏற்பாடாகியது. ஆடை அலங்காரங்களுக்கு நான் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டேன். நான் சோழர் காலத்து, ஆடை அணிகலன்களைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்து அதற்கேற்றவாறு அணிகலன்களை வாங்கினோம். இரவு நேரங்களில் சாகிராவின் ஓவிய ஆசிரியையாக இருந்த திருமதி செல்லையா அவர்களின் வீட்டிற்கு நானும் முத்துலிங்கமும் சென்று அதற்கு வேண்டிய ஆபரணங்களைச் செய்தோம். பத்மினி தஹநாயக்காவின் நடனத்திற்கும் கொழும்பு சர்வகலாசாலை தமிழ் மாணவர்கள் லயனல் வென்ட் தியேட்டரில் நடத்திய நாடகங்களுக்கும், மேடை நிர்வாகப் பொறுப்பை ஏற்று நடத்திய முத்துலிங்கத்துக்கும் எனக்கும் நல்ல அனுபவம் இருந்தது. குலோத்துங்க சோழனாக நடித்த சிவத்தம்பிக்கு ஆடை ஆபரணங்களை அணிவித்து மீசையும் வைத்து பார்த்தபோது, எனக்கு சிரிப்பு பொங்கிக் கொண்டு வந்தது. என் கண்முன் குலோத்துங்க சோழன் தோன்றுவதற்கு பதிலாக யமதர்மராஜன் நின்று கொண்டிருந்தார். நாடகம் மேடை ஏறியது. சிவாஜி கணேசன் கொஞ்ச நேரம் இருந்து விட்டுப் போய்விட்டார். மேடையிலிருந்து டமார் என்று சத்தம் கேட்டது. குலோத்துங்க சோழன் மேடையில் காலால் ஒரு தட்டு தட்டினார். மேடை அப்படியே கீழே விழுந்து உடைந்தது. மேடைக்குப் பொறுப்பாயிருந்த முத்துலிங்கமும் நானும்

கதிகலங்கிப் போனோம். நாடகத்தில் சாதாரண மனிதர்கள் தான் நடப்பார்கள் என்று அதற்கேற்றவாறு மேடையைத் தயாரித்தோம். சிவத்தம்பி என்ற பெரிய உருவம் படைத்தவர் நடப்பார் என்று தெரிந்தும், அவருடைய எடைக்கு ஏற்ப நாங்கள் மேடையைத் தயார் செய்யவில்லை. அதற்குப் பல நூறு பலகைகள் தேவைப்பட்டிருக்கும். சிவத்தம்பி, கீழே விழுந்து அவரைத் தூக்கி எழுப்புவதற்கு என்ன பாடுபட்டிருப்போம் என்று உங்களுடைய ஊகத்திற்கு விட்டு விடுகிறேன். கைலாசபதி அவ்விடத்திற்கு விரைந்து வந்தார். அவரைக் கண்டதும் எனக்கு சிரிப்பு வந்தது. பதிலுக்கு அவரும் லேசாகக் சிரித்துவிட்டு, சிவத்தம்பிக்கு ஒன்றும் ஆகவில்லை என்றதும் போய்விட்டார். இப்படி முடிந்தது தினகரன் விழா.

1957ம் வருடம் டிசம்பர் மாத இறுதியில் சிவத்தம்பியும் நானும் இந்திய பயணத்தை மேற்கொண்டோம். மதுரைக்குச் சென்று பசுமலையில் சோமசுந்தரப் பாரதியாரைச் சந்தித்தோம். தானும் சுப்பிரமணியபாரதியாரும் சக மாணவர்களென்று கூறினார். தசரதன் குறையும், கைகேயி நிறைவும் என்ற நூலை சிவத்தம்பிக்கு அன்பளித்தார். பிறகு அதே ஊரில் இருந்த நா. பார்த்தசாரதியைச் சந்தித்தோம். அவர் அப்பொழுது ஒரு கல்லூரியில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தார். 'சென்னைக்குச் சென்று முழுநேர எழுத்தாளராக விருப்பதைக் கூறினார். இவர் பிறகு 'தீபம்' என்ற பத்திரிகையை ஆரம்பித்தார்; பிறகு மதுரையில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி உறுப்பினரும், முற்போக்கு எழுத்தாளருமான எஸ். ராமகிருஷ்ணனைச் சந்தித்தோம். அவருடன் கம்பன் கழகக் காரியதரிசி, சா. கணேசனை சந்தித்தோம். அவர் ஏதோ ஒரு வைராக்கியத்தில், மேலங்கி அணிய மாட்டேன் என்று கூறி மேலங்கியை அணிய மறுத்தார். அன்றும் அவர் மேலாடை இல்லாமல் தான் இருந்தார். ராமகிருஷ்ணன் சிவத்தம்பிக்குத் தன்னுடைய மொழிபெயர்ப்பு நூலான 'பீட்டர்' என்ற நூலை அன்பளிப்பாக கொடுத்தார். பிறகு திருநெல்வேலிக்குச் சென்று சிதம்பர ரகுநாதனைச் சந்தித்தோம். அன்று ஒரு நாள் முழுக்க இலக்கிய சம்பந்தமாக விவாதித்தோம். கல்கியைப் பற்றிய பேச்சு எழுந்தபோது 'இவன் எல்லாம் என்ன கதை எழுதுகிறான்', ராஜா ராணி கதையை எழுதி வரலாற்று நாவல் என்று கூறுகிறான். வரலாறு என்பது மக்களைப் பற்றியதாக இருக்க வேண்டும். பிறகு சம்பாஷனை அவர் எழுதிய பஞ்சம் பசியும் என்ற நாவலைப் பற்றி தொடர்ந்தது. மூன்று மாதங்கள் இந்த அறையிலேயே இருந்தேன். அவருடைய அறை மொட்டை மாடியில் இருந்தது. இந்த மூன்று மாதமும் என்னுடைய கதாபாத்திரங்களுடன் வாழ்ந்தேன் 'I lived with my Characters' என்றார். கதையில் வரும் ஒரு முக்கிய கதா பாத்திரங்களில் ஒன்றான முதலியார் இறந்ததும் இரண்டு நாட்கள் துக்கம்

கொண்டாடினேன். கதையுடனும், கதாபாத்திரங்களுடனும் ஒன்றிப் போயிருந்த நான் முதலியாரின் சாவை, என்னால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை என்று சொன்னார். தமிழில் வெளிவந்த சிறந்த நாவல்களில் ஒன்றுதான் பஞ்சம் பசியும் என்ற நாவல். கதாசிரியன் கதையுடன் ஒன்றிப் போகவேண்டும் என்ற கருத்தை இச்சம்பவம் உணர்த்துகிறது இல்லையா? பிறகு புதுமைப்பித்தன் அடிக்கடி கூறும் திருநெல்வேலி அல்வா சாப்பிட அல்வா கடைக்குச் சென்றோம்.

சிவத்தம்பி, தமிழ் நாட்டிலுள்ள திருத்தலங்களைப் பார்க்கவேண்டும் என்று கூறியதால் இவை வரலாற்று சிறப்பு மிக்க தலங்களாகையால், நானும் ஒப்புக் கொண்டேன். கன்னியா குமரிக்குச் சென்று காந்தியின் அஸ்தி அடக்கப்பட்ட இடத்திற்குச் சென்றோம். காந்தி இறந்த அன்று, அஸ்தி இருக்கும் இடத்துக்கு நேராக ஒரு துவாரத்தின் வழியாக சூரிய வெளிச்சக் கதிர்கள் அஸ்தியின் மேல் விழும் வகையில் பொறியிலாளர்கள் அக்கட்டிடத்தை அமைத்திருந்தார்கள். பிறகு 'பஞ்ச பூதங்கள்' என்று கூறப்படுகின்ற கோயில்களுக்குச் சிவத்தம்பி சென்றார். அவருடன் கூட நானும் சென்றேன். திருச்செந்தூர், திருப்பரங்குன்றம், திருக்கழுக்குன்றம், சிதம்பரம் மூலஸ்தானத்திற்குள், நெருப்பு, காற்று, நீர் இருப்பதாக சிவத்தம்பி கூறினார். இவ்வற்புதங்களைப் பார்வையிட ஆசைப் பட்டேன். பொறியிலாளர்கள் மிகவும் திறமையாக இவைகளைக் கட்டியிருந்தார்கள்.

இருவரும் பங்களுர் சென்றோம் அங்கே மைசூர் மகாராஜாவின் அரண்மனையையும், பிருந்தாவனத்தையும் பார்வையிட்டோம். சிவத்தம்பி பிறகு சாமுண்டேஸ்வரி கோயிலுக்குச் சென்றார்.

பம்பாய்க்குச் சென்ற பொழுது, நான் மலபார் மலைக்குச் சென்று, பார்சி இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், தங்களின் இறந்தவர்களை புதைக்கவோ, எரிக்கவோ மாட்டார்கள், கழுகு சாப்பிடுவதற்கு அங்கே மலை உச்சியில் வைத்து விடுவார்கள் என்று கேள்விப்பட்டேன். ஷ்யா மதப் பிரிவைச் சேர்ந்த இவர்கள், நபிகள் நாயகத்தின் மைத்துனரான அலி(ரலி) அவர்களைப் பின்பற்றுபவர்கள் ஆதலால், அலி(ரலி) அவர்களின் பூதவுடல் ஒரு மலை உச்சியில் உள்ள கற்பாறையில் வைக்கும்படி அவருடைய மக்கள் இருவருக்கும் கூறியிருந்த படியால், அவர்களும் தமது தந்தை யின் பூதவுடலை அப்படியே செய்தார்கள் என்ற ஒரு கதை இருக்கிறது. இதைப் பின்பற்றியே பார்சிகளும் அவ்வாறே செய்தனர் என்று கேள்விப்பட்டேன். பார்ப்பதற்கு மலபார் மலைக்குச் சென்றேன். நான் ஜோர்தான், பாக்தாத் சென்ற சமயம், நபிமார்களுடைய அடக்கத் தலங்களை தரிசித்தேன். மூஸா நபி இப்றாஹிம் நபி, காலிஹ் நபி போன்ற நபிமார்களின் அடக்கத் தலங்களுக்குச் சென்றேன். ஆனால் அலி

(ரவி) எங்கே அடக்கப்பட்டார் என்பது யாருக்கும் தெரியாது. அவர் வாழ்ந்த வீட்டிற்கும் சென்றேன். வீட்டிற்குள் இருந்த கிணற்றில் குளித்தேன். அவர் வீட்டில் தான் 'கபன்' செய்யப்பட்டது என்று அறிந்தேன். அவர் வானத்திற்கு எழுப்பப்பட்டார் என்று கூறுகிறார்கள். பார்சிகள் இதைப்பின்பற்றி தங்களின் இறந்தவர்களின் உடல்களை இப்படி மலபார் மலையில் வைத்துவிட்டு வருவார்கள் என்பதை அறிய நாமிருவரும் அங்கே சென்றோம். அவ்விடம் காடு மண்டிக் கிடந்தது.

பம்பாயிலுள்ள பெரும் பணக்காரர்கள் வசிக்கும் இடம் தான் 'மலபார் மலை', எங்கள் அதிபர் அஸ்ஸ் அவர்கள் மலபாரிலுள்ள ஒரு தனவந்தருக்குக் கடிதம் கொடுத்தார். அவர் கடிதத்தை பார்த்தவுடன் எங்களை நன்றாக உபசரித்தார். பிறகு அவருடைய காரில் பம்பாயைச் சுற்றிப் பார்க்கும்படி கூறி எங்களை வழியனுப்பினார். நாங்கள் இருவரும், ஒரு பெரிய ஹோட்டலுக்குச் சென்று உணவுப் பட்டியலைக் கேட்டோம். அதில் "லஸி" (Lassi) என்று ஒரு பெயர் இருந்தது. அதைக் கொண்டு வரச்சொல்லி ஓடர் கொடுத்தோம். அதைக் குடிக்கும்போது தான் அது மோர் என்று தெரியவந்தது.

பம்பாய் பயணத்தை முடித்துக்கொண்டு சென்னை வந்து சேர்ந்தோம். நாங்கள் தங்கியிருந்த ஹோட்டலில் பக்கத்து அறையில் ஒருவர் இரவு வெகுநேரம் வரையிலும் இருமிக் கொண்டே இருந்தார். நான் உடனே ஹோட்டல் சிப்பந்தியை அழைத்து, கொத்தமல்லியும் சுக்கும் அவித்து கொடுக்கும்படி கூறினேன். மறுநாள் காலையில் அவர் எங்களைச் சந்தித்து, தான் கல்கத்தாவிலிருந்து வந்ததாகவும், தான் ஒரு படவிநியோகஸ்தர் என்றும் கூறினார். அந்த கொத்தமல்லியைக் குடித்தபிறகு இருமல் நின்று விட்டதாகவும், பிரதிஉபகாரமாக எங்களுக்கு உதவி செய்ய விரும்புவதாகவும் கூறினார். நடிக் நடிகைகளைச் சந்திக்க விருப்பமென்றால் அதற்கு வேண்டிய ஒழுங்குகளைச் செய்வதாக கூறினார். நாங்கள் அதற்கு விருப்பம் காட்டவில்லை. காஞ்சிபுரம் போவதற்கு எங்களுக்கு ஒரு வாகனம் ஒழுங்கு செய்தால் மிகவும் உதவியாயிருக்கும் என்று கூறவே, நாகேஸ்வரராவின் காரை எங்களுடைய காஞ்சிபுரம் பயணத்திற்கு தந்துதவினார். பின்னரம் நாகேஸ்வரராவ் சாவித்திரி நடித்த மஞ்சள் மகிமை படம் ரீலிசுக்கு எங்களை வரும்படி வேண்டிக்கொண்டார். பல்லவ சாம்ராஜ்ஜியத்தின் கோட்டை கொத்தலங்களைப் பார்வையிட்டோம். காஞ்சிபுரம் போனால் காலாட்டிச் சம்பாதிக்கலாம் என்று ஒரு பழமொழி இருக்கிறது. காஞ்சிபுரத்தில் காஞ்சிபட்டு சேலை நெய்வதைப் பார்த்தோம். நீண்ட குழியொன்றைத் தோண்டி அதில் காலை வைத்துத் தான் நெசவு செய்வார்கள். காலால்

நெய்வதனால் இந்தப்பழ மொழி வந்திருக்கலாம். சென்னை திரும்பிய நாங்கள் எம்.எஸ். சுப்புலட்சுமியின் கச்சேரிக்குச் சென்றோம்.

நாங்கள் பெங்களூருக்கு ரயிலில் சென்ற சமயம் ஒரு சுவாரஸ்யமான சம்பவம் நடந்தது. நானும் சிவத்தம்பியும் இலங்கை இந்திய அரசியலைப்பற்றியும், பொருளாதார வளர்ச்சியைப் பற்றியும் கதைத்துக் கொண்டு வந்தோம். பக்கத்திலிருந்த, வேஷ்டியும், சால்வையும் உடுத்திருந்த ஒருவர், தானும் எங்களுடைய சம்பாஷனையில் கலந்து கொள்ளலாமா என்று கேட்டார். நாங்களும் ஆம் என்றோம். மிகவும் அருமையான கருத்துக்களைக் கூறினார். புத்தகங்களில் கூட இல்லாத கருத்துக்களைக் கூறினார். நாங்கள் இருவரும், 'தாங்கள் யார்' என்று கேட்டதற்கு தன்னுடைய பெயர் 'சந்திரசேகரன்' என்றும், இந்திய மத்திய அரசின் முன்னைநாள் நிதி அமைச்சர் என்றும் கூறினார். இந்திய மத்திய அரசின் நிதி அமைச்சர் இவ்வளவு எளிமையாகவும் அடக்கமாகவும் இருப்பதைக் கண்டு வியப்புற்றோம். எங்கள் நாட்டு அமைச்சர்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்துக் கொண்டோம். சென்னை வந்த பிறகு, சிவத்தம்பி, சிதம்பரத்திற்குச் சென்று விட்டார். நான் டாக்டர் மு. வ வையும் பிறகு அகிலனையும் சந்தித்தேன். அகிலன் வதுளையில் உள்ள எனது வீட்டிற்கு வந்திருந்த படியால், என்னை நன்றாக உபசரித்தார். பின்னர் அவருடைய 'பாவை விளக்கு' என்ற நாவலில் வந்த கதாபாத்திரத்தை தணிகாசலம் திருமணம் செய்தார் என்று கதையில் இருப்பதை நினைவு கூறி அந்தக் கதாபாத்திரம் தான் இவர் என்று தன்னுடைய இரண்டாவது மனைவியை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தினார்.

எங்கள் இந்தியப் பயணத்தை முடித்துக் கொண்டு இலங்கை திரும்பினோம். இந்திய ரயிலில் இடம் பிடிப்பது கஷ்டமாக இருந்தது. சிறுகதை ஆசிரியர் ஜெயகாந்தன் எங்களுக்கு இடம் பிடித்துத் தந்தார். அவருக்கு நன்றி கூறிவிட்டு, ரயிலில் பயணஞ் செய்து தனுஷ்கோடிக்கு வந்து அங்கிருந்து கப்பலில் தலைமன்னார் வந்து சேர்ந்தோம்.

இதற்குப்பிறகு சாகிராக் கல்லூரியில் கொஞ்சக் காலம்தான் கடமையாற்றினோம். 1958ம் ஆண்டில் சாகிராவின் உப அதிபர்களில் ஒருவராக நியமிக்கப் பட்டேன். நிர்வாக வேலை அதிகரித்ததால் சிவத்தம்பியுடன் பழகும் வாய்ப்பும் குறைந்து விட்டது. இருவரும் சேர்ந்து சீனிவாசன் மொழிபெயர்த்த 'நிழல்கள்' என்ற நாடகத்தை மேடையேற்றினோம். இப்பின் எழுதிய 'Ghosts' என்ற நாடகம் தமிழில் 'நிழல்கள்' என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. இதில் கதாநாயகன் முதலிலேயே இறந்து விடுகிறான். இந்நாடகத்துக்கு நல்ல வரவேற்பிருந்தபடியால், இரண்டு நாட்கள் நடத்தினோம்.

1960ம் ஆண்டில், சுதந்திரக்கட்சி அரசை அமைத்ததால் பெரும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. அதில் ஒன்றுதான் அரசாங்கம் தனியார் பாடசாலைகளைக் கையேற்கும் படலம் ஆரம்பித்தது. தனியார் பாடசாலைகளில் வேலை செய்த ஆசிரியர்களுக்கு உத்தியோகத்தில் எவ்வித உத்தரவாதமும் இருக்கவில்லை. ஆகவே நாங்கள் 18 ஆசிரியர்கள் கல்லூரியை விட்டு விலகினோம். சிவத்தம்பி பாராளுமன்றத்தில் மொழி பெயர்ப்பாளராக பதவியேற்றார். நானும் அந்த நேர்முகப் பரீட்சைக்குச் சென்றிருந்தேன். ஊர்காவற்துறை பிரதிநிதி என்பதற்கு 'The MP for Urkavathurai' என்று மொழிபெயர்த்தேன். எனக்கெப்படித்தெரியும் Kayts தான் தமிழில் ஊர்காவற்துறை என்று.

நான் கல்வி இலாகாவில் வித்தியாதரிசியாக நியமிக்கப் பட்டு கொழும்பிலிருந்து மூதூருக்கு மாற்றப்பட்டேன். சிவத்தம்பியுடன் பழகும் வாய்ப்பு குன்றிவிட்டது. இருவரும் இருவேறு வழிகளில் சென்றோம். இருவரும் நெருங்கப் பழகிய காலமும் முடிந்துவிட்டது.

பேராசிரியர் சிவத்தம்பியின் ஆய்வுகள் - பற்றி

பேராசிரியர் சிவத்தம்பி, தமிழிலக்கியத்தை மார்க்சியக் கண்கொண்டு பார்த்தார். இயல், இசை, நாடகம் என்று தமிழை மூன்றாகப் பிரித்தார்கள். இயலைப் பற்றியும் இசையைப் பற்றியும் தமிழில் பல ஆய்வுகள் நடத்தப்பட்டன. ஆனால் நாடகத்துறையில் அதிகமானவர்கள் ஈடுபடவில்லை. பேராசிரியர் சிவத்தம்பி, தன்னுடைய கலாநிதிப் பட்டத்திற்கு நாடகத்துறையைத் தேர்ந்தெடுத்தார். கிரேக்க நாடகத்துறையில் பல ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு சிறந்து விளங்கிய தொம்சன் என்பவரின் மேற்பார்வையில் சிவத்தம்பி தன்னுடைய நாடகத்துறை ஆய்வினை நடத்தினார்.

1. சமூக வரலாற்றிலும், ஒப்பியல் நோக்கிலும் நிகழ்ந்த முதல் முயற்சி சிவத்தம்பியினுடையது. நாடக வரலாற்றினை வீரபுக, நிலப் பிரபுத்துவ, வணிகபுகப் பின்னணியில் நோக்குவதும், அன்று குறிப்பிடத்தக்களவு நாடக வளர்ச்சி ஏற்படாமையக்கான காரணங்களை ஆராய்வதுடன், கிரேக்க நாடக மரபுடன் ஒப்பிட்டு நோக்கினார்.
2. சங்க இலக்கியம் பற்றிய ஆய்வுகளுள், புவியியல், பொருளாதார அடிப்படையை முதன்மைப்படுத்தி, பொருளாதார நிலை நின்று திணைக்கோட்பாட்டின் அடித்தளத்தினைக் காண முற்படுகின்ற முயற்சி சிறப்பானது.
3. பக்தி இலக்கியங்கள் பொதுவாக பக்திக் கண்கொண்டு பார்க்கப்பட்டு வந்த சூழலில், அவை இலக்கிய ஆக்கங்களாக இவரால் அணுகப்பட்டுள்ளன.

4. பல்லவர் காலத்தில், பக்தி இலக்கியத்தைத் தொடர்ந்து வந்த பக்தி இலக்கியங்களை இரண்டாவது பக்தியுகமாகப் பார்த்தார்.
5. இஸ்லாமிய கிறிஸ்தவ தமிழிலக்கியங்களைத் தமிழ் பண்பாட்டு பின்புலத்தில் ஆராய்ந்தார். சைவ சித்தாந்தத்தினை சமூக நோக்கில் ஆராய்ந்தார்.
6. தமிழில், சிறுகதைத் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், மார்க்சியக் கண்ணோட்டத்தில் பார்த்தார்.
7. தமிழ் நாவல் இலக்கியத்தை, சமூகவியல் நோக்கில் பார்த்ததோடு மாளிடவியல், வெகுசனத் தொடர்பியல் ஆகிய துறைகளுக்குமுள்ள உறவுகளை முதன்மைப்படுத்தி நாவல்களை அணுகிய முறை சிறப்பானது.
8. நவீன கவிதைகளை, முக்கியமாக ஈழத்துக் கவிதைகளை பாரதியாரின் பின்னணியில் பார்த்தல்.
9. இலக்கிய இயக்கங்களின் செயற்பாடுகளை அவ்வியக்கங்களின், சமூக பொருளாதார, அரசியல் பண்பாட்டு நிலை நின்று அணுகுதல்.
10. தமிழிலக்கிய வரலாற்றை தனி இலக்கிய வரலாறாகக் கொள்வது “இலக்கிய வழி வரலாறும் – இலக்கியமும்” வரலாறு இணையும் போது ஏற்படும் பிரச்சினைகளைத் தமிழில் முதன் முதலில் ஆராய்ச்சி செய்தார்.
11. தமிழில் நால்வகை நிலத்தையும் திணையையும் மார்க்சியக் கண்கொண்டு பார்த்தார்.
12. சங்க காலத்தில் நிலவிய நாடக மரபை ஆராய்ந்ததோடு இசை மரபிற்கும், ஓரளவு முக்கியம் கொடுத்தார்.
13. சிவத்தம்பியின் சிறப்பு என்னவென்றால், தத்துவஞானம், பூகோள சாஸ்திரம், வரலாறு, பொருளாதாரம், சமூக இயல் ஆகிய துறைகளில் அவருக்கிருந்த பாண்டித்தியம். இதனால் அவருடைய இலக்கியப் பார்வையில் புதுமை இருக்கிறது.
14. பண்டைக்கால இலக்கியத்தின் மூலம் அன்றைய உண்மை சமுதாய நிலையை ஒரு சமூக இயல் கண்ணோட்டத்திலிருந்து எடுத்துக் கூறியவர் சிவத்தம்பி.
15. பண்டைய தமிழகத்தைப் பற்றி எழும் பிரச்சினைகளுக்கு விடை தமிழிலக்கியத்தில் தான் காணலாம் என்று முதன் முதலில் கூறியவர் சிவத்தம்பி.
16. தமிழர்களின் ஐந்திணைக் கருத்து நிலை – குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல் – பண்டைய தமிழர்களின் சமுதாய அமைப்பையும், அவர்களது பொருளாதார நிலையையும் அறிவதற்குரிய ஒரு முக்கிய திறவுகோல் என்று கூறுகிறார்.

17. இந்த ஐவகை நிலத்துக்குரிய மக்களின் வாழ்க்கை முறைமையையும் பண்பாட்டு அமைதியையும், மரபுவழி பாரம்பரியத்தையும் அவ்வந் நிலத்துக்கே சொந்தமானவை என்ற கருத்தை, நாம் சங்க இலக்கியங்களிலிருந்து அறியலாம் என்று கூறியவர்களில் ஒருவர்தான் சிவத்தம்பி.
18. சங்ககாலத்தமிழர் சமுதாயத்தை, சமூக இயல் கண்ணோட்டத்திலிருந்து ஆராய்ந்தவர் களில் முதல்வர் தான் சிவத்தம்பி.
19. வடக்கிலிருந்து வந்த சாதிமுறை - வர்ணாசாரம் - தமிழர்களை வெகுவாகப் பாதிக்கவில்லை என்பது அவரது கொள்கை.
20. திணை நிலப்பெயரை ஆதாரமாக வைத்துத் தமிழர்களிடையே நிலவிய குடி மரபை ஆராய்ந்தார்.
21. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, தமிழின் இலக்கிய வரலாறு - Literary History, History of Tamil Literature என்று இதற்குள்ள வேறுபாட்டைக் காண்கிறார். இவை இரண்டும் வெவ்வேறானவை என்ற கருத்தை முன்வைத்தார்.
22. நாடக மரபு - நாட்டுக்கூத்து மரபிலிருந்து வந்தது என்றும் வடமோடி, தென்மோடி நாடகமரபும் இம்மரபில் தோன்றியது என்றும் கூறுகிறார். பண்டைய சங்க இலக்கிய காலத்திலிருந்த நாட்டுக்கூத்து, தெருக்கூத்து, குரவைக் கூத்து தான் பின்னர் வடமோடி, தென்மோடி நாடகங்கள் தோன்றுவதற்கும், நாடக மரபை ஏற்படுத்துவதற்கும் காரணமாயிருந்தன.
23. பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் தமிழிலக்கியத்தை ஆராய்வதற்கான ஆதாரம் என்று மகாதேவன் கூறியதை ஏற்றுக்கொண்டு அதில் ஆராய்ச்சி செய்தார்.
24. இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் மூலகர்த்தாக்களில் ஒருவராக இருந்து இலங்கையில் நவீன தமிழிலக்கியம் வளர்வதற்குப் பாடுபட்டார். நாட்டின் சமாதானத்திற்காகவும், இன ஒற்றுமைக் காகவும் மகாநாடுகள் நடத்தி பாடுபட்டார்.

வடமராட்சிப் பாரம்பரியத்தின் ஓர் சின்னம்

வே. வீமலராஜா

தலைவர், கரவெட்டி விக்னேஸ்வராக் கல்லூரி பழைய மாணவர் சங்கம், கொழும்பு.

ஞானம் என்ற சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் தொலைபேசிமூலம் என்னுடன் தொடர்பு கொண்டு பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்களின் 75 ஆவது பிறந்த நாளான எதிர்வரும் மே மாதம் 10 ம் திகதி வெளியிடப்படவுள்ள பவள விழா மலருக்கு அவரைப் பற்றிக் கட்டுரை ஒன்று வழங்குமாறு கேட்டார். எதுவித தயக்கமும் இன்றி மகிழ்ச்சியுடன் ஆம் எனப் பதில் அளித்தேன்.

ஆனால் எழுத ஆரம்பிக்கும் போதுதான் சிக்கலுக்குள்ளாகி இருக்கின்றேன். காரணம் அவர் நிகரற்ற மாமனிதர். தாராளமான தோற்றமுள்ளவர். எல்லைகளற்று, ஏராளமாக பல்துறைகளிலும் புகழ்பூத்த பன்முக ஆளுமையாளர் (Multifaceted personality) நிகரற்ற மாமனிதனைப் பற்றி எழுத முற்படும் அனைவருக்கும் ஏற்படக்கூடிய எங்கே தொடங்குவது எப்படி முடிப்பது என்பது தெரியாது தள்ளாட்டங்களோடு அவர் பிறந்த ஊர், கல்வி கற்ற பாடசாலை, அவரது பெற்றோர் போன்ற விடயங்களை பகிர்ந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்.

பேராசிரியருக்கும் எனக்கும் பல வழிகளில் சம்பந்தம் இருக்கின்றது. இருவரும் கரவெட்டி மண்ணிலே பிறந்தோம். ஆரம்பக் கல்வி முதல் SSC வரையான எமது கல்வியை கரவெட்டி விக்னேஸ்வராக் கல்லூரியில் ஒரே காலத்தில் தொடர்ந்திருக்கின்றோம். இவர் போற்றும் ஆசிரியரும் இவரைப்போற்றும் ஆசிரியரும் திரு K. சிவப்பிரகாசம் அவர்களே. இதே போன்று நான் போற்றும் ஆசிரியரும் எனைப்போற்றும் ஆசிரியரும் சிவப்பிரகாசம் அவர்களே. இருவரும் கரவெட்டியிலுள்ள சண்டிக்குளத்தில் நீந்தி சுழியோடி மகிழ்ந்தவர்களே. இவரது தந்தையும் எனது தந்தையும் இறுகிய நண்பர்கள், ஆசிரியர்கள், கரவெட்டி விக்னேஸ்வரா கல்லூரி மாணவர்கள்.

பேராசிரியரின் தந்தையும் ஒரு பண்டிதர், சைவப்புலவர், சிறந்த ஆசிரியர். அவரது பெயர் கார்த்திகேசு என்றாலும் அவரை பலரும் மாணிக்க உபாத்தியாயர் என அழைப்பதே வழக்கம். சிறந்த

பண்பாளன், மனித குலத்திற்கோர் மாணிக்கம் என்ற காரணத்தினால் அவ்வாறு அழைத்தார்கள் என்றால் அது மிகையாகாது. சோதிட ஆய்வில் அதிக ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார். சிறு பராயத்தில் எனது தந்தையார் எனது சாதகக் குறிப்பை அவரிடம் காட்டிய போது நான் சட்டத்துறையிலும், நீதித் துறையிலும் சிறந்து விளங்குவேன் என்றாராம். மேலும் என் திருமணம் பற்றி அவர் கூறியபடியே எனக்குத் திருமணம் நடந்தது. என்னைப் பொறுத்தவரை எந்த சோதிடரும் இவ்வளவு சரியாக கூறியதில்லை.

சிவத்தம்பி அவர்களை கரவெட்டியில் இராசையா என்று அழைப்பதுவே வழக்கம். அவரின் தந்தை யோகர் சுவாமியின் பக்தன். யோகர் சுவாமிகள் இவருடைய தந்தைக்கு ஓர் ஆண் குழந்தை பிறக்கும் என்றும் அக்குழந்தை பிற்காலத்தில் பேரறிஞன் ஆவான் என்றும் கூறியதன் காரணமாக சிவத்தம்பி என்ற பெயரை சூட்டியதாக கதை ஒன்று உள்ளது. மன்னவன் மாஸ்ரர் கூறியது போன்று சிவத்தம்பி ஓர் தவத்தம்பியே. யோகர் சுவாமி கூறியது போன்று ஒரு பேரறிஞர்.

கல்வியும் தொழிலும்

இவர் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் B.A.MA பட்டங்களைப் பெற்றுள்ளார் Birmingham பல்கலைக்கழகத்தில் PhD பெற்றுள்ளார். உதவி விரிவுரையாளராக 1965ம் ஆண்டு தனது சேவையை இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஆரம்பித்து பின்னர் படிப்படியாக பதவி உயர்வு பெற்று மூத்த பேராசிரியராக (Senior Prof) 1994ம் ஆண்டு தொடக்கம் 1998ம் ஆண்டுவரை கடைமை புரிந்தார் பலதுறைகளிலும் ஆய்வுகளை செய்துள்ளார். அவற்றில் முக்கியமானவை

1. Literary history of the Tamils
2. Literary Criticism
3. Social History of the Tamils
4. Culture and communication among Tamils
5. Tamil Drama

இவரது ஆழமான தமிழ் இலக்கிய இலக்கண ஆராய்ச்சிகள் பல. அவற்றில் சில

1. முல்லை சான்ற கற்பு – 1966
2. திணைக் கோட்பாட்டின் சமூக அடிப்படைகள்
3. The development of Aristocracy in Ancient Tamil Nadu 1971.
4. Drama in Ancient Society 1981
5. Sangam Literature and Archeology
6. Organization of political Authority and early Tamil Nadu - 1987.

7. இலக்கணமும் சமூக உறவுகளும்

8. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு

நாடகத்துறை

இவரது கலாநிதிப்பட்டத்துக்கு PhD 1970ம் ஆண்டு Birmingham பல்கலைக்கழகத்துக்கு சமர்ப்பித்த ஆங்கில ஆய்வு நூல் “Drama in Ancient Tamil Society” ஆகும். இது 1981ம் ஆண்டில் நூலாக வெளிவந்தது. இவர் நகைச்சுவை மிகுந்த நடிகனாக விளங்கினார். வானொலியில் ‘விதானையார் வீடு’ என்ற தொடர் நாடகத்தில் முக்கிய பங்கு எடுத்து எல்லோரையும் வயிறு குலுங்கி சிரிக்க வைத்தார். பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் எழுதிய ஏராளமான நகைச்சுவை நாடகங்களில் முக்கிய பாத்திரம் ஏற்று நடத்து இருந்தார். இந்நாடகங்களில் முக்கியமானது “உடையார் மிடுக்கு” என்ற நாடகமாகும். கரவெட்டியில் உடையார்கள், மணியகாரர்கள் மக்களை கட்டி ஆண்ட பாணியில் மிகவும் திறமையான முறையில் உடையாராக நடத்து பாராட்டுக்களைப் பெற்றார். பல்கலைக்கழகங்களில் நாடகமும் அரங்கியலும் என்ற பட்டப்படிப்பு பாடநெறியினை அறிமுகம் செய்து நாடக ஆய்வு பாரம்பரியம் ஒன்றினை உருவாக்கினார்.

வெளியிட்ட நூல்கள்

இவர் வெளியிட்ட நூல்கள் பல. இவற்றை எல்லாம் இங்கு குறிப்பிடுவது கடினம். சுருங்கக் கூறினால் இலங்கையிலும், இந்தியாவிலும் 35 தமிழ் நூல்களையும், ஆங்கிலத்தில் 11 நூல்களும் வெளியிட்டார்.

வகித்த பதவிகள்

1. அகதிகள் புனர் வாழ்வுக் கழகத்தின் தலைவராக இருந்து புரிந்த பணிகள் அதிகம் Chairman Refugees Rehabilitation organization TRRO - Jaffna 1986 - 1998
2. Member, National committee for monitoring of the cossatein of hostilities.
3. Patron, Colombo Tamil Sangam.
4. Chairman, Advisory panel for Tamil literature Council of Sri Lanka.
5. Member of Management Sri Lanka unit of the international association for Tamil Research since 1978.
6. Member, council, Advisory committee in Tamil Broadcasting. Sri Lanka. Broadcasting Corporation 1977 - 1995
7. கரவெட்டி விக்னேஸ்வரா கல்லூரி பழைய மாணவர் சங்க கொழும்பு கிளையின் காப்பாளர் (Patron)

வழங்கப்பட்ட விருதுகள்

1. Awarded doctorate in literature 1998. University of Jaffna. (Honoris Causa)
2. Man of the year Award - 1998, Govenor North East Province for services rendered for Tamils.
3. International Biographical centre, Cambridge
  - (a) An outstanding scholar of 20th century
  - (b) An outstanding in intellectual of 20th century.

4. 2000ம் ஆண்டில் மிகச்சிறந்த புலமையாளர் என தெரிவு செய்யப்பட்டு திரு. வி. கல்யாணசுந்தர முதலியார் விருது தமிழ்நாட்டு அரசாங்கத்தால் இவருக்கு வழங்கப்பட்டது. இது தமிழ்நாட்டு அரசாங்கத்தால் முதன் முறையாக இலங்கையர் ஒருவருக்கு வழங்கப்பட்டது. இவ்விருது பெற்றதை பாராட்டி கரவை விக்னேஸ்வராக் கல்லூரி பழைய மாணவர் சங்கத்தின் கொழும்பு கிளை பாராட்டு விழா ஒன்றினை ஒழுங்கு செய்து “கரவையூற்று” எனும் நூலையும் வெளியிட்டது. இந்நூலில் பல பெரியார்கள் பேராசிரியர் பற்றி எழுதியுள்ளனர்.

தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி முன்னை நாள் தலைவரும் கரவெட்டி மண்ணில் பிறந்தவரும், கரவெட்டி விக்னேஸ்வராக் கல்லூரி பழைய மாணவருமான காலஞ்சென்ற திரு. மு. சிவசிதம்பரம் கரவையூற்றில் “A Scholar of unparalleled Eminence” என்று கூறி உள்ளார்.

குமுதம் என்ற தமிழ் சஞ்சிகையில் மாக்கியவாதி ஒருவர் பேராசிரியரிடம் பெற்ற நேர்காணலில் பேராசிரியர் கூறியவற்றையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். பேராசிரியர் கூறியதாவது.

“There is a logic of marxism. Marxism over the years as it was applied had lost this sense of logic it had within itself. We have to redeem that logic”

மன்னவன் மாஸ்ரர் நீடு புகழாளன் சிவத்தம்பி என்று கூறியுள்ளார். சிவத்தம்பி ஒரு காவியம் – சிவகாவியம் அதில் நாம் கதாபாத்திரங்கள் என்று முன்னைநாள் தினகரன் ஆசிரியர் காலஞ்சென்ற சிவகுருநாதன் கூறியுள்ளார்.

கலாநிதி எஸ். சிவலிங்கராஜா (யாழ்ப்பல்கலைக்கழகம்) கூறியதாவது “கம்பனை இளங்கோவை வண்ணப் புகைப்படங்களாகப் பார்த்து இரசித்த எனக்கு அவர்களின் உண்மை உருவத்தினை மட்டுமன்றி எக்ஸ்ரேயும் (X-ray) எடுத்துக்காட்டிய மருத்துவர் நீங்கள்” மேலும் கூறியவதாவது கல்லால் எறிந்தவர்களுக்கு கனி வழங்கிய பழமரம் நீங்கள் கொழும்பு பல்கலைக் கழக பேராசிரியர் JB. டிசனாயக்கா இவரைப்பற்றி குறிப்பிடுகையில் A Man with Vision” என வர்ணித்துள்ளார். 1975ம் ஆண்டு இந்தியாவில் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி வெளியிட்ட “Sri Lankan Tamil Society and Politics” என்ற நூல் மிகவும் ஆழமான கருத்துக்கள் அடங்கியுள்ளது எனக் கூறியுள்ளார்.

மேலும் Prof Sivathamby's writings have laid bare the roots of the ethnic struggle that has brought tensions to the tamil of Sri Lanka. These are writings of a committie peace lover that carry an unbilious message to resolve the ethnic problem so that all Sri Lankans can live in an atmosphere of peace full co-existence” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தமிழ்நாடு அரசின் கல்வி அமைச்சர், பேராசிரியர் மாண்புமிகு கே. அன்பழகன் “திரு.வி.க” விருதினை பேராசிரியர் சிவத்தம்பிக்கு வழங்கியபோது கூறியது. “இன்றைக்கு இலக்கிய ஆய்வுக்கண்ணோட்ட சிந்தனையை வளர்க்கின்ற ஓர் அரும்பணியை ஆற்றுகின்றார் நம்முடைய பேராசிரியர் சிவத்தம்பி. அவருடைய தமிழ்த் தொண்டு தொடர்ந்து நடைபெற்று தமிழருக்கு ஆக்கம் வழங்கப்பட வேண்டும் என்ற முறையில் திரு. வி.க. விருது அவருக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. இதற்காக நான் மகிழ்ந்து அவரை உளமார வாழ்த்துகின்றேன்.”

இது இப்படி இருக்க இவரைப்பற்றி நான் கூறுவதாவது; இவர் ஓர் நுண் மாண்நுழைபுலம் படைத்த பேரறிஞன் (Keen penetrative Intellect). இவருக்கு நிகர் யாரும் இல்லை. தான் பிறந்த ஊரான கரவெட்டியையும். கல்வி கற்ற கரவெட்டி விக்னேஸ்வராக் கல்லூரியையும், தமிழினத்தையும் அதி உயர வைத்து உலகப் படத்தில் இறுகப்பதித்து விட்டார். இவரது பெயர் கின்னஸ் (Guinness book) புத்தகத்தில் பிரபலமாக பதியப்படவேண்டும். இவர் தான் கல்வி கற்ற விக்னேஸ்வராக் கல்லூரியின் வளர்ச்சிக்காக அயராது உழைக்கின்றார். தான் இந்த உயர் நிலையில் இன்று இருக்க காரணம் விக்னேஸ்வராவில் தான் கற்ற கல்வியே என்று எப்போதும் பெருமையாக பேசுவார். இவர் சிறந்த ஒரு சமூக சேவையாளன். தமிழினம் அல்லல்பட்டு நிற்கின்ற வேளையில் முன்னின்று உதவுகின்றார். தனக்கென வாழாது பிறர்க்கென வாழும் உயர்ந்த மனிதன்.

“தக்கார் தகவிலார் என்பது அவர் எச்சத்தால் தெரியும் பண்ணிய பயிரில் புண்ணியம் தெரியும்” என்பதுக்கிணங்க இவரது புத்திரிமார் நல்வாழ்வு பெற்று பொலிந்து புகழுடன் வாழ்கின்றனர். ஒரு புத்திரி சட்டத்துறையில் நுழைந்து சட்ட நுணுக்கங்களை எடுத்துக் காட்டி சட்டங்களை வளரச் செய்கிறார். பேராசிரியர் நீடு வாழ வாழ்த்தி அவர் பிள்ளைகளை நிறைந்து வாழ வாழ்த்தி. இறைவனை பிரார்த்தித்து எனது கட்டுரையை முடிக்கின்றேன்.

யாருக்கும் இல்லாத பேர்

தெனியான்

பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்களுடன் சமகாலத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றோம் என்பது பெருமைக்குரிய ஒன்று. அந்தப் பெருமை மாத்திரமல்லாது அவருடைய அன்புக்கும் நட்புக்கும் பாத்திரமாக இருப்பது மிகுந்த மகிழ்ச்சியை அளிக்கின்றது. அவருடன் நெருக்கமான நட்புறவு வளர்வதற்கு அடிப்படையாகவுள்ள காரணங்களுள் பிரதானமானவை இலக்கியம், அரசியல் ஆகிய இரண்டுமேதான். இலக்கியம் என்று நோக்கும்போது பேராசிரியரும் நானும் முற்போக்கு அணியைச் சார்ந்தவர்கள். அரசியலில் மார்க்ஸிசக் கொள்கையினை ஏற்றுக் கொண்டவர்கள்.

பேராசிரியர் அவர்கள் மிக இளம்பருவத்தில் - ஜே.எஸ்.ஸி (எட்டாம் வகுப்பு) படிக்கும் காலத்தில் - தோழர் சி. தர்மகுல சிங்கத்தின் (ஜெயம்) அரசியல் கருத்துக்களைக் கேட்டு மார்க்ஸிய கொள்கையில் ஈடுபாடு கொண்டார். பின்னர் தோழர். பொன். கந்தையாவுடன் தொடர்பினை ஏற்படுத்திக் கொண்டது மாத்திரமின்றி, அவர் பாராளுமன்றத் தேர்தலில் போட்டியிட்ட போது, அவரது வெற்றிக்காக உழைத்த இளைஞர்களுள் ஒருவராகச் செயற்பட்டார். இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்துடன் இணைந்து செயற்பட்டதும், இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் உறுப்புரிமை பெற்றுக் கொண்டதும், பேராசிரியரின் மார்க்ஸிய உறவினை மேலும் வலுப்பெறச் செய்தன. பேராசிரியர் தொம்சனின் கீழ் பெற்றுக் கொண்ட புலமைப்பயிற்சி மார்க்ஸிச சிந்தனையின் ஆழ அகலங்களைக் கண்டடைய வழி நடத்தியது. “வித்தியோதயாவில் (1965-78) நான் ஒரு தமிழன் என்பதில் பார்க்க ஒரு இடதுசாரியாகவே இனங்காணப்பட்டேன்” (கரவையூற்று - 88) என பேராசிரியர் அவர்களே குறிப்பிட்டுச் சொல்லும் ஒரு மார்க்ஸியராக வாழ்ந்து வந்திருக்கின்றனர்.

மார்க்ஸியவாதியான பேராசிரியர் கா.சி. அவர்கள் முன்னாள் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் மு. சிவசிதம்பரம் அவர்களுடன் நெருக்கமான ஓர் உறவுடன் வாழ்ந்து வந்திருக்கின்றார். இருவரும் அரசியல் கொள்கை அடிப்படையில் முரண்பாடு உள்ளவர்கள். பேராசிரியர் ஆதரித்த கம்யூனிஸ்ட் பொன். கந்தையா அவர்களை இலங்கைப் பாராளுமன்றத் தேர்தலில் தோல்வியுறச் செய்த தமிழ் அரசியல்வாதி மு. சிவசிதம்பரம் அவர்கள். அவருடன் பேராசிரியர் கா.சி. அவர்களினால் நெருக்கமான உறவினை எப்படிக் கொள்ள முடிந்தது? என்பது நியாயமான ஒரு கேள்வி. சிவசிதம்பரம் அவர்கள் காலமான சமயம், பேராசிரியர் மனம் நெகிழ்ந்து பத்திரிகைகளில் எழுதி இருக்கும் இரங்கற் குறிப்பு, அவர் இதயத்தில் சிவசிதம்பரம் பெற்றிருந்த இடத்தினைத் தெளிவாக உணர்த்துகின்றது. இங்குதான் பேராசிரியரின் அரசியல் நாகரிகத்தையும் நடத்தைப் பண்பினையும் மிகச்சரியாக விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

கருத்து முரண்பாடு என்பது தனிமனித முரண்பாடன்று. கொள்கையினால் முரண்பட்ட எவரும் தனிப்பட்ட முறையில் பகைவர்கள் அல்லர் என்பதனை நன்கு விளங்கிக் கொண்டு வாழும் மேலான பண்பினைப் பேராசிரியரிடத்தில் காணலாம். இந்தப்பண்பாடு அரசியலில் மாத்திரமன்றி, வாழ்வின் சகல அம்சங்களிலும் பேணி நடக்கும் ஒரு மனிதராக அவரைக் குறிப்பிடுவதில் எந்தவிதத் தவறுமில்லை.

மரபுப் போராட்டம் என்பது ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் என்றும் அழியாத இடம் பெற்றுள்ள மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு நிகழ்வு. பழைமை பேண்பண்டிதர்களுக்கும் நவீன இலக்கியவாதிகளுக்கும் இடையே நிகழ்ந்த ஒரு கருத்துநிலைப் போராட்டம் அது. பேராசிரியர் கா.சி. அவர்கள் பழைமை வாதிகளான பண்டிதர்களின் நண்பராக விளங்கிய ஒரு பண்டிதரின் மகன். அதன் காரணமாக பண்டிதர்கள் விதந்து போற்றிய மரபினை நன்கு அறிந்த மார்க்ஸியவாதி. இந்தப் பண்டிதர்களுக்கு எதிராக மார்க்ஸிய நோக்கோடு முற்போக்கு கருத்துக்களை முன்வைத்தவர்களுள் முக்கியமான ஒருவர் பேராசிரியர் கா.சி. அவர்கள் என்பது வரலாறு. இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தளகர்த்தர்களுள் ஒருவராக அவர் செயற்பட்டார். மரபுப் போராட்டத்தின் பேறாக முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் பெற்றுக்கொண்ட வெற்றிக்கும், அதனைத் தொடர்ந்து வந்த எழுச்சிக்கும் அத்திவாரம் இட்ட சிலரில் பேராசிரியர் கா.சி. அவர்கள் மிக முக்கியத்துவம் உடைய ஒருவர்.

எழுத்தாளனை வாசகர் சமூகம் நன்கு அறிந்து அவன் படைப்புக்களை முறையாக இனங்கண்டு கொள்ளச் செய்யும் பணியினை மேற்கொள்ளுகின்றவர்கள் விமர்சகர்கள். விமர்சகர்களுடைய பார்வை

எழுத்தாளன் படைப்புக்கள் மீது விழுவில்லையாயின் அந்த எழுத்தாளன் வாசகர்களின் கவனத்தைப் பெற்றுக் கொள்வது சிரமம். விமர்சகர் அனுசரணை வேண்டியதில்லையென எழுத்தாளன் வீறாப்புப் பேசுவது வெறும் போலித்தனம். அது சத்தியமான ஒரு கருத்தன்று. மரபுப் போராட்ட காலத்தில் பண்டிதர்கள், நவீன படைப்புக்களை மாத்திரமன்றி படைப்பாளிகள் சிலரை 'சாதாரணங்கள்' என இளக்காரமாக கேலி செய்தார்கள். அவ்வாறு தாக்கப்பெற்ற எழுத்தாளர்கள் டானியல், ஜீவா இருவருந்தான். அவர்களுடைய படைப்புக்கள் தமிழிலக்கியத்துக்குப் புதியவரவுகள் என்பதனை அடித்துச் சொல்லி நிறுவிய பெருமை பேராசிரியர் கா.சி. அவர்களுக்கும் உண்டு. அடி நிலை மக்கள் பற்றிய இலக்கியங்கள், அடி நிலை மக்களுள் இருந்து மேலெழுந்து வந்தவர்களின் இலக்கியங்கள் யாவும் 'இழிசனர் இலக்கியங்கள்' என பண்டிதக் கூட்டத்தினர் முத்திரை குத்தி ஒதுக்க முற்பட்டபோது, காலத்துக்கேற்ற, காலமாற்றத்துக்கு உகந்த சிறந்த இலக்கியப் படைப்புகள் அவைகள் என்பதனைச் சந்தர்ப்பம் வாய்க்கும் சமயங்களில் எல்லாம் தொடர்ந்து சொல்லிச் சொல்லி வந்தவர் பேராசிரியர் கா.சி. அவர்கள். டானியல், ஜீவா இருவரினதும் ஆரம்பகால வளர்ச்சிக்குப் பற்றுக்கோடாக இருந்து வந்தவர் அவர் என்பதனை இன்று மறந்து போய்விட முடியாது.

பேராசிரியர் கா.சி. அவர்கள் தமிழுக்குச் செய்திருக்கும் கொடுப்பனவுகள் பல. மார்க்ஸியரான பேராசிரியரின் சமூக நோக்கு வெகு ஆழமும் அகலமுடையது. காலங்காலமாக மிக உயர்த்திக் காட்டப்பெற்றுவந்த போலித் தோற்றங்களைச் சிதைத்து உண்மையைத் தரிசிக்கச் செய்வது, சமூகத்தின் இருண்ட பக்கத்தினையும் புரட்டிக் காட்டி முழுமையைக் கண்டு கொள்ள வைப்பது, அதனால் தமிழ்ச் சமூகத்தின் மீது பேராசிரியர் வைக்கும் ஆய்வு நிலைப்பட்ட கருத்துக்கள் சில, அவர்மேல் அடிப்படையாதிகள் சிலர் அதிருப்தி கொள்வதற்குக் காரணமாக அமைகின்றன. அவர்மீது அதிருப்திப் பட்டுக் கொள்ளுகின்றவர்களும் அவரது புலமைசார் ஆய்வுத்திறனை, ஆய்வு நுட்பங்களை நிராகரிக்க இயலாது, அவர் வளர்த்துக் கொண்டுள்ள ஆளுமையை அங்கீகரித்தே ஆகவேண்டும்.

பேராசிரியர் அவர்கள் தமது எழுத்துகளுக்கூடாக தமிழுக்கு புதிய புதிய சொற்பிரயோகங்களை புதிய சொற்றொடர்களை அறிமுகஞ் செய்துவருகின்றார். அவர் எடுத்தாண்டவற்றைப் பின்னர் பலரும் பயன்படுத்துவதனை அவதானிக்க முடிகின்றது. உதாரணமாகச் சிலற்றைச் சொல்லலாம். செல்நெறி, உணர்திறன், உசாவல், சமவீனம், வகிபாகம் ஆகியவை குறிப்பிடத்தகுந்தவை.

எழுபதுகளின் ஆரம்பம் முதல் பேராசிரியருக்கும் எனக்குமான உறவு இருந்து வந்திருக்கின்றது. பேராசிரியர் யாழ். பல்கலைக்கழகத்துக்கு 1978இல் வந்த பின்னர், ஆங்கிருந்த பதினெட்டு ஆண்டுகள் மிக நெருக்கமான உறவுடன் வாழ்ந்திருக்கின்றேன். அந்தக் காலகட்டத்தில் ஒவ்வொருவாரமும் வல்வெட்டித்துறையிலுள்ள அவர் இல்லத்தில் சந்தித்துப் பல மணிநேரம் பேசிக் களித்திருக்கின்றேன். பேராசிரியர் அவர்கள் பழகுவதற்கு மிக இனிமையானவர். யார் மனதும் நோகாமல் நடந்து கொள்ளும் பண்புள்ளவர். நயத்தகு நாகரிகம் பல உடையவர். பேராசிரியர் தனது நண்பர் என்றே என்னைக் குறிப்பிடுவார். ஆனால் அக்காலத்தில் எனது ஐயங்களைப் போக்கும் குருவாகவே அவர் இருந்து வந்திருக்கின்றார். பேராசிரியரிடத்தில் எந்த ஒரு விடயம் பற்றிக் கேட்ட சமயங்களில் எல்லாம், அதனை எவ்வாறு பகுத்துப்பார்க்க வேண்டும் என்பதனைக்கூறி, அப்பொருளை நானே கண்டறிய வழிநடத்துவார். அந்த வழிநடத்தல் எப்பொருள் பற்றியும் தெளிவாக நோக்கும் ஒரு பார்வை எனக்குப் பெற்றுத் தந்தது. பிறருடைய கருத்துக்களைப் பொறுமையாகச் செவிமடுக்கும் இயல்பும் சந்தேகங்களைத் துறைசார்ந்தவர்களுடன் பேசித்தீர்த்து வைக்கும் மேலான குணமும் அவரிடத்தில் இருந்துவருவதனை நான் நன்கு அறிவேன்.

பேராசிரியரின் குடும்பத்தில் ஒருவனாக நான் இருந்தேன். பேராசிரியரின் மனைவி (அக்கா) பிள்ளைகள் (மருமக்கள்) அனைவருடனும் உரிமையுடன் அன்பாகப் பழகினேன். பேராசிரியரின் தந்தையார் யோகர் சுவாமியிடத்தில் பக்தி பூண்டு வாழ்ந்த ஒருவர். யோகர்சுவாமியே பேராசிரியருக்குச் சிவத்தம்பி எனப் பெயர் சூட்டினார் என அறிய முடிகின்றது. இந்தப் பெயர் வேறு யாருக்கும் இல்லாத பெயர்; இது யோகர் சூட்டிய பெயர்; பேராசிரியர் இன்று தேடிக் கொண்டுள்ள பேர் வேறு யாருக்கும் இல்லாத பெரும் பேர்;

பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்கள் பற்றி நான் எண்ணிக் கொள்ளும் சமயங்களில் பாரதியின் பாடல் வரிகள் சில எப்பொழுதும் எனது நினைவில் மேலெழுந்து வரும். எங்கள் இருவருக்கும் இடையிலுள்ள உறவினை விளக்குவதற்கு அந்தப்பாடல் அடிகள் தவிர மேலானவை எவையும் இல்லை என்பதனால் அவைகளையே இறுதியில் தருகின்றேன்.

“நண்பனாய், மந்திரியாய், நல்லா சிரியனுமாய்,
பண்பிலே தெய்வமாய்ப் பார்வையிலே சேவகனாய்,
எங்கிருந்தோவந்தான், இடைச்சாதியென்று சொன்னான்
இங்கிவனை யான்பெறவே என்னதவஞ் செய்துவிட்டேன்”

தமிழ் இலக்கியத்தின்

முதுசொம்

கலாநதி செங்கை ஆழியான் க. குணராசா

பேராசிரியர்கா.சிவத்தம்பியின் மணிவிழாவின் போது அன்னார் குறித்து எழுதிய கட்டுரை ஒன்றில் அவரை ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்தின் முதுசொம் என்று குறிப்பிட்டெழுதினேன். அக்கால வேளையில் யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ் பத்திரிகைகளில் அக்கட்டுரை ஒன்றுதான் வெளிவந்திருந்தது. பேராசிரியர், அகதிகள் புனர்வாழ்வு நிறுவனம் என்ற அமைப்பின் தலைவராக இருந்தமையும், நேர்மையாகச் செயற்பட்டமையாலும், அனைத்துத் தரப்பினரிடமும் ஒளிவு மறைவின்றி பேச்சுக்கள் வைத்திருந்தமையாலும், அதனால் ஏற்பட்ட மனஸ்தாபங்களும் பலரையும் பேராசிரியரை நெருங்கிச் செயற்படவிடவில்லை. அகதிகள் புனர்வாழ்வு கந்தசாமியின் தலை காணா மற்போனமை, அது குறித்து இந்திய இராணுவமும் இலங்கை இராணுவமும் பேராசிரியரைக் குறுக்கு விசாரணை செய்தமையும், ஒரு தடவை கொழும்பிலிருந்து அருந்தப்பாகத் தப்பிப் பிழைத்தமையும் அனைத்தும் அவரின் தனிப்பட்ட ஆளுமையைப் பாதித்திருந்த காலகட்டமது. ஆனால் தமிழ் மக்களின் மானசீக உரிமையைப் பாதுகாத்த விடயங்கள். அவ்வேளை அவரை ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்தின் முதுசொமாக நான் குறிப்பிட்டேன். இன்று அவரது இலக்கிய விகவருபத்தைப் பார்க்கும்போது அவரை ஈழத்து இலக்கியத்துள் மட்டும் அடக்கிவிடாது, தமிழ் இலக்கியத்தின் முதுசொமாக இனங்காண வைத்துள்ளது.

ஆம். அவர் இன்று தமிழிலக்கியத்தினதும் தமிழினத்தினதும் உன்னதமான ஒரு முதுசொம்.

பேராசிரியர் சிவத்தம்பி கல்விப் புலமைசார்ந்த குடும்பம் ஒன்றினைச் சேர்ந்தவர். அவரது தந்தையார் ஒரு பண்டித சைவப் புலவராவார். அவர்கள் வசதியும் அதிகாரமும் கொண்ட சமூகக்குழுமமாகத் தாங்கள் பிறந்த கிராமத்தில் இருந்தனர். கரவெட்டி விக்னேஸ்வராக் கல்லூரி சிவத்தம்பியின் ஆரம்பக் கல்விக்கு அத்திவாரமிட்டது. கொழும்பு சாகிராக் கல்லூரி அவரைப் புடமிட்டுப் பேராசிரியர் பல்கலைக் கழகத்திற்கு அனுப்பி

வைத்தது. பல்கலைக் கழகத்தில் பேராசிரியர்கள் கணபதிப்பிள்ளை, செவ்வநாயகம், வித்தியானந்தன் முதலானோர் அவரை நாடகத்துறையில் ஈடுபாடு கொள்ள வைத்தனர். நாடக மேடையில் சிறப்பான நடிகனாக **மேடைபேற வைத்தனர்**. அதனால்தான் பிற்காலத்தில் தனது கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வுக்கு பண்டைய தமிழ்ச் சமூகத்தில் நாடகம் என்ற தலைப்பினைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டார். இன்றைய பட்டப்படிப்பிற்கு நாடக அரங்கியலை ஒரு துறையாக அறிமுகப்படுத்தி வைத்தமையும் அதனாலேயே. பல்கலைக்கழகத்தில் வரலாறு, பொருளியல், தமிழ் ஆகியவற்றைப் பட்டப்படிப்புக்குரிய பாடங்களாகச் செய்து சாதாரணபட்டதாரியாக வெளிவந்து சாகிராக் கல்லூரியின் பட்டதாரி ஆசிரியராகப் பணியேற்றார். வெறும் சிவத்தம்பியைப் பேராசிரியராக்கிய பெருமை அவரது இட்ட நண்பர் பேராசிரியர் கைலாசபதி மற்றும் பேராசிரியர்கள் தில்லைநாதன், சண்முகதாஸ் ஆகியோரைச் சாரும். கைலாசபதியும் சிவத்தம்பியும் ஒரே நேரத்தில் முதுகலைமாணிப்பட்டத்தைப் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் பெற்றுக் கொண்டனர். வித்தியோதயாப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்த்துறை விரிவுரையாளராக இருந்த தில்லைநாதன் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்த்துறை விரிவுரையாளராக பணியேற்றுச் சென்றபோது, வித்தியோதயாப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்த்துறை விரிவுரையாளர் பதவிக்கு ஏற்பட்ட வெற்றிடத்துக்கு விண்ணப்பிக்குமாறு, இத்தகவலை அறியாது யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த சிவத்தம்பிக்குத் தெரியப்படுத்தி விண்ணப்பிக்க வைத்தார். அப்பதவிக்கு சண்முதாசும் விண்ணப்பித்திருந்தார். பல்கலைக்கழகத்தில் விரிவுரையாளராக வரவேண்டுமாயின் சிறப்புப் பட்டதாரியாகவும், குறைந்தது இரண்டாந் தரத்திலாவது சித்திபெற்றிருக்க வேண்டும். முதுகலைமாணிப்பட்டமும் இரண்டாம் பட்சமாகவே கணிக்கப்படும். நேர்முகப் பரீட்சைக்கு அழைத்தபோது தமிழ்ச்சிறப்புப் பட்டதாரியும் முதலாந்தரத்தில் சித்தியடைந்தவருமான சண்முதாஸ் ஏனோ சமூகந்தரத்துவிட்டமை, சாதாரண பட்டதாரியான சிவத்தம்பிக்கும் தமிழிலக்கியத்துக்கும் வாய்ப்பாக அமைந்தது. யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் தலைவராகப் பேராசிரியர் கைலாசபதி வந்ததும், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்த்துறை விரிவுரையாளராகப் பதவியேற்ற சிவத்தம்பி பேராசிரியராக உயர்வதில் எதுவிதமான தடவ்லுமிருக்க வில்லை. பேராசிரியரின் உயர்விற்கு வழி சமைத்த இவர்களை இப்போதும் நன்றியுடன் நினைவு கூருவார். கால நேர சந்தர்ப்பம் உதவியிருக்காமையால் காணமல் போனவர்களில் ஒருவராகப் பேராசிரியரையும் நாம் இனங்காணமல் இழந்திருப்போம்.

பேராசிரியர் க. சிவத்தம்பி அவர்களுக்குப் பல பரிமாணங்கள் இருக்கின்ற போதிலும் மூன்று முக்கிய துறைகளில் அவரது பங்களிப்பு மிக அதிகமென நினைக்கின்றேன். கலை இலக்கியத் துறை, சமூகவியற்றுறை, பொதுச்சேவைப் பணிகள் ஆகிய மூன்றிலும் பங்களிப்பு மிக அதிகம். தமிழியல்,

தமிழ் இலக்கணம், தமிழிலக்கியம், நவீன தமிழிலக்கியம், தமிழ் நாடகம், விமர்சனத்துறை முதலான கலை இலக்கியத் துறைகளில் பேராசிரியருக்கு இருந்த விளக்கமும் கனதியும் நாடறிந்த விடயங்கள். மார்க்சியச் சிந்தனை யாளரான பேராசிரியர் சிவத்தம்பியிடம் கருத்தியல் தெளிவு இருந்தது. மார்க்சியக் கருத்தியலைப் பலவாறாகவும் தமக்கேற்பவும் புரிந்து அர்த்தப்படுத்திக் கொண்ட பொன்னுத்துரை குழு, தளையசிங்கம், டொமினிக் ஜீவா குழு, இலக்கியப் பேரறிஞர்களைப் பற்றித் தூற்றுதலான கருத்துக்களைக் கூறுவதால் தம்மை உயர்த்திக் கொள்ள விழையும் சில சிலலறைக்குழுக்கள் காலதேச வர்த்தமானங்களுக்கு இணைய தம் கருத்தியலைச் செம்மைப் படுத்திக் கொண்ட பேராசிரியரைச் சரிவரப் புரிந்து கொள்ள முயலவில்லை. எவ்வாறாயினும் நவீன புனைகதை இலக்கியத்தினதும், கவிதை இலக்கியத்தினதும், நவீன நாடக அரங்கியலினதும் செல்நெறிகளைச் சுட்டிக்காட்டியவர்களில் முதன்மையானவர் பேராசிரியர் சிவத்தம்பிதான். முற்போக்கு இலக்கிய அணியைக் கட்டியெழுப்பிய பிரேம்ஜியையும், கணேசையும் தம் ஆற்றலாலும் ஆளுமையாலும் இராண்டாம் நிலைக்குத் தள்ளி, அவ்வியக்கத்தின் பிதாமகர்களாகத் தம்மைக் கைலாசபதியும், சிவத் தம்பியும் ஆக்கிக் கொண்டனர். தமக்குப் பின்னால் தலித் எழுத்தாளர் அணி ஒன்றையும் சேர்த்துக் கொண்டனர். இவர்கள் கூறுவதற்கு முன்னரே மண்வாசனை, தேசிய இலக்கியம் எனும் பண்புகளைக் கொண்ட படைப்புகள் வெளிவந்திருந்த போதிலும், அவை எவ்வாறு அமைய வேண்டும் என்ற வரம்பினைச் சரிவர அமைத்த மெருமை சிவத்தம்பியைச் சாரும். இத்துறை சார்ந்த அவரது நூல்களாக 'தமிழ்ச் சிறுகதையின் தோற்றமும் வரலாறும்', 'ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம்', 'நாவலும் வாழ்க்கையும்', 'இலக்கியத்தில் முற்போக்கு வாதம்', 'இலக்கியமும் கருத்துநிலையும்' எனச் சிறிதும் பெரிதுமாக 35 நூல்களைத் தமிழிலும், 11 நூல்களை ஆங்கிலத்திலும் எழுதியுள்ளார்.

நவீன இலக்கியத்தில் பேராசிரியரின் விமர்சனப் பார்வை ஈழத்துப் படைப்பாளிகளுக்கு முகச்சுழிப்பை ஏற்படுத்தின. டானியல், டொமினிக் ஜீவா, ரகுநாதன் ஆகியோரைத் புனைகதை இலக்கியத்தின் உச்சங்களாக்க முயன்ற பேராசிரியர் இன்று டானியலை அவருடைய 'கானல்' நாவலுடனும் ரகுநாதனை அவரின் 'நிலவிலே பேசுவோம்' சிறுகதையுடனும் மட்டுப்படுத்திவிட்டார். மூத்த எழுத்தாளர் அகஸ்தியரின் படைப்புக்களை அவை மார்க்சியப் பார்வை கொண்டனவாக விருந்தும் இலக்கிய வரம்பிற்குள் சேர்க்காது ஒதுக்கிவிட்டார். நாவலாசிரியர் கணேசலிங்கத்தின் ஆரம்ப நாவல்களான நீண்டபயணத்தையும் செவ்வானத்தையும் ஏற்கும் பேராசிரியர் ஏனையவை மறு வாசிப்பிற்குரி யவை எனக் கணிப்பிட்டுள்ளார். மூத்த எழுத்தாளர் பொன்னுத்துரையின் பத்துறை ஆற்றலை வியக்கும் பேராசிரியர் அவரது திறன் வீணாவதாகக் கவலைப்படுகிறார். இளஞ்சந்ததி களுள் 'கோசலை' சிறுகதைக்காக ரஞ்ச குமாரும், 'அரசனின் வருகைக் காக' உமா

வரதராஜனும் மட்டுந்தான் கண்களில் பட்டுள்ளனர். இவ்வாறு கூறிக் கொண்டே போகலாம்.

பேராசிரியரின் சமூகவியல் பார்வை குறித்த எழுத்துக்கள் முக்கியமாகக் குறிப்பிட வேண்டியவை. இலங்கையின் குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத்தின் சமூக உறவுகள், சாதிய அமைப்புகள் பற்றி அன்னார் பலவற்றினை எழுதியுள்ளார். இலங்கையில் நாட்டார் வழக்கியல், வறுமையும் சாதியமும், தமிழிலக்கியத்தில், மதமும் மானுடமும், யாழ்ப்பாண சமூகத்தை விளங்கிக் கொள்ளல், இலங்கை மலையகத் தமிழர் பண்பாடும் கருத்து நிலையும், யாழ்ப்பாண புலமைத்துவ மரபு, இலங்கைத்தமிழர் யார் எவர் முதலான புலமைசார் ஆய்வுக்கட்டுரைகளை எழுதித்தந்துள்ளார். இவ்வெழுத்துக்கள் அனைத்தும் மேலதிக ஆய்வோடு ஒரு பெரும் Master Piece ஆக வெளிவரல் வேண்டும்.

பேராசிரியர் சிவத்தம்பியை தமிழிலக்கிய அறிஞராகவே தமிழுலகம் கணித்து வருகின்றது. ஆனால் 1984 இலிருந்து 1998 வரையிலான காலத்தில் ஈழத்தமிழருக்கு இக்கட்டான வேளைகளில் அவர் துணிந்து ஆற்றிய பணிகள் மறக்க முடியாதவை. வடக்குக் கிழக்குப் பிரதேசத்தின் மக்கள் குழுவின் தலைவராக 1984 இலிருந்து 1986 வரை கடமையாற்றியுள்ளார். 1986 இலிருந்து 1998 வரை அகதிகள் புனர்வாழ்வு நிறுவனத்தின் தலைவராகப் பணிபுரிந்துள்ளார். பேராசிரியராக ஏனையோர் போலச் சமூகத்திலிருந்து ஒதுங்கி வாழாமல் தன்னை பிரச்சினையான கால வேளையில் பொதுப் பணியில் ஈடுபடுத்தியமைக்காக பேராசிரியர் சிவத்தம்பி தமிழ் மக்களால் என்றும் நினைவில் வைத்திருக்கப்பட வேண்டியவர். இக்கட்டுரையின் ஆரம்பத்தில் விபரித்தவாறு எதிர்ப்பட்ட சிக்கல்களைத் துணிகரமாக எதிர் கொண்டு பணியாற்றியவர். சேவையாற்றியவர். படைப்பாக்கப்பணிக்கோ, பொதுப் பணிக்கோ தம்மை ஒதுக்காது எத்தனையோ அறிவு ஜீவிகள் ஒதுங்கி மறைந்து வாழ, தமிழிலக்கியப் படைப்பாக்கத்திற்காக அவர் ஒதுக்கியிருக்க வேண்டிய பெறுமதியான காலவேளைகளைப் பொதுப்பணிக்காக தியாகம் செய்தார்.

பேராசியர் எமக்குக் கிடைத்திருக்கும் கொடை. 1998 இல் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் அவருக்கு டி. லிற் பட்டம் வழங்கிப் பெருமை பெற்றது. அதே ஆண்டு வடக்குக் கிழக்கு மாகாண சபை ஆளுனர் விருதைப் பேராசிரியருக்கு வழங்கியது. இவை அனைத்துக்கும் மேலாக தமிழ் நாடு அரசு திரு. வி. க. விருதினை 2000 ஆண்டு பேராசிரியருக்கு வழங்கிப் பெருமை பெற்றுக் கொண்டது. உலகப் பல்கலைக்கழகங்கள் பலவற்றின் வருகைப் பேராசிரியராகவுள்ளார். பல பல்கலைக்கழகங்களின் பட்டப்பின்படிப்புக் கணிப்புப் பேராசிரியராக இருக்கின்றார். நிறைவாகத் தமிழுலகம் நன்கு அறிந்து வைத்திருக்கும் ஈழத்துப் பேரறிஞர் அவர்.

உன்மக்தராயிருந்தோன்

அ. இரவி, இலண்டன்

எனக்கும் பேராசிரியர். கா. சிவத்தம்பி அவர்களுக்கும் இடையிலான ஊடாட்டம் சார்ந்த நிகழ்குறிப்பு இது!

விடிந்து வெளிச்சம் பரவுகிறது. சூரியன் ஒரு பனை ஏறியிருந்தான். இந்தக் குளிர் தேசத்துக்கு இதமான சூட்டை அவன் தர முயன்றான். தோற்றான் அல்லன்; வென்றான் என்று சொல்லலாம். ஆனால் நான் தோற்றுச் சரிகிறேன். உண்மை, நீதி, நேர்மை, நியாயம், உழைப்பு யாவும் தோற்றுச் சரிகிறது. சொல்லில் தந்து விட முடியா வெப்பியாரத்தில் வேகிறேன். போனில் பேராசிரியர் சொல்கிறார்;

“இவ்வளவு படிச்சிட்டு நீ லோன்றியிலை வேலை செய்யிறாயெண்டால்..... என்னாலை தாங்க முடியேல்லையெடா லோன்றி வேலையை கேவலம் எண்டு நான் சொல்லேல்லை. ஆனால் உன்னாலை மாத்திரம் செய்யப்பட எவ்வளவு வேலை இருக்கு. நீ இப்ப இருஞ்சை இருந்தியெண்டால் தமிழிலை முதல் ஆளா நீ தான் இருப்பாய். நீ இலங்கையை விட்டுப் போயிருக்கக் கூடாதெடா. எனக்கு மூண்டு பொம்பிளைப் பிள்ளைகள். உன்னை என்றை மகனாத்தான் நான் நினைக்கிறன். உனக்கு இப்பிடி ஒண்டு நடக்குது எண்டதை என்னாலை தாங்க முடியேல்லை. தம்பி இரவி, ஒண்டு சொல்லுறண்டா. தலையைக் குனிஞ்சு கொண்டு போ எண்டு நான் சொல்ல மாட்டன். அப்பிடிச் சொன்னால் உனக்கு ஆசிரியரா இருக்க எனக்குத் தகுதி இல்லை. நீ ஒண்டையும் காணாமல் போ! அப்பிடிச் செய்து பார்! டேய் தம்பி, மண்ணாலை பெரிய பானையும் செய்யலாம். சின்னச் சட்டியும் செய்யலாம். எதைச் செய்யப் போறன் எண்டு தீர்மானி பெரிய பானையைச் செய்யன்றா. நீ யோசிக்காதை பாப்பம். என்னாலை ஏலுமானதை நான் செய்யிறன்.”

துயர் பெருகிப் பெருகி என்னுள் பொழிந்தது. இன்னும் நெஞ்சைத் தடவி அவர் கதைத்தால் நான் அழுது விடுவேன்.

என்றாலும் குரல் தளம்பி அவருடன் கதைத்தேன். முடித்து, கண்ணை மூடி, கதிரையில் சரிந்தேன்.....

கண்மூடித்தான் பேராசிரியர் 'மண் சுமந்த மேனியர்' நாடகத்தைப் பார்த்தார். கண்மூடி எப்படி அதனைப் பார்த்து இரசித்திருக்க முடியும்? இதனை நான் சிதம்பரநாதனிடமும், குழந்தை மாஸ்ரரிடமும் கேட்டேன். அவர் அப்படித்தான் என்கிற மாதிரி, சிதம்பரநாதன் சிரித்தார். "கண்ணாலை எல்லாத்தையும் உள்ளூக்கை எடுக்கிறார். கண்ணைமூடி பிறகு அதைச் சேமிக்கிறார் இரசிக்கிறார்." என்கிற மாதிரி குழந்தை மாஸ்ரர் சொன்னார். எந்த வசனத்தையும் அவரவர் சொன்ன மாதிரி இப்ப சொல்ல எனக்கு ரூபகமில்லை. அதன் சாறைத் தருகிறேன்.

நாடகம் முடிந்து பேராசிரியரிடம் குழுமினோம். எழுத்துரு குழந்தை மாஸ்ரரினுடையது என்பதால் அவருக்கு ஆவல் இருந்தது. எழுத்துருவை வியாக்கியானம் செய்தது சிதம்பரநாதன் என்பதால் அவருக்கும் ஆவல் இருந்தது. நான் நடித்திருந்தேன் என் ஆவல் அவர் பதிலில், சற்றே கரைந்து போயிற்று. "நீ சிறுகதை எழுதத்தான் இலாயக்கு. நடிப்பு உனக்குச் சரிவராது" என்றார். கண்ணைத் திறந்து பார்த்திருந்தால் தானே என் நடிப்பைக் கண்டிருக்க முடியும்.

ஆனால் அடுத்த நாடகத்தில் சிதம்பர நாதன் எனக்குப் பெறுமதி குறைந்த பாத்திரத்தைத் தந்த போது, பேராசிரியர் கண்ணைத் திறந்துதான் நாடகத்தைப் பார்த்திருக்கிறார் என்று தெரிந்தது. பிறகு எட்டு வருசம் கழிந்து, நா. சுந்தரலிங்கத்தின் 'அபசரம்' நாடகத்தில் நான் 'புறொபசராக' நடித்ததைக் கண்டு, "நல்லாய் நடிச்சாயெடாப்பா" என்று முதுகைத் தட்டினார் பேராசிரியர். அவர் கண்ணைத் திறந்துதான் நாடகம் பார்க்கிறார் என்று உறுதியாக நம்ப எனக்கு ஏது இருந்தது.

பேராசிரியர் எனக்கு ஆசானாக வாய்த்தார். அவரிடம் நான் தமிழும், நாடகமும் கற்றேன். இன்னொன்றும் கற்றேன். அது மனிதத்தைப் புரிதல். அது பற்றி இரண்டு மூன்று குறிப்புக்கள் சொல்ல வேண்டும். அது பிறகு! பல்கலைக் கழகத்தில் எனக்கு தமிழ் கற்பித்தோரின் பெயர்களே வெளியுலகுக்கு அல்லது தமிழுலகுக்கு 'அட', என்று வியக்க வைப்பவை. பேராசிரியர்கள் சிவத்தம்பி, கைலாசபதி, வித்தியானந்தன், வேலுப்பிள்ளை, சண்முகதாஸ், கலாநிதிகள் சித்திரலேகா, சுப்பிரமணிய ஐயர், பால சுந்தரம் இவர்கள் என் ஆசான்கள். இவர்களுள் முதற் பெயரோனே உன் மத்தனாயிருந்தேன். அவர் பற்றியே என் எழுத்து இனி நீளும்.

வெய்யில் எறித்த நாள் அது. வேர்வை தெறித்த நாள் அன்று தான் பேராசிரியரை நான் முதன் முதலில் கண்டேன். ஆதவன் அண்ணை வல்வெட்டித்துறைக்கு பேராசிரியரிடம் போகிறேன் என்றும், தனது கறுத்த மோட்டைசைக்கிளில் என்னையும் பின்னால் ஏறவும் சொன்னார்.

அளவெட்டியிலிருந்து வல்வெட்டித்துறைக்கு அது நீண்ட பயணம். அவர் வீடு போய்ச் சேர ஒரு மணித்தியாலமாகி விட்டிருந்தது. கடற்காற்றும், பூவரச மர நிழலும் தான் எங்களைச் சுகப்படுத்தின. வல்வெட்டித் துறைக் கடற்கரையில் ஒரே மாதிரி இருந்த நான்கு பெரிய கல்வீடுகளில் ஒன்றில் அவர் வசித்தார். “இவர் தான் புதுசு சஞ்சிகை நடத்துகிற இரவி” என்று ஆதவண்ணை அறிமுகப்படுத்தினார். “ஆ....” என்று சந்தோசப்பட்டு இருக்கச் சொன்னார். அவரை தொக்கையான ஆள் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். இவ்வளவு பெரிய தொக்கை என்று அப்போது தான் நான் கண்டேன். அதனை அவரும் ஒத்துக் கொண்டார். எஸ். பொன்னுத்துரை தன்னை ‘பூதத்தம்பி’ என்று எழுதுவதாகச் சிரித்துச் சொன்னார். எப்படி இதனை இவரால் சிரித்துச் சொல்ல முடிகிறது என்று ஆச்சரியப்பட்டேன். ஆனால் அந்தச் சிரிப்பு என்னுள் புகுந்து அந்த வெய்யில் பொழுதுக்குக் குளிர் தந்தது.

அவர் என்னை இதுவரை கண்டதில்லை. “புதுசு வைக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்” என்றார். பேராசிரியரும் ஆதவன் அண்ணையும் புத்தி ஜீவித்தனமான உரையாடல் நடத்தினர். அது ஒரு சொட்டும் எனக்கு விளங்கவில்லை. எனவே நான் தொலைதூரத்துக்குக் கடலைப் பார்த்தேன். மத்தியானம் கட்டாயம் சாப்பிட்டுப் போகவேண்டும் என்று பேராசிரியர் வில்லங்கப் படுத்தினார். இந்த மத்தியான வெய்யிலும், கடல் வெக்கையும் ஆதவன் அண்ணைக்கு வேறொரு களையோசினையைக் கொடுத்தது. ஆதலினால் ‘வேண்டாம், வேண்டாம்’ என்று மறுத்தார். அந்த வீட்டின் குளிர்மைச் சூழலும், ஞாயிற்றுக் கிழமையும் சாப்பிடுவதற்கு எனக்குத் தோதுவாய் இருந்தது. எனது விருப்பமும், பேராசிரியரின் விருப்பமும் ஒருசேர நிறைவேறின. கடற்கரை தான். எனினும் கடல் உணவை அன்று அங்கு நான் காணவில்லை.

பிறகு எனக்கு அது ஆச்சரியமான நிகழ்வு. நான் எதிர்பார்க்கவும் இல்லை அது. பேராசிரியர் எனக்கு ஆசானாக வாய்த்தார். பல்கலைக் கழகத்தை ஒரு வருடம் முடித்து, கொஞ்சம் அரசியல் வேலை செய்ய கடல் கடந்து நான் போய் மூன்று மாதங்களின் பின் வந்தேன். தொடர்ந்து நான் படிக்கவேண்டும் என்றுதான் என் மூத்தோர் எனக்குக் கட்டளையிட்டிருந்தனர். அப்படியும் சொல்லலாம். அபிப்பிராயப்பட்டனர் என்றும் சொல்லலாம். நான் இனிவரும் மூன்று வருடத்துக்கு தமிழில் சிறப்பு செய்யப் புகுந்தேன். அப்போதுதான் பேராசிரியரும் தனது முக்கிய கல்வியையும், விரிவுரையையும் முடித்து யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்துக்கு ஆசிரியம் செய்ய வந்தார். அவர் ஆற்றுகைப்படுத்திய முதல் விரிவுரை வகுப்பில் நான் மாணவனாய் இருந்தேன். மாணவர்கள் என்று நானும், விந்தனும், குணரத்தினமும் தான். மிகுதி ஏழு பேரும் மாணவியர். பிறகு என் மனையார் என வந்த சூசியும் (அப்பொழுது சசீலா?) அதில் அடக்கம்.

நாவல், சிறுகதை என்று புனைகதை இலக்கியமே பேராசிரியரின் பாடமாய் அமைந்தது. அதிகம் ஆச்சரியப்படும் படியாக “ஒரு நாவலும் நான் வாசித்ததில்லை” என்று குணரத்தினம் சொன்னான். இன்னும் சற்று இறுக்கிக் கேட்டிருந்தால் “எந்த நாவல் மரத்தைச் சொல்றீங்கள்?” என்று கேட்டிருப்பான். அப்படி அவன் முழுசல் கண் சொன்னது. பேராசிரியருக்கு யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம் வந்ததில் கிடைத்த முதல் பேரதிரிச்சி இதுதான் என நினைக்கிறேன். “எனக்கு கடவுள் நம்பிக்கை வரப்போகுதெடா” என்றார். எங்களுக்கு ஒன்றுமாகப் புரியவில்லை. அவரைப் பார்த்தோம். “ஒரு நாவல் என்றால் என்ன வென்று தெரியாதவன் ஓ. எல்லிலை தமிழ் பாஸ் பண்ணி, ஏ. எல்லிலை தமிழ் பாஸ் பண்ணி யுனிவோர்சிறிற்சிக்கு வந்து ஒரு வருசம் தமிழ் படிச்சு, பிறகு தமிழ் ஸ்பெசல் செய்யிறதெண்டால் இவனை கடவுள்தானே இஞ்சை கொண்டந்து விட்டிருக்க வேணும்” என்றார். குணரத்தினம் முழுசினான். நாங்கள் சிரித்தோம். நாங்கள் அளவுக்கதிகமாகச் சிரித்துவிட்டோம் என்று பேராசிரியர் பயந்துவிட்டார். “தம்பி உன்னை பெயர் என்னடாப்பா?” என்று கேட்டார். பதில் வந்த பிறகு, “குணரத்தினம், நாவல் வாசித்தால் தான் தமிழ் ஸ்பெசல் செய்யலாம் என்று எந்தப் புத்தகத்திலையும் எழுதி வைக்கேல்லையெடாப்பா. நாவல் ஏதும் வாசிச்சிருந்தால் நான் இப்ப படிப்பிக்கிற பாடம் ஈவியா இருக்கும். அதுக்குத் தான் சொன்னனாடாப்பா” என்றார். குணரத்தினத்தின் முகம் சற்று மலரப் பார்த்தது. ஆனால் குணரத்தினத்தில் என்றல்ல; எங்களில் யாராவது ஒருவரைப் பார்த்து “எனக்கு கடவுள் நம்பிக்கை வரப் போகுதெடாப்பா” என்று மூன்று வருசம் அவரிடம் படித்தபோது வருசத்திற்கு மூன்று தடவையாவது சொன்னார். சொன்ன வேகத்திலிருந்து பார்த்தால் இப்போது பேராசிரியருக்கு கடவுளில் பூரண நம்பிக்கை வந்திருக்க வேண்டும்.

அப்படி வராதிருந்தால் இப்படிச் சொல்வாரா? அவரது தொக்கையான உடம்புக்கு எங்கிருந்தோ நடந்து களைத்துப் போய் வந்தார். தனது அறையில், தனது இருக்கையில் “அப்பனே முருகா” என்று களைப்பு நீங்கச் சொல்லி அமர்ந்தார். அப்பொழுது பேராசிரியருடன் வந்தவர். “என்ன சேர், நீங்கள் ஒரு மார்க்சிஸ்டர் ஆனால் அப்பனே முருகா” என்று சொல்றீங்கள்” என்று சிரித்துக் கேட்டார். “பின்னை என்னடாப்பா, ‘அப்பனே மார்க்ஸ்பா’ என்று சொல்றதா?” என்று சிரித்துத்தான் சொன்னார். ஆனால் அவருக்கும் கடவுள் நம்பிக்கை வந்ததை பல்கலைக்கழக பரமேஸ்வரன் கோயிலிருந்து காலை நேரத்துப் பூசைமுடிய பாதித் தேங்காயில் விபூதி, சந்தனம், குங்குமம், பூக்கள், வெற்றிலை, பாக்கு வருவதை நான் கண்டிருக்கிறேன். பேராசிரியர் விபூதி பூசியதையும் கண்டிருக்கிறேன். “வயது போய் ஏலாமல் போக, ஒரு நம்பிக்கை வரத்தான் பாக்குதெடா” என்றார். வயது போவது மாத்திரம் காரணமல்ல; இன்னொரு காரணமும் இருக்க வேண்டும். தனித்துப் போனார்.

நான் அறிய பேராசிரியர் கைலாசபதி காலம் ஆகிய பிறகு பேராசிரியர் எல்லா விதத்திலும் தனித்துப் போனார். “செய்த தவறுகளுக்கு இரண்டு பேரும் தலையிலை குட்ட வேணும் அவன் இல்லை. நான் என்றை தலையிலை குட்டுறேன்” என்றார். பேராசிரியர் சொல்லவரும் கருத்துக்கள் வலிமை குறைந்தன. ‘தங்களுடைய ஆட்கள்’ என்று உணர வைத்தவர்கள் வளமான படைப்பாளிகளாக மிளிர்ந்தாலும், அல்லது வரட்டுத்தனமான படைப்பாளிகளாக இருந்தாலும் ‘ஓடும் செம்பொன்னும் ஒக்கவே நோக்கும் பான்மையில்’ அவர்களிடம் பேதம் காணவில்லை. பேராசிரியர் கைலாசபதியும் அதையே செய்தார். ஆனால் பேராசிரியர், கைலாசபதிக்கும் பிறகு இன்னொரு துருவநிலைக்குப் போனார் இவர். முத்தினைக் கண்டெடுத்து முன்வைப்பதற்குப் பதிலாக ஏற்கனவே கண்டெடுத்த முத்தினை “இதனை, இதனால், இவ்வாறு இருப்பதனால், அழகாக இருக்கிறது” என்று வியாக்கியானம் செய்தார். தேடவும், தேடியதைப் பதுக்கித் தரவும் மறந்தார்; மறுத்தார்.

இதுபற்றி நான் மேலும் கதையாட மறுக்கிறேன். இப்போது அதுவல்ல என் பணி! அவருக்கும் எனக்குமிடையிலான ஊடாட்டம் பற்றிச் சொல்கிறேன். ஆசானுக்கும் மாணவனுக்குமான ஊடாட்டம் அல்ல அது. தந்தைக்கும் மகனுக்குமான ஊடாட்டமாகவே என் வகையில் அது திகழ்ந்தது.

சோளகக் காற்று அவரைத் தள்ளிக் கொண்டு வந்துவிடமுடியாது. ஆனால் சோளகமே அவரைத் தள்ளிக் கொண்டு வந்த மாதிரி அந்த வெக்கையான சூழலில் அவர் வருகை குளிர்மையாக இருந்தது. அந்தச் சின்ன அறையில் புத்தகம் சூழ, தமிழ்ச் சிறப்புச் செய்த பத்துப் பேரில் எப்படியோ ஒருவர் வராதிருக்க, ஒன்பது பேராவது அவரிடம்பாடும் கேட்டோம். பேராசிரியர் தான் விரிவுரை செய்தார். அதற்குப் பெயர்தான் விரிவுரை என்று நான் நம்புகிறேன். ரியூட்டரிகள் போல் பாடக்குறிப்புகள் தருவதே பெரும்பாலும் விரிவுரையாளர் வேலையாக இருந்தது. பேராசிரியரின் விரிவுரை இந்த விசயத்தை இப்படியும் பார்க்கலாம் என்று தேட வைத்தது வரலாற்றின் பின்னுள்ள வாழ்வை யாத்துத் தந்தது. சிலப்பதிகார மாதவியின் அவலத்தையும், கம்பன் கண்ட சீதையின் இக்கட்டையும், பாரதி தந்த பாஞ்சாலியின் துயரையும், மகாகவியின் மயிலினுடைய நெருக்குவாரத்தையும், தேடலில் எங்களைக் காண வைத்தார். இராமாயணத்தில் அவலச் சுவை நிறைந்த பாத்திரம் யார் என்று கேட்டார். இராவணன் என்றார். மகாபாரதத்தில் அவலத்தால் அல்லல் பட்டவன் யார் என்று கேட்டார். கர்ணன் என்று சொன்னார். ‘திராஜெடி’ (Tragedy) என்றால் என்னவென்று அப்போதுதான் நாம் விளங்கினோம். அவன்/அவள் விருப்பம் ஒன்று. வாழ்வின் நிர்ப்பந்தம் வேறொன்று. அவன்/அவள் இந்த இடத்தில் என்ன முடிவெடுப்பது? கையை விரித்து கேள்வியை எங்களிடையிலே விடுகிறார்.

நாங்கள் திணறுகிறோம். எது சரி? ஏன் சரி? வாழ்வு வழங்கமுடியா விடைகளை காவியங்கள் வழங்கி விடுமா? உனக்கு சரி என்பது அவனுக்கு/ அவளுக்கு சரியா? இக்கட்டு, நெருக்குவாரம், இன்னோரன்ன மனச்சிக்கல் இவற்றினிடை காவிய மாந்தர் என்ன முடிவெடுப்பர்?

பேராசிரியரின் பாடக்குறிப்புகள் அல்ல, விரிவுரை அவரது கேள்விகளை விரிவுரை! தேடலே அவர் பாடம்! எத்தனை கேள்விகளை எங்கள் மூளைக்குள் செருகினார். மூளைகள் தேடல்களால் நிரம்பி வழிந்தன. காற்சட்டைப் பொக்கற்றுக்குள்ளும், மேற்சட்டைப் பொக்கற்றுக்குள்ளும், பொத்தி வைத்த கைகளுக்குள்ளும், குவித்து மூடிய வாய்க்குள்ளும், கேள்விகள் புழுக்கள் போல் நெளிந்தன. விடை கண்ட கேள்விகள். காணாக் கேள்விகள். பூரணம் பெற்றுத் திரிந்தோமல்லவோ இத்தனை அறிய இன்னும் இருக்கா? இதை இப்படி இப்படியும் பார்க்கலாமா? என்று கேள்விகளால் குறைபட்டுத் திரிந்தோம். கர்ணனையும் இராவணனையும் மாத்திரம் புரிய முயன்றோமல்ல; கலைஞரையும், இராமச் சந்திரனையும் கூட புரிய முயன்றோம். பாத்திர வாழ்வை, கால வரலாற்றை விரிவுரைக்குள்ளால் விளங்கினோம். ஆழப் புகுந்தோம். அகலப் பரந்தோம். தமிழ் மட்டும் கற்றதாய் நான் சொல்லி விடமாட்டேன். வாழ்வைக் கற்றோம். வரலாற்றைக் கற்றோம். உய்த்தறிந்தும், தொகுத்தறிந்தும் விஞ்ஞான பூர்வமாய் விளக்கியும் கல்லாதன எல்லாம் கற்றோம். அப்படியும் சொல்லக்கூடாது. கற்க முயன்றோம்.

நான் மகன் என்றேன். ஆறுதல் தேடி தந்தையிடம் சென்று தஞ்சம் புகுந்தேன். தஞ்சம் தர அந்தப் பெரிய நெஞ்சம் இருந்தது. நெஞ்சில் ஈரம் கசிந்தது. கசிவில் அன்பு தெறித்தது. அதிகார வளையம் எங்கணும் மாட்டப்பட்டிருக்கிறது. செல்லுமிடம் தோறும் கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் நம் கழுத்தை இறுக்கக் காத்திருக்கிறது. காலை இடறக் காத்திருக்கிறது. இதை ஏன் சொல்கிறேனென்றால், சொல்கிறேன்!

ஒரு பெரிய பேராசிரியர் எங்களுக்குப் பாடம் சொன்னார். பேராசிரியர்களுக்கெல்லாம் பேராசிரியர் அவர். அப்போது பல்கலைக் கழகத் தலைவர். தமிழ் சிறப்பின் இரண்டாம் வருடம் நான்; நாங்கள்! தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் சேனாவரையம் கற்பித்தார். தொல்காப்பியம் என்றாலே என்னவென்று தெரியாது கற்கப் புகுந்தோம். சேனாவரையார், இளம்பூரணர், நச்சினார்க்கினியார், தெய்வச் சிலையார், பேராசிரியர், கல்லாடர் என்று தொல் காப்பியத்திற்கு உரை எழுதியோர் உளர். தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரத்திற்கு நச்சினார்க்கினியார் உரையும், சொல்லதிகாரத்திற்கு சேனாவரையார் உரையும், பொருளதிகாரத்திற்கு இளம்பூரணர் உரையும் சிறப்பு வாய்ந்தது என்று சொல்வர். அவையெல்லாம் தெரிந்தது பிறகு. அப்போது தொல்காப்பியம் என்றாலே என்னவென்று தெரியாத எங்களுக்கு உரை எழுதியோரையா தெரியப் போகிறது?

போக, முதனாள் ஓர் அனர்த்தம் நிகழ்ந்தது. நெடுந்தீவில் இருந்து வந்த குழுதினை படகை வழிமறித்த கடற்படையினர் அதில் வந்த அத்தனை தமிழ்ப் பயணிகளையும் வெட்டிக் கொன்றனர். இரண்டு வயதுப் பாலகன் உட்பட பிரேதங்கள் யாழ்ப்பாணம் ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்திருந்தன. எனக்குச் செய்வதற்குச் சில காரியங்கள் இருந்தன. எனது மாணவ நண்பர்களுடன் ஓடித்திரிந்தேன். நூலகத்தில் தொல்காப்பிய சேனாவரையர் உரை எடுக்க முடியாமல் போயிற்று. அது பெரிய காரியமாகவும் தெரியவில்லை. என்னிடம் இருந்த தெய்வச்சிலை உரையுடன் விரிவுரைக்குச் சென்றேன். அந்தப் பேராசிரியர் அதனைக் கண்டார். என்னை எழும்பச் சொன்னார். வகுப்புக்கு வெளியே போ என்றார். அந்த வயதிற்கு அது எனக்குப் பெரிய அவமானமாக இருந்தது. வகுப்பின் மத்தியில் குற்றயிராயித் துடித்தேன். ஏழு பெண்களுக்கு முன்னால் நான் மிகக் குறுகிய போய் வெளியே நடந்தேன்.

அதே பேராசிரியர் தான் நாடகக் காவலர் என்றும் அறியப்பட்டவர். ஈழத்துத் தமிழ் மரபுக் கூத்துக் கலையை மீள் உருவாக்கம் செய்தவர் என்று புகழப்பட்டவர். அப்போதைய அரசியற் சூழல் எங்களை நாடகத்தினால் கருத்தினைக் காவ ஏதுவாய் இருந்தது. குழந்தை ம. சண்முகலிங்கத்தின் எழுத்துருவினை சிதம்பரநாதன் வியாக்கியானம் செய்தார். நாங்கள் நண்பர்கள் நடித்திருந்தோம். குடா நாடெங்கும் அறுபது தடவைகளுக்கு மேலாக செறிந்த எங்கள் சனங்களின் முன்னால் 'மண்கமந்த மேனியர்' நாடகம் அரங்காற்றியது. எங்கள் விரிவுரை வகுப்புக்கள் சற்றே குழப்பமடைந்தன. அந்தப் பேராசிரியர் பெருங்கோபம் கொண்டார். கோபம் கொண்டால் அது நியாயம், பெருங் கோபத்தில் நியாயம் ஏதுமில்லை. அதற்கு வழங்கப்பட்ட தண்டனையோ ஆகக் கடுமை. “நடிக்க வந்தியா, படிக்க வந்தியா?” என்று கேட்டார். கேட்கையில் சிரிப்பில் குரூரம் வழிந்தது. “வினை வினை அறுக்கும்” என்று சொல்லி சொல்லதிகார வினையியலை கற்பியாது விட்டார். அது போகட்டும். கழுத்தறுபடப் போகிறது என்று தெரிந்து விட்டது. கட்டும் முயற்சி செய்தோம். கற்பியாது விட்ட பாடத்தில் கவனம் கொண்டோம். பரீட்சை வந்தது. திறம்படச் செய்தோம். முடிவு வந்தது. கழுத்தறுபட்டது தெரிந்தது. தமிழ்ச் சிறப்பு முடிந்து வெளியேறுகிறபோது, தரப்பட வேண்டிய வகுப்பின் தரத்தையும் தாழ்த்தித் தந்தார்கள். தமிழ்த்துறைத் தலைவராக இருந்த பேராசிரியர் “தியாகத்திற்கு அர்த்தம் இருக்க வேண்டும்” என்றார். குமுறிக்குமுறி வந்தது அழுகை அல்ல; கோபம்! அப்போது எங்கள் பேராசிரியர்தான் என் நெஞ்சைத்தடவினார். என் முதுகைத்தட்டினார். என் மனதை அணைத்தார். ஆதரவை, ஆறுதலை அவர் ஒருவரே வழங்கினார். நஞ்சு செய்தோரை நோகப் பாத்தபோது நோகவிடாது காத்தார். “உன்னைப் புகிறேன்” என்று ஒரு வார்த்தைதான் சொன்னார். அவரது அணைப்பில் அப்போது கட்டுண்டேன் நான். அதனால்தான் நான் முதுகலைமாணி

செய்வதற்கு தமிழ்த்துறையை அணுகியபோது தமிழ்த்துறைத் தலைவர் “நீங்கள் சிவத்தம்பியினர் ஆக்கள். அங்கை போய்ச் செய்யலாமே” என்றார். எங்கள் பேராசிரியர் துறைத்தலைவராக இருந்த நுண்கலைப் பீடத்திற்கு நான் முதுகலைமாணி செய்யத்தொடங்கினேன்.

முதலாம் மாடிக்கு பேராசிரியர் தனது அறைக்குச் செல்வதற்கு ஏறப்பெரிதும் சிரமப்பட்டார். ஆயினும் அவரைச்சந்திக்க வந்தோர் எவ்விதசிரமமுமின்றி, அவரது அறைக்குள் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் நுழைந்தனர். அப்படி அடிக்கடி நுழைந்தவர்கள் இருவர். அதில் ஒருவர் மகத்தான தியாகம் புரிந்தவர், தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் அரசியல் துறைச் செயலாளராக இருந்த தியாகி திலீபன் அவர்கள். மற்றவர் ஈழமக்கள் புரட்சிகர முன்னணியின் இராணுவக் குழுவுக்குப் பொறுப்பாகவிருந்த டக்ளஸ் தேவானந்தா. நானும் விஞ்ஞானபீடத்துப் பரதனும் திரைப்படக்கழகம் ஒன்றைக் கட்டியிருந்தோம். வாரந்தோறும் நல்ல திரைப்படங்களை வீடியோவில் காட்டினோம். இத்தகு செயலுக்குப் பொறுப்பாக பேராசிரியர் இருந்தார். அவரைச்சந்திப்பதற்கு கதவடியில் காத்து நிற்கின்ற நேரத்தில் கதவைப் பூட்டி உள்ளே ஒருவர் பேராசிரியருடன் இருப்பார். எங்களுக்கு ஒரு மணிநேரத்திற்கும் அதிகம் என்பதனால் கால் கடுத்தது. அவர்களில் வந்தவர் வெளியே வர நாங்கள் உட்கொள்வோம்.

“என்னை மன்னிச்சுக் கொள்ளுங் கோடாப்பா” என்று தொடங்குவார். நாங்கள் வரமுன்னம் கதைத்தவரோடு கதைத்த குறிப்புக்கள் அடங்கிய பேப்பரை கசக்கி குப்பைக் கூடைக்குள் போடுவார். நான் பரதனைப் பார்ப்பேன், பரதன் என்னைப் பார்ப்பான். எங்களுடன் கதைக்கின்ற போது தான் என்னென்ன செய்ய வேண்டும், எப்ப எப்ப செய்ய வேண்டும், தான் அதை மறந்து போவதாகவும், இதில் குறித்துவிட்டேன் இனி மறக்க மாட்டேன்’ என்றும் சொல்வார். அது மறந்துபோய் அந்தக் காரியம் நிகழாமற் போவதற்கு குப்பைக் கூடை இன்னும் கொஞ்சம் வெளிவைத்துக் காத்திருந்தது. பேராசிரியரின் அனைத்து மறதிகளும் அந்தக் குப்பைக் கூடைக்குள் இருந்தன. அதன் பிறகு எங்கள் கதையாடலில் சுவைகுறைந்தது. குப்பைக் கூடைக்குள் போகிற சங்கதியை ஏன் வேலை மினைக்கெட்டுக் கதைப்பான்?

பேராசிரியர் தமிழியல், தமிழ் அரங்கியல் ஆய்வில் நிச்சயமான பல கூறுகளை வெளியிட்டார். உலகப்புக்ழ் பெற்ற மார்க்சீய ஆய்வாளர் ஜோர்ஜ் தோம்சன். மனித சமூகசாரம், மார்க்ஸ் முதல் மாசேதுங்வரை முதலான உன்னத நூல்கள் அவருடையவை. அவரின் கீழ் பேரா. கைலாசபதி அவர்கள் கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வினை மேற்கொண்டிருந்தார். எங்கள் பேராசிரியரும் அவரின் அனுசாரணையுடன் கலாநிதி ஆனார். Drama in ancient Tamil society என்கின்ற பேராசிரியரின் கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வுநூல் நிச்சயமான ஆய்வு முடிவுகள் பலவற்றை வெளியிட்டிருந்தது.

அதே நிச்சயத்தன்மையுடன் சைக்கிளில் செல்கின்ற சிவரஞ்சித்தை “சர்வே, சர்வே” என்று உரத்துக் கூப்பிடுவார். நூலகம் பக்கம் செல்கிற சர்வேந்திராவை “மோகன் மோகன்” என்று கைதட்டிக் கூப்பிடுவார். “உவன் மோகனைக் கூப்பிடு” என்று என்னை ஏவுவார். நான் சிரிப்பை மடக்கி, “அது சர்வே சேர்” என்றால் “அவனைத்தான் தேடினான் அவனைக் கூப்பிடு” என்பார். இது தொடர்பாக நாங்கள் பேராசிரியரிடம் பிழைகாண முடியாது. எல்லோரும் கிட்டத்தட்ட ஒரே உருவ அமைப்பைக் கொண்டவர்கள். மிகத் தொக்கையானவர்கள். இந்த உருவ அமைப்பு பின்வருமாறு இறங்குவரிசையில் இருந்தது. சர்வேந்திரா, சிவரஞ்சித், மோகன்ராஜ், யோகானந்தம், நான், சிதம்பரநாதன், விந்தன் இவர்களில் நான்தான் தொக்கையில் கடைசி ஆள். நான் அவரிடம் கற்றதால் என்னிடம் அவருக்குக் குழப்பமில்லை. சர்வேந்திரா, சிவரஞ்சித், மோகன்ராஜ், யோகானந்தம் இவர்கள் நான்கு பேரையும் அவர்களுக்குரிய பெயர் சொல்லிப் பேராசிரியர் ஒரு போதும் அழைத்ததில்லை. ஆனால் யோகானந்தம் தான் சர்வே என்று அவரளவில் வலு நிச்சயம்!

எனக்கு பல்கலைக்கழக வாழ்வு முடிகின்ற இறுதி வருடம். பேராசிரியரிடம் ‘நாடகமும் அரங்கியலும்’ கற்றேன். அதில் எனக்கு மாத்திரம் அதி திறமைச் சித்தி(A) கிடைத்தது. அவ்வளவுக்கு நான் கற்றிருந்தேன் அல்லன். பேராசிரியரின் புள்ளியிடும் முறைதான் அதற்குக் காரணம். யாவரும் விடைத்தாளில் பூச்சியத்திலிருந்து மேல் நோக்கி புள்ளி இடத் தொடங்குவார்கள். புள்ளிகள் மேல்நோக்கி நகர மறுக்கும். பேராசிரியர் நூறிலிருந்து கீழ்நோக்கி புள்ளிகள் இடத்தொடங்குவார். அவை இன்னும் கீழ்நோக்கிப் போக இடந்தரும். உத்தம மனிதரின் செயல் அப்படித்தான்.

ஆயிற்று! என் வாழ்வின் ஒரு வசந்தம் வந்து போயிற்று! நான் மீண்டும் பஸ் ஓடுகிற, அலுவலகம் இயங்குகிற, சாப்பட்டுக்கு அழுகிற, கோயில் பூசைக்கு மணி கிலுக்குகிற, ‘உம்பா’ என்று மாடு சாணம் போடுகின்ற, என்னை பிரிக்க எள்ளை உழக்குகின்ற, வேர்த்து சைக்கிளில் விரைகிற உலகிற்கு வந்து சேர்ந்தேன். சிக்கல்களும், முரண்களும் தம் கால்களால் என்னை இடறின. யதார்த்தம் தன் கை எடுத்து என் முகத்தில் ஒங்கிக் குத்தியது. வலிமிகுந்து வாழத் தொடங்கினேன். சுண்டுக்குளி மகளீர் கல்லூரியில் மாணவியர் வைத்துப் படிப்பித்தேன். அந்த ஆசிரியத்தையும் பேராசிரியரே எடுத்துத் தந்திருந்தார். ஓராண்டுகாலம் அது. அதுவும் முழுதாய் முடியவில்லை.

அமைதி என்று தான் சொன்னார்கள். ஆனால் அல்ல என்று இந்திய இராணுவம் ஈழத்திற்கு வந்து ஆயிரக்கணக்கில் எம் தேசத்தவரைக் கொன்றபோது தெரிந்தது. அக்காலத்தின் நரகத்தைச் சொல்ல என்னிடம் இப்போது வார்த்தை இல்லை. சோளகமோ, வாடையோ, கொண்டலோ

கச்சானோ எந்தக் காற்றிலும் அவர்கள் மூச்சே பரவியது. அந்தக் காலத்தில் அன்பும், அறிவும், அழகும் நிரம்பிய மாணவியரை விட்டுப் பிரிய நேர்ந்தேன். கட்டிடம் இருந்ததேயொழிய கல்வி இருக்கவில்லை, இயங்கவில்லை. நீண்ட பின்னல் கொண்ட நன்றாகவே கல்வியில் கவனம் மிகுந்த பிரேமினி, கொண்டை போட்டு, சாமம் சாமமா முழித்திருந்து போராளிகளுக்குச் சமைத்துப் போட்டாள். என் மனையாளின் வயிற்றில் டீசல்! நான் வேலை தேட வேண்டும். கொழும்பு சென்றேன். பஞ்சம் பிழைக்க பட்டணம் போனேன்.

அங்கு பேராசிரியர் இருந்தார். கொள்ளுப்பிட்டியின் குறுக்கு ஒழுங்கையில், குறுகிய வீட்டில் அவர் வாழ்ந்தார் என்று சொல்லவில்லை. வசித்தார். அப்படியும் சொல்லக் கூடாது. தங்கி இருந்தார். அவரிடம் நான் பாரம் இறக்கப் போனேன். பாரம் வாங்கும், தாங்கும் மனம் அவரிடம் இருந்தது. எனக்கான வேலையை நான் மாத்திரம் தேடினேன் அல்லன், அவரும் தொலைபேசி எடுத்துத் தேடினார். கடிதம் எழுதித் தேடினார். கண்டவர்களுடன் கதைத்துத் தேடினார். தேடியதில் 'வீரகேசரி'யில் உதவி ஆசிரியர் வேலை கிடைத்தது.

கிடைத்து அடுத்த நாள் ஆகவில்லை. அன்று கசியின் கடிதம் ஊரிலிருந்து வந்திருந்தது. வயிற்றை கைவைத்து அமத்திச் சோதித்ததில் இரட்டைப் பிள்ளைகள் என்று மருத்துவர் அபிப்பிராயப்பட்டதாக கடிதம் குறித்தது. “நீ போடாப்பா என்றார் பேராசிரியர்” “அங்கை கசிக் குப்பக்கத்திலை இப்ப நீ நிக்க வேணும்” என்றார். “எட அவள் வேறை ஒரு தோட்டத்தில்லை வளர்ந்தவள். இப்ப பிடுங்கி உன்ரை தோட்டத்திலை நட்புருக்கு. அது வாடி வதங்கிப் போகும். நீ இப்ப உடனை அங்கை போ. அவளுக்குப் பக்கத்திலை நில” என்றார். “வேலைக்கு என்ன செய்யிறது? என்று கேட்டேன். “நான் ஒரு கடிதம்தாறன் அரவிந்தனிட்டைக் குடு” என்றார்.

அது கொடுத்துத்தான் நான் அகதிகள் புனர்வாழ்வுக் கழகத்தில் வேலைக்குச் சேர்ந்தேன். அரசியல் வேலையின் ஆர்வம், புனர்வாழ்வு வேலையில் ஆழம் தந்தது. வேலை முடிய மாலைக்குப் போய் மனையாளின் வயிற்றில் அன்பும், உயிரும் கொடுத்து ஆன்மாவால் தடவினேன். புனர்வாழ்வு வேலைத்திட்டத்தைப் பார்வையிடும் சேவை (Project Monitoring Officer) என்வேலை! தினந்தோறும் ஊர் ஊராய் திரியும் வேலை. அத்தனை மழையும், அத்தனை வெய்யிலும் என் தலையில் அத்தனை தூசியும், அத்தனை வேர்வையும் என் உடம்பில். அத்தனை புழுதியும், அத்தனை சகதியும் என் காலில். எத்தனை எத்தனை மனிர் தர்கள். எத்தனை எத்தனை பிரச்சினைகள், அவலங்கள், துன்பங்கள், துயரங்கள். அத்தனையையும் காதால் கேட்டேன். கண்ணால் பார்த்தேன். மனதால் அறிந்தேன். ஆன்மாவால் துடித்தேன்.

ஆயினும் செய்வதற்கு வேலைகள் அதிகம் உள்ளன என்றே மீண்டும் உணர்ந்தேன். பேராசிரியரின் மனசார்ந்த பரிவு என்னிடம் தொட்டுச் சென்றது தொற்றிக் கொண்டது.

பேராசிரியர் அகதிகள் புனர்வாழ்வுக் கழகத்தின் தலைவராக இருந்தார். அவர் அணுக்கம் என்னிடமும் மனிதர்களைப் புரியும் பக்குவத்தை வளர்த்தது. மனிதத்தை நேசிக்கும் தகுதியைத் தந்தது. அதைக் குறிப்பதற்கு இரண்டு சம்பவங்கள் சொல்ல வேண்டும். என்னைச் சொல்ல விடுங்கள்.

இந்திய இராணுவம் எம் மக்களை ஆயிரக்கணக்கில் கொன்று குவித்து மூன்று மாதம் ஆகின காலம். தந்தையை, தாயை, மைந்தனை, மகளை, கணவனை, மனைவியை, சகோதரனை, சகோதரியை இழந்தவர்கள் இக்கழகத்திற்கு வருவார்கள். இழப்பிற்கான நிவாரண நிதி என்று கொஞ்சக் காசை மடியில் கட்டிக் கொண்டு போவார்கள். வருபவர்களின் நிரப்பப்பட்ட விண்ணப்பம் தகவலாக எல்லாக்கதையும் சொல்லும். ஆயினும் அவர்களுக்கு உணர்வாகக் கதை சொல்ல வேண்டும். தம் உறவுக் கொழுந்தின் இறப்பை சொல்லத் தொடங்குவார். சொல்கிறபோது அவர்களுக்கு அழுகை வெடிக்கும் என்று அடுத்த வாக்கியம் நான் எழுதக் கூடாது. பெருகும்! அந்தக் கதை எங்களை உருக்கும். காது கொடுத்து நாங்களும் கண் கலங்கி மனங்கலங்கிப் போவோம். ஒரு உறுத்தல் தான் இருக்கும். அம்பாரம் சனம் முற்றத்தில். அவ்வளவு பேரினதும் விண்ணப்பம் பார்த்து, கதை கேட்டு, கண்கலங்கி, பிறகு காசு கொடுத்து அனுப்ப வேண்டுமே! அது ஒன்றுதான் உறுத்தல். ஆயினும் துயர் சொல்ல அவர்கள் வாய் திறக்கின்ற போது, காது கொடுப்பதுதானே மிகச் சரியான நியாயம்! அன்றன் செக்கோவின் 'சலிப்பு' கதை அதைத்தானே சொன்னது?

ஆனால் கொழும்புத்துறையிலிருந்து சைக்கிள் ஓடி வருகிற முருகையா அதைச் செய்யவில்லை. ஒரு சம்பவம் நான் கண்டேன். மகளை இந்தியப் படையிடம் பறி கொடுத்த கிழவி முருகையாவின் முன் அமர்ந்திருந்தார். முருகையா விண்ணப்பத்தைப் பார்த்தார். எல்லாம் நிரப்பப்பட்டு இருந்தது. முருகையா கிழவியிடம் கேட்டார் : “ஐடென்ரிக் கார்ட் கொண்டந்தனியோ?”

“ஓம் அப்பா” என்று கிழவி உடனே தன் மடி திறந்து

“ஐடென்ரி கார்ட்டை” எடுத்துக் காட்டினார்.

“இஞ்சார் உன்னட்டை இருக்கோ எண்டுதான் கேட்டனான். காட்டச் சொல்லிக் கேட்டனானே? உள்ளுக்கை வை” என்று திட்டினார்.

இப்படி முருகையா அடிக்கடி செய்வது பேராசிரியருக்கு சங்கடம் தந்தது. ஆனால் முருகையாவும் மனம் நோகக் கூடாது. எனவே கழகத்தின் வேலையாட்களுக்கான கூட்டம் ஒன்றைக் கூட்டினார் பேராசிரியர். “இது அகதிகளுக்கான புனர்வாழ்வுக் கழகம். இராணுவ வன்செயல்களால்

பாதிக்கப் பட்டோருக்கு உதவி வழங்குகின்ற நிறுவனம். ஆனால் மக்களுக்கு ஏற்பட்ட இழப்புகளுக்கு நாங்கள் கொடுக்கிற எதுவும் ஈடு கட்டாது. இப்பவும் உறவுகளை இழந்து வருபவர்களுக்கு நாங்கள் மூவாயிரம் ரூபாய்தான் கொடுக்கிறம். இந்தக் காசை வைச்சு அவர்களாலை என்ன செய்ய முடியும்?" ஒண்டை மாத்திரம் விளங்குங்கோ மூவாயிரம் ரூபா காசு வாங்க மாத்திரம் அவர்கள் இங்கை வரேல்லை. தங்கள் வேதனைகளைச் சொல்லி ஆற ஒரு இடம் வேணும். அதுக்காக பக்கத்து வீட்டை போகவும் ஏலாது. பக்கத்து வீட்டிலை இறப்போ ஏதோ ஒரு வகையில் இழப்போ இருந்திருக்கும். அவர்கள் ஆறுதல் தேட வேறா எந்த இடமும் இல்லை. அவர்கள் தேடித்தான் இங்கை வரீனம். நாங்கள் காசு குடுக்கா விட்டாலும் அவர்கள் கதைக்கு காது குடுக்க வேணும்" இந்தப் பேச்சின் இடையே நான் மாத்திரம் முருகையாவைப் பார்க்கவில்லை. முரளி பார்த்தான், கீதாதேவன் பார்த்தார், அரவிந்தன் புன்னகைத்தார்.

மற்றைய சம்பவத்தையும் நான் சொல்கிறேன். இப்பொழுது ஆறேழு மாதமாகிவிட்டது. காலையின் பனிக்குளிர் போய், மதியத்தின் கடும் வெய்யில் போய், எனது இரு குழந்தைகளும் பிறந்து, நாளுக்கு சோளகம் வீசுகிற காலம் ஆகிவிட்டிருந்தது. இராமன் நாட்டுப் படையினரால் விதவையானோருக்கு கோழிப்பண்ணை அமைத்துக் கொடுத்தலும், ஆட்டுக் கொட்டில் போட்டுக் கொடுத்தலும் என் வேலைகள் ஆகின. பருத்தித்துறை கற்கோவளத்தில் ஒரு கைம்பெண்ணுக்கு கோழிப்பண்ணை போட நான் சென்றேன். அவளிடம் மிக இளமை இருந்தது. முகத்தில் வாட்டம் இருந்தாலும் அழகு தெரிந்தது. குழந்தைகள் ஏதும் இல்லை. மிக இளவயதில் கணவனைக்காவு கொடுத்துவிட்டாள். மிகுந்த அனுதாபமும், இரக்கமும் எனக்கு அவளிடம் வந்தன.

மோட்டார் சைக்கிளில் ஓடுவதற்கும், அதற்குப் பெற்றோல் இடுவதற்கும் வந்தான்களிடம் அனுமதி வாங்க வேண்டும். எனவே மோட்டார் சைக்கிளை தவிர்ந்து, நான் 750 அல்லது 751 இலக்க பஸ்ஸில் பருத்தித்துறைக்கு ஏறினேன். இடையில் இடையில் அனுமார் படையினர் இறக்கி வழிமறித்து, சோதனை செய்து வெருட்டி அனுப்பியதில் மிகவும் களைத்துப்போனேன். பருத்தித்துறை குலசிங்கம் அண்ணையின்ரை புத்தகக்கடையில் சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு கற்கோவளம் சென்றேன். ஒழுங்கை வழிய மணல் நிறைந்து வழிந்ததில், சைக்கிள் சிரமப்பட்டது போக சிலிப் பண்ணி விழுத்தியது. இதனாலும் நான் மேலும் களைத்துப்போனேன். நான்போன இடத்துப் பெண் தேசிக்காய் கரைத்துத்தந்தாள். களைப்புக்கு அது அமிர்தம்! கோழிப்பண்ணை அமைப்பதற்கு இடம்பார்த்து வேறுபிராணிகளால் கோழிகளுக்கு ஏதும் இடைஞ்சல் வரும் வழி உண்டா என்று சோதித்து, அவளால்

கோழிப்பண்ணையைப் பராமரிக்க முடியுமா? என்று கேள்வி கேட்டு பிறகு வந்தேன்.

இறுதி வேலைக்காக நான் பிறகு இரண்டுதரம் போனேன். இரண்டுதரமும் அவள் எனக்குத் தேசிக்காய் கரைத்துத்தந்தாள்தான். என்றாலும் இன்னொரு ஆணுக்கும் கரைத்துக் கொடுத்தாள். மெலிந்து கறுத்த அவனும் என் வயதொத்து இருந்தான். மேலும் அவளின் முகத்தில் வெட்கச்சிரிப்பும் இருந்தது. வேறு எதையும் நான் காணவிரும்பவில்லை. என்றாலும் இறுதியாகப் போனபோது, அவள் சொன்னாள் “இவரைத்தான் நான் கலியாணம் கட்டப்போறன்” அந்த வார்த்தை எனக்குப் போதுமாக இருந்தது. நான் சடக்கென அதிகாரியாக மாறினேன். நான் கழகத்துக்கு வந்து பேராசிரியருக்குச் சொன்னேன். பருத்தித்துறை கற்கோவளத்திலை இருக்கிற அந்தப்பெண் இனி விதவை இல்லை. அவா இப்ப ஒரு கலியாணம் கட்டப்போறா. அவாவுக்கு இனி ஒரு கோழிப்பண்ணை தேவையில்லை என்று நினைக்கிறேன். அந்தச் சந்தர்ப்பத்தை வேறொரு விதவைக்கு வழங்கலாம்.” பேராசிரியர் என்னை நிமிர்ந்து பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டுப் போனார். என் கண்களைக் குத்தி ஒருக்காப் பார்த்தவர். அவர் அப்படிப் பார்ப்பவர் அல்லர். “நீ என்ன விரும்பிறாய்? அவள் தொடர்ந்தும் விதவையா இருக்க வேணுமெண்டா?”

நான் பேசாதிருந்தேன். “இந்தப் ‘புறொஜெகற்றாலை’ தனக்குப் பலன் கிடைக்க வேணுமெண்டதுக்காக அவள் தொடர்ந்தும் விதவையா இருக்கவேணும். அப்பிடித்தானே நினைக்கிறாய்? அதுதானே உன் விருப்பம்?” “இல்லை சேர் இந்த விதவைகளுக்கான புறொஜெகற்றை இன்னொரு உண்மையான விதவைக்குக் குடுக்கலாம் என்று சொல்லுறன்” என்றேன்.

பேராசிரியர் இப்பொழுது என்னைப் பார்த்து அனுதாபமாகச் சிரித்தார். “தம்பி இரவி நீ இப்படிப்பாரன். எங்கள் மகள் அவள். விதவையா இருக்கிறாள். அவளுக்கு ஒரு கலியாணம் கூடி வருது. அதுக்கு சீதனமா நாங்கள் கோழிப்பண்ணை போட்டுக் குடுக்கிறம். அவள் வாழப்போற புதுவாழ்க்கைக்கு தொழில் ஒண்டு தொடக்கிக் குடுக்கிறம். அப்பிடிப் பாரன்....”

எனக்குச் சரீரென்று நெஞ்சில் துடித்தது. மனிதம் வெளிப்பட்ட முகம் இது! மனிதத்தை இப்படியும் வாசிக்கலாமா? இப்பிடி நான் ஏன் யோசிக்கவில்லை? பக்குவம் போதாதா? மனசு சுத்தமில்லையா நிரம்பிக் கிடப்பது அழுக்கா? நான் நல்லவனே இல்லையா? பேராசிரியர் கனிந்து போய் இருக்கிறார். கருணை ததும்புகிறது அவரது முகம். எது கோயில் நான் நெடுஞ்சாண் கிடையாக விழுந்திருப்பேன். மேசைகளும் கதிரைகளும் வெளியில் ஆக்களும் என்னைத் தடுத்தன. அன்றிரவு சுசிக்கு இதைச் சொல்லி நான் சடக்கென அழுதேன். மனிதம் என் மனதை நிரப்பியது.

இத்தகு ஊடாட்டம் கொண்ட என் பேராசிரியரை நான் இடையில் பிரிய நோர்ந்தேன். அது கொழும்பில். என் இறுதிப்பந்தியில் அதனை நான் சொல்கிறேன்.

“யாம் இலம் இதற்கு ஓர் கைமாறே” என்று சங்கப் பாடல் சொல்லிற்று. சங்கப் பாடல் சொல்லித்தந்த பேராசிரியருக்கு கைமாறு செய்ய எனக்கு வாய்த்ததில்லை’ சிறுவிரல் மாறும்’ அல்ல ‘நகமாறு’ செய்ய ஒரு கணம் வாய்த்தது. பேராசிரியரின் இளைய மகள் வர்த்தனிக்கு தமிழ் சொல்லிக் கொடுத்தேன். கட்டுத்தறிக்குக் கவிபாடக் காட்டினேன். அப்படித்தான் நான் நினைத்தேன். ஆயினும் பேராசிரியருக்கு அது பெரும் மகிழ்வு. “நல்லாப் படிப்பிக்கிறா யெடாப்பா” என்றார். “ஏ. எல்லிலையும் உன்னட்டை தமிழ் படிக்க வேணுமெண்டு நல்லா ஆசைப்படுறாள். படிப்பிக்கிறதுக்கு இப்பவே நேரத்தை ஒதுக்கி வச்சிடு” என்றார்.

அதுதான் இயலாமல் போயிற்று. எனக்கு இனி இலங்கையில் இருப்பதற்கான சூழல் இல்லை. அன்றிரவு பேராசிரியரிடம் சென்றேன்; சொன்னேன். அவர் முகம் கறுக்கப் பார்த்தது. “உனக்கு ஏன்டா இப்படி நடக்குது?” என்றார். “நீ ஒண்டுக்கும் யோசிக்காதையடா. ஒண்டும் நடக்காது. ஒண்டுக்கும் பயப்பிடாதே” என்றும் சொன்னார். அந்த ‘ஒண்டு’ நடப்பதற்கான கணம் நெருங்கி நெருங்கி வந்தது.

மார்கழி மாதத்துக்குளிரில் நத்தார் நாளுக்கான அவசரமும் நெருக்கமும் நகரைச் சூழ்ந்து நின்றன. நெருக்குவாரம் மிகுந்து நாள் வியர்த்துப்போனது. காலையில் மந்தாரமாக இருந்தது. மதியத்தில் தூறப்பார்த்தது. ஆனாலும் மதியத்திற்குச் சற்றுப்பின்பாக சின்னத்தூற்றல் போட்டது. நான் பேராசிரியர் வீடு போனேன். என் இறுதிப்பயணம் சொல்வதற்காக “வாடாப்பா” என்றார். “பிரச்சனைகள் எல்லாம் என்ன மாதிரி?” என்று கேட்டார். “நான் இண்டைக்குப் போறன்” என்று சொன்னேன். “அவசரப் படுறியோ” எண்டு கேட்டார். “இல்லை சேர் நிற்க நிற்க பயமாயிருக்கு. ஏதும் ஒண்டு நடந்தால்?” அந்தப் பெரிய மனசு கலங்கப் பார்த்தது.

“போகத்தான் வேண்டுமெனில் போய் விரைவாய் வந்துவிடு”

“ஆகட்டும் என்று நடந்தேன்”

என்று மகாகவியின் கவிதை வரி மறுகி மறுகி வந்தது. “போ எண்டு சொல்ல மனம் வரவில்லை. நில் எண்டு சொல்லவும் என்னாலை ஏலாமல் இருக்கு. ஆனால் எங்கை போனாலும் உயிர்ப்பா வாழப்பார்” என்றார். தசரதன் இராமனைக் காட்டுக்குள் அனுப்பினார்.

வெளியில் இறங்கினேன். அப்போதும் தூறிக் கொண்டிருந்தது. பொழுதுபட விமானநிலையம் போகப் புறப்பட்டேன். அப்போது கொட்டத் தொடங்கியது பெருமழை.

‘வாழும் பொக்கிஷம்’ பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியும் நானும்’

எஸ். மோசேஸ்

தயாரிப்பாளர் தேசிய தொலைக்காட்சி,
கொழும்பு பல்கலைக்கழக இதழியல் துறை, வருகைதரு விசிவுரையாளர்

கூடந்த பத்து வருடங்களுக்கும் மேலாக பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி அவர்களுடனான தொடர்பு பேணப்பட்டு வருகின்றது. அவ்வாறானதொரு சூழலில் பேராசிரியர் தொடர்பான சிறப்பிதழ் வெளிவருவதையிட்டு பேருவகை அடைவதோடு, அவருடனான என் சில அனுபவங்களையும் இதன் வாயிலாகப் பகிர்ந்து கொள்வதில் பெருமையடைகின்றேன்.

நான் உயர்தரத்தில் கற்றுக் கொண்டிருந்த காலத்தில் பல்கலைக்கழகம், பேராசிரியர் பற்றியெல்லாம் தேடி அறிந்து கொள்வதுண்டு. ஏனெனில் இவையெல்லாம் கல்விச் சிகரங்கள் என்ற பெரும் அபிப்பிராயம் என் மனதில் வேரூன்றி இருந்தது. அதுமட்டுமன்றி கலைப்பிரிவில் பயின்றதாலும் குறிப்பாக தமிழ் பாடத்தை விரும்பிக் கற்றுக் கொண்டிருந்தாலும்; கவிதை, கட்டுரை, சிறுகதைகள் போன்றவற்றை அதிகமாக எழுதிக் கொண்டிருந்த காலம் என்பதாலும் இத்துறை சார்ந்த விடயங்களில் மிகுந்த ஈடுபாடு காட்டினேன்.

அப்போதெல்லாம் பேராசிரியர்களான வி. செல்வநாயகம், சு. வித்தியானந்தன், க. கைலாசபதி, கா. சிவத்தம்பி போன்றவர்களைப்பற்றி அறிந்ததோடு அவர்களின் ஆளுமைகள் பற்றியும் தெரிந்து கொண்டேன். இவர்களது வாழ்க்கை முறைகளை அறிந்தபோது நாமும் பல்கலைக்கழகம் சென்று படிக்க வேண்டும் என அவாக்கொண்டதுண்டு.

எனது அவாவுக்கேற்ப 1995ம் ஆண்டு கிழக்குப் பல்கலைக் கழகத்துக்கு உள்வாங்கப்பட்டேன். அங்கு, இரண்டாம் வருடத்தில் கற்றுக் கொண்டிருந்தபோது பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்களுடனான அறிமுகம் ஏற்பட்டது. அதுமுதல் இன்றுவரை பேராசிரியருடனான தொடர்பு தொடர்கிறது.

பல்கலைக்கழகத்தில் 2ஆம் வருடத்தில் கற்றுக் கொண்டிருந்தபோது விமர்சனம், திறனாய்வு தொடர்பான பாடங்களையே எமக்குக் கற்பித்தார். அவரது முதிர்ந்த அனுபவமும் பரந்த அறிவும் என்னைக் கவர்ந்தன. அதன் காரணமாக “பேராசிரியர் என்றால் இப்படித்தான் இருக்கவேண்டும்” என்ற எண்ணம் என்னுள் தோன்றியது.

நாங்கள் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்துக்கொண்டிருந்த காலத்தில் 2ஆம் கல்வி யாண்டு பரீட்சை முடிவுகளின் அடிப்படையில் தான் மாணவர்கள் விசேட பாடத்திற்கு தெரிவு செய்யப்படுவார்கள். விசேட பாடத் தேர்வு என்பது பரீட்சை பெறுபேற்றால் மட்டுமல்ல வேறு பல காரணங்களாலும் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன என்பது வேறு விளக்கம்.

2ஆம் வருட பரீட்சை பெறுபேற்று முடிவுகள் வெளியிடப்பட்ட போது தமிழ் விசேட படிப்புக்கான பட்டியலில் எனது பெயரும் காணப்பட்டது. அதன் பின்னர் மற்ற பாடங்களுக்கான விசேட மாணவர் பட்டியலை நான் எதிர் பார்க்கவில்லை. தமிழையே (மொழித்துறையில்) விசேட பாடமாகக் கற்பதென உறுதியாக முடிவெடுத்தேன்.

தமிழை கற்கவென முடிவெடுத்ததற்கு பல காரணங்களுண்டு. அவற்றில் எனது காத்திரமான எழுத்துருக்களும் சமூகத்தில் அங்கீகாரம் பெறத்தொடங்கி அடையாளப்படுத்தப்பட்ட காலம், தமிழ்மொழியும் அது சார்ந்த துறைகள் மீதும் எனக்கிருந்த ஈடுபாடு என்பவற்றைவிட பேராசிரியர்கள், கலாநிதிகள், சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர்கள் மற்றும் சிறந்த விரிவுரையாளர்களென மாணவர்களால் மதிக்கப்பட்டவர்களும் மொழித்துறையிலேயே (தமிழ்) கடமையாற்றினர் அல்லது வருகைதரு விரிவுரையாளர்களாக அழைக்கப்பட்டனர் என்பவையே சில காரணங்கள். அவ்வாறானவர்களில் பேராசிரியர்களான கா. சிவத்தம்பி, சி. மௌனகுரு, மௌ. சித்ரலேகா போன்றோரும் செ. யோகராசா, அம்மன்கிளி முருகதாஸ் (தற்பொழுது இவர்கள் இருவரும் கலாநிதிகள்), றூபி வலன்ரீனா பிரான்சிஸ், நதீரா மரியசந்தனம், சூரிய குமாரி பஞ்சநாதன் போன்றோரும் குறிப்பிட்டுச் சொல்லப்படவேண்டியவர்கள். இவர்கள் ஒவ்வொருவருடனுமான கற்றல் அனுபவங்களும் வேறுபட்டவை. அவை தொடர்பாக ஏற்படைய சந்தர்ப்பங்களில் எழுதலாம்.

இவ்வாறானதொரு பின்னணியில் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்களைப்பற்றி கூறுவதானால், யாழ். பல்கலைக்கழகத்தில் பணியாற்றி ஓய்வுநிலை பேராசிரியராக இருந்தபோது எமது பல்கலைக்கழகத்திற்கு வருகைதரு விரிவுரையாளராக அழைக்கப்பட்டு எமக்கான விரிவுரைகளில் ஈடுபடுத்தப்பட்டார். தொல்காப்பியம் – பொருளதிகாரம், ஈழத்து இலக்கியம், விமர்சனமும் திறனாய்வும் போன்ற பாடங்களை எமக்குக் கற்பித்தார்.

தமிழ் துறையின் விசேட பிரிவில் எமது கல்வியாண்டில் 7 மாணவர்கள் மட்டுமே உள்வாங்கப்பட்டிருந்ததனால் சிறிய விரிவுரை மண்டபத்திற்குள் உள்ளடக்கப்பட்டோம். அதுமட்டுமன்றி விரிவுரைகள் மட்டுமல்லாமல் கலந்துரையாடல்களாகவும் எமது கருத்துக்களை பகிர்ந்து கொள்ளக்கூடியதாகவும் இருந்தது. அதனால் பேராசிரியருடனான கற்றல் - கற்பித்தல் தொடர்பு மிகவும் அன்னியோன்னியமானது.

அவ்வாறானதொரு சூழலில் பேராசிரியரால் மாணவர்களை கணிப்பிடக்கூடிய வாய்ப்பு ஏற்பட்டதோ தெரியவில்லை, கற்பித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே அதிகமான வினாக்களை என்னிடம் தொடுப்பார். அதேபோன்று வித்தியாசமான கருத்துக்களைக் கூறுவார். அவரது கருத்துகளுக்கெல்லாம் எனது அபிப்பிராயங்களையும் பயமின்றிக் கூறுவேன். அப்போதெல்லாம் நான் கூறும் கருத்துக்களை மிகவும் நிதானமாக அவதானிப்பார். அவை இன்றும் என் மனக்கண்ணில் தெரிகிறது. நாளடைவில் எனது பெயரை அடிக்கடி உச்சரித்து தமிழ் சார்ந்த பொதுவான பல விடயங்களைப்பற்றி கூறுவார். நாமும் எமது கருத்துக்களைக் கூறி சுதந்திரமாக உரையாடுவோம்.

இவ்வாறாக பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியருடனான கற்றல் - கற்பித்தல் தொடர்புகள் எம்மை சிறந்த தமிழ்த்துறை பட்டதாரியாக்கின. அதற்கு நாம் மேற்சொன்ன பேராசிரியர்களும் விரிவுரையாளர்களும் உறுதுணையாயிருந்தனர்.

பல்கலைக்கழகத்தில் கற்றுக் கொண்டிருக்கும் போதே எனது கலை, இலக்கிய, ஊடகத்துறை அனுபவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு தேசிய தொலைக்காட்சிச் சேவைக்கு விண்ணப்பித்து தெரிவு செய்யப்பட்டேன். பல்கலைக்கழக பட்டப்படிப்பை வெற்றிகரமாகப் பூர்த்திசெய்து வெளியேறிய பின், சில மாதங்களிலேயே தேசியத் தொலைக்காட்சியின் தயாரிப்புத் துறையில் இணைந்து கொண்டேன். தொழிலின் நிமித்தம் கொழும்பிலேயே தங்க வேண்டிய சூழல் ஏற்பட்டதால் ஏலவே கொழும்பின் வெள்ளவத்தைப் பகுதியில் வசித்து வந்த பேராசிரியருடனான தொடர்பு மேலும் வலுப்பெற்றது.

கற்றல் - கற்பித்தல் என்ற நிலை மாறி ஊடகம், சமூகம், கலை, இலக்கியம் சார்ந்த கருத்தாடல்கள் என்ற நிலைக்கு இட்டுச்செல்லப்பட்டது. அதன் காரணமாக எனது ஊடகம் தொடர்பான எண்ணங்கள் காத்திரமாக்கப்பட்டன. அவை எனது கருத்து நிலைகளில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின. இதனால் பேராசிரியர் மாபெரும் சமூகவியலாளர் என்ற தோற்றப்பாட்டை என்முன் கொண்டுவந்தது.

இவ்வாறானதொரு சூழலில் எமது சமூகத்தின் ஆரோக்கியம் கருதி பேராசிரியர் தொடர்பான விடயங்களை தொலைக்காட்சியில் கொண்டு வருவதோடு, அவரது ஆழமான, பரந்த அறிவுப் பொக்கிஷத்தை பலரும் பயன்பெறும் வகையில் செயற்படுத்த வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு (2001) அதுதொடர்பான செயற்பாட்டில் ஈடுபட்டேன். அதற்கான அனுமதியையும் எமது கூட்டுத்தாபன உயர் அதிகாரிகளிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டேன்.

அதன்படி பேராசிரியரது இல்லத்திற்கே சென்று ஒளிப்பதிவுகளை மேற்கொண்டதோடு, பேராசிரியருடனான நேர்காணலையும் நானே செய்தேன். விமர்சனம், திறனாய்வு, நாடகம், ஊடகம், பண்பாடு, கலை, இலக்கியம், சமூகம் என பல்துறைசார்ந்த விடயங்களைப் பற்றி உரையாடி ஒளிப்பதிவு செய்தோம். பின்னர் கலையகத்தில் மீள்படைப்பாக்கம் செய்து ஒளிபரப்பச் செய்தேன். அந்நிகழ்ச்சிகள் பல தடவைகள் ஒளி பரப்பப்பட்டதோடு, அதிகமானோரின் பாராட்டுதலையும் பெற்றன.

பேராசிரியரால் அறியப்படாத மாணவனாக இருந்து கண்டறியப்பட்டு, கருத்தாடல்களில் ஈடுபட்டு, அவற்றில் சிலவற்றை நேர்காணலாக்கி தொலைக்காட்சியில் ஒளிபரப்பாக்கிய காலவோட்டத்தை நினைத்துப் பார்க்கும்போது பெருமிதமாக இருக்கிறது.

எனது முதுநிலை படிப்பு தொடர்பாக பேராசிரியரிடம் ஆலோசனை கேட்பேன். அப்போதெல்லாம் வெளிநாடொன்றுக்கு சென்று கற்றலைத் தொடருமாறு அடிக்கடி கூறுவார். எனது வேலை மற்றும் பொருளாதார நிலைப்பாடுகளால் அவரின் அவ்வாறான ஆலோசனையை ஏற்றுக்கொள்வதில் தடங்கல்கள் ஏற்பட்டன. இலங்கையில் ஊடகவியல் தொடர்பான பட்டப்பின்படிப்புகள் இல்லாத காரணத்தால் எனது இத்துறை சார்ந்த கற்றல் செயல்பாடுகளிலும் சில தடங்கல்கள் ஏற்பட்டன. இவ்வாறானதொரு சூழலில் இலங்கையில் இருந்துகொண்டு கற்கக்கூடிய சந்தர்ப்பம் தொடர்பாக பேராசிரியரிடம் ஆலோசனை பெறவேண்டி இருந்தது. அவ்வாறானதொரு சூழலில் அன்றைய தினம் காலையில் தொலைபேசியினூடாக பேராசிரியரோடு உரையாடினேன். அப்போது இன்று மாலையே பேராசிரியரை சந்திக்கவேண்டும் என தெரிவித்தேன். அதற்கு அவர் 'கொஞ்சம் பொறு' என்றபடி ஏதோ நினைத்தவராய் 'வாடா, ஆனால்... என்றவாறு திரும்பவும் 'சரி சரி நீ வா' என்றார்.

அவர் கூறியதன்படி அன்று மாலையே எனது மனைவியையும் அழைத்துக்கொண்டு அவரது இல்லத்திற்குச் சென்றேன். அங்கே ஐந்தாறு பேர் அவருடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்தனர். எங்களைக் கண்டதும்; 'உள்ளே வாடா' என கூப்பிட்டுக்கொண்டே அங்கிருந்தவர்களிடம் 'இவன் என்ற முதன்நிலை மாணவன், குறிப்பிடத்தக்க சில மாணவர்களில் இவனும்

ஒருவன்' என்று சொல்லிக்கொண்டே என்னிடம் 'என்னடா சொல்லு' என்றார். அப்படிச் சொன்னவர் எனது மனைவியைப் பார்த்து 'நான் முக்கியமான வேறொரு நிகழ்ச்சியில் இருக்கிறேன். ஆனால் எனது அபிமானத்துக்குரிய மாணவன் கேட்டபோது என்னால் மறுக்கமுடியாமல் போய்விட்டது. அதனால்தான் வாங்கோ என்றேன்' என்று கூறியபடி என்னிடம் 'சொல்லுடா' என்றார். அப்போதுதான் நான் தொலைபேசியில் உரையாடியபோது 'சரி சரி வாடா' என்றதற்கான அர்த்தம் புரிந்தது. இவ்விடத்தில் அவருடைய மாணவனான என்மீது அவர் வைத்திருந்த பற்று வெளிப்பட்டது. நானும் சந்தோஷமடைந்தேன்.

அன்றைய தினம் பேராசிரியருடன் சில நிமிடநேரம் உரையாடிவிட்டு திரும்பினோம். தற்பொழுது 'தொடர்பாடலும் ஊடகவியலும் முதுநிலையும் பட்டப்பின்படிப்பை தொடர்கின்றேன். இவ்வாறாக பேராசிரியருடனான ஊடாட்டங்களின் மூலம் பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி அவர்கள் 'வாழும் பொக்கிஷம்' என்பதை உய்த்துணர்ந்து கொள்ளமுடிந்தது.

ஈழத்தில் மட்டுமல்ல தமிழ்நாட்டிலும், தமிழர் வாழும் எப்பாகத்திலும் சமூக அறம் நின்று தமிழ் விமர்சனவியலாளர்களைப் பட்டியலிட்டால் அங்கு முதலில் பொறிக்கப்படவேண்டியது 'பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி' என்ற நாமமே என்பதை நான் மட்டுமல்ல தமிழ் சமூகம் சார் அறிவியலாளர்கள் அனைவரும் ஏற்றுக் கொள்வர்.

உலகின் முதற் தமிழ் பேராசிரியராம் சுவாமி விபுலானந்தரை ஈன்றெடுத்த எமது ஈழமண்ணில் உலகத் தமிழ் விமர்சகர்களில் முதல்வராக பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி அவர்களை நாம் வைத்தெண்ண வேண்டும். அது மட்டுமன்றி வாழும்போதே 'வரலாறாக வாழும்' பொக்கிஷத்தை ஆவணப்படுத்தவேண்டும் - அவரின் ஆழ்ந்த அறிவியல்கள் அடுத்த தலைமுறையினருக்கும் ஆண்டாண்டுகளாக முன்னெடுத்துச் செல்லப்பட வேண்டும்.

அவ்வாறான அரும்பணியில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருக்கும் ஞானமும் அதன் ஸ்தாபகர் தி. ஞானசேகரன் அவர்களும் பாராட்டப்படவேண்டியவர்கள்.

பேராசான் கா. சிவத்தம்பி ஓர் அறிவாலயம்

அந்தனி ஜீவா

“மனிதன் எத்தகைய அற்புதமானவன்” என்றான் றஷ்ய இலக்கிய மேதை மெக்ஸிம் கோர்க்கி... அத்தகைய அற்புதமான அறிவு ஜீவிகளில் ஒருவர் நாம் வாழும் காலத்திலேயே ஓர் அறிவாலயமாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் அறிவுலக மேதை பேராசான் கா. சிவத்தம்பி. இன்று உலகெங்கும் வாழும் தமிழறிஞர்கள் மத்தியில் மிகவும் மதிக்கப்படுகின்ற மூத்த தமிழறிஞர் பேராசான் கா. சிவத்தம்பியாவார். அவர் வாழும் காலத்திலேயே நாமும் வாழ்கிறோம் என்று நாம் பெருமிதம் அடையலாம்.

ஏனெனில் தமிழகத்தில் பல்கலைக்கழக மட்டத்தில் மாத்திரமின்றி அறிவுஜீவிகள் இலக்கிய கர்த்தாக்கள் மட்டத்திலும் செல்வாக்கு மிக்கவராக பேசப்படுவதை நான் நேரில் கேட்டுள்ளேன்.

இலங்கைக்கு வருகை தந்த பாரதி இயல் தமிழறிஞரான பெ.சு. மணி, சென்னைப் பல்கலைக்கழக தமிழ் துறைத்தலைவர் பேராசிரியர் வீ. அரசு, எழுத்தாளர் பி. ஜெயப்பிரகாசம் போன்றவர்கள் பேராசான் கா. சிவத்தம்பியை நேரில் சென்று சந்தித்து உரையாடியுள்ளதை நேரடியாக பார்த்தவன்.

அது மாத்திரமல்ல... எனது மாணவ பருவத்தில்... அப்பொழுது பேராசிரியர் கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கம் இருக்கும் ருத்ரா மாவத்தையில் தங்கியிருந்தார். அப்பொழுது அவர் நாடாளுமன்றத்தில் சமகால உரைபெயர்ப்பாளர். அவரை வாரம் ஒரு தடவை அல்லது இரண்டு தடவை தேசாபிமானியில் பணியாற்றிய பெ. இராமநாதன், ஸ்டனிஸ் நாடகக் கலைஞர் கலைதாசன் போன்றவர்கள் சந்தித்து உரையாடுவது வழக்கம்... நான் வயதில் சிறியவனான படியால் அவர்கள் பேசுவதை கேட்டுக்கொண்டிருப்பேன்.

இலக்கியம், நாடகம், சினிமா, வானொலி என்று பல்வேறு துறைகள் பற்றியும் பேசப்படும். பேராசான் கா. சிவத்தம்பி நகைச்சுவையாக பல தகவல்களை சொல்லி விளக்கம் தருவார்.

பேராசிரியர் சிவத்தம்பி நாடகத் துறையில் அதிக ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார். வானொலி நாடகங்களிலும் பங்குபற்றினார். அறிஞர் அ.ந. கந்தசாமி எழுதிய “மதமாற்றம்” நாடகத்தை நெறிப்படுத்தினார்.

பேராசான் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டப்படிப்பை மேற்கொள்ளும்போது பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை, பேராசிரியர் க. வித்தியானந்தன் தொடர்பு பேராசான் சிவத்தம்பி அவர்களை நாடகத்துறையில் அதிக அக்கறை காட்ட வைத்தது.

இதுபற்றி பேராசான் சிவத்தம்பி அவர்களே “பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்த காலகட்டத்தில், பின்னர் அவர் கலைக்கழகத்தில் இருந்த காலத்தில் நாட்டுக் கூத்துகளை மீள் கண்டு பிடிப்பினை ஒரு செவ்வையான நாடக வடிவமாக ஆக்கி அறிக்கை செய்வதற்கு அதோடு ஈடுபட்டிருந்தமை அல்லது அதற்கு ஏதோ ஒரு வகையில் உதவியாக இருந்தமை அதுவும் நாடகத்துறையில் ஈடுபாடு கொள்ள ஒரு முக்கியமான காரணம் என்று கருதுகிறேன்” என்றார்.

பேராசான் கா. சிவத்தம்பி நாடகத்துறையில் அதிக அக்கறை காட்டினார். சிங்கள நாடகத்துறையின் தந்தை என வர்ணிக்கப்படும் பேராசிரியர் சரத்சந்திரா போன்ற மேதைகளுடன் மிக நெருக்கமாக பழகினார். இலங்கைக்கலைக்கழக தமிழ் நாடகக்குழுவில் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் தலைவராக இருந்த பொழுது. பேராசான் சிவத்தம்பியும் நாடகக் குழுவில் அங்கத்துவம் வகித்தார். பின்னர் நாடகக்குழுவின் தலைவராக இருந்து செயற்பட்டார்.

இலங்கை பல்கலைக்கழகங்களில் நாடகத்தை ஒரு கற்கை நெறியாக்கியதில் பேராசிரியர் சிவத்தம்பிக்கு பெரும் பங்குண்டு.

பேராசான் கா. சிவத்தம்பி நாடகத்துறை, இலக்கியத்துறையோடு நின்று விடாமல் விமர்சனத்துறையில் அதிக ஈடுபாடு கொண்டு மார்க்ஸிய அடிப்படையில் இலக்கிய விமர்சனக் கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார். நவீன தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியின் கட்டுரைகள் பெரும் பங்களிப்பு செய்துள்ளன. தமிழக எழுத்தாளர்கள் கூட இவரது விமர்சனங்களை விரும்பி வரவேற்றுள்ளனர். தமிழக பல்கலைக்கழகங்கள், மாத்திரமின்றி வெளிநாட்டு பல்கலைக்கழகங்கள் இவரை தமது பல்கலைக்கழகங்களுக்கு அழைத்து விரிவுரைகள் ஆற்றும்படி பணித்திருக்கின்றன.

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்துடன் நெருக்கமாக செயற்பட்ட பேராசான் கா. சிவத்தம்பி அதன் வளர்ச்சியில் பெரும் பங்களிப்பு செய்துள்ளார். பேராசான் கா. சிவத்தம்பி நாம் வாழும் காலத்தில் ஓர் அறிவாலயமாக திகழ்ந்து வருகிறார்.

இதயம் நிறைந்த எங்கள் ஆசான்

-எஸ்.எச்.எம். ஜெமீல்

பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி அவர்களுக்கு அகவை எழுபத்தைந்து. இது அவரது பவழவிழாக் காலம். அவர் இன்னும் பல்லாண்டுகள் வாழ எமது நல்லாசிகள்!

அவரது ஆளுமை, பங்களிப்பு, சேவை என்பனபற்றி யெல்லாம் பற்பல கட்டுரைகள் எழுதப்பட்டுவிட்டன. அவற்றுட் பெரும்பாலானவை, சிவத்தம்பி அவர்கள் பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளராக வந்த பின்னரான காலப்பகுதியைக் கூறுவனவாயுள்ளன.

அவர் கொழும்பு ஸாஹிறாக் கல்லூரியிற் கடமையாற்றிய காலத்தில், அவரது மாணவரை எவ்வாறு வளர்த்தெடுத்தார் என்பதைப்பற்றிச் சொல்ல ஆசை!

1950களின் பிற்பாதி!

கொழும்பு, ஸாஹிறாக் கல்லூரியில் 1949இலிருந்து 1952வரை மாணவனாயிருந்த சிவத்தம்பி, அங்கிருந்து பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் சென்று, பட்டதாரியாகி, மீண்டும் ஸாஹிறாவுக்கே வந்து 1956 மே மாதத்திலிருந்து, 1961 ஜனவரி வரை உயர் வகுப்பு ஆசிரியராகக் கடமையாற்றினார்.

அன்றைய ஸாஹிறாவைப் பற்றிச் சிவத்தம்பி அவர்களே பின்வருமாறு கூறுகிறார்: “ஸாஹிறா, இலங்கை வாழ் முஸ்லிம்கள் யாவரினதும் மிக முக்கிய கல்வி நிறுவனமாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டமையும், விளங்கியமையும் அதன் முன்னணி நிலைமையை ஸ்திரப்படுத்தி நின்றன. இதனால் இலங்கையின் பல பாகங்களிலிருந்தும் முஸ்லிம் மாணவர்கள் வந்து ஸாஹிறாவிற் பயின்றனர். மன்னார் முதல் மாத்தறை வரை, யாழ்ப்பாணம் முதல் காலி வரை, புத்தளம் முதல் மட்டக்களப்பு வரை பல பிரதேசங்களிலிருந்தும் முஸ்லிம் மாணவர்கள் இங்கு வந்து கல்வி

பயின்றனர். 1930-50களில், கொழும்பு ஸாஹிறாவிலே தனது மகனைப் 'படிக்க வைக்காத' மாகாண/மாவட்ட முஸ்லிம் பிரமுகரின் சமூக அந்தஸ்து பூரணமானதாகக் கருதப்படவில்லை.

வாழ்க்கை வசதி படைத்த மாணவர்கள் மாத்திர மல்லாது, வசதிப் பூரண மற்றோரும், திறமையுடையவர்களெனின், முஸ்லிம் கல்விச்சகாய நிதி காரணமாக ஸாஹிறாவுக்கு வந்து, விடுதியிலே தங்கிக் கல்வி பயில்வதற்கான வாய்ப்பு நிலவிற்று, ஸாஹிறாக் கல்லூரியிலிருந்து முஸ்லிம் கல்விச் சகாய நிதி அலுவலகம் தொழிற்பட்டது.

மேலும் கொழும்பில் வசித்து வந்த தென்னிந்திய முஸ்லிம்களுக்கும் இதுவே தலைக்கல்வி நிலையமாக விளங்கிற்று.

முஸ்லிம்களின் தலை நிலையமாக மாத்திர மல்லாது, கொழும்பில் வாழ்ந்து வந்த நடுநிலை, கீழ்நிலை மத்திய வர்க்கத் தமிழ் மாணவர்களுக்கும் இதுவே கல்விக் களமாக விளங்கிற்று.” (வளர்பிறை-ஸாஹிறாக் கல்லூரி 85ஆவது ஆண்டு நிறைவு மலர் - 1978 - ப:02)

கணிசமான தொகை சிங்கள மாணவரும் இங்கு கல்வி கற்றனர். ஆங்கிலமே அனைத்து வகுப்புக்களிலும் போதனா மொழியாயிருந்தது.

இலங்கையின் முதல் முஸ்லிம் சிவில்சேவை அதிகாரியான யாழ்ப்பாணத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட எ.எம்.எ. அஸ்ஸ் அவர்கள் அப்பதவியைத் துறந்து, 1948ஆம் வருடம் தனது 37ஆவது வயதில் ஸாஹிறாவின் அதிபரானார். அரசாங்கம் தனியார் பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்ற 1961வரை அப்பதவியை வகித்தார்.

கலை மற்றும் விஞ்ஞானப் பிரிவு இரண்டுமே இங்கு மிகச் சிறப்பான நிலையிலிருந்தன. மருத்துவம், பொறியியல், விஞ்ஞானத்துறைகளுக்குப் பெருவாரியான மாணவர்கள் வருடாவருடம் பல்கலைக்கழகம் சென்று கொண்டிருந்தனர். கலைப் பிரிவும் அவ்வாறே! பல்கலைக்கழகத்துக்கு ஆகக்கூடிய மாணவர்களை அனுப்பும் சிறந்த கல்லூரிகளுள் ஒன்றாக இது விளங்கியது.

கிராமத்துச் சிறுவர்

இத்தகைய கல்லூரிக்குத்தான் 1950களின் பிற்பாதியில் எம்மிற்பலர் எச்.எஸ்.ஸி. எனப்படும் பல்கலைக்கழகப் புகழுவகுப்பின் கலைப்பிரிவுக்கு வந்து சேர்ந்தோம். பொத்துவில் எம்.எல்.ஏ. காதர், சாய்ந்தமருது எஸ்.எச்.எம். ஜெயீல், காத்தான்குடி ஏ.ஸி.எஸ். அமீரலி, மூதூர் கே.எம்.எச். அக்பர், மதவாச்சி தாஹிர், மன்னார் எச்.எம். ஷேரீப், புத்தளம் எஸ்.ஏ.எம். நளீர், எம். எல். எம். முபாரக், தர்காநகர் ஐ. எல். எம். ஷாபி நீர்கொழும்பு இஸ்மாயில்தீன் மரைக்கார், மாத்தறை எம்.ஏ.எம். ஷாஃகரி, நெவில் எதிரி சிங்ஹ, வெலிகம சயீத். எம். இர்ஷாத்,

தென்னிலங்கை ஜயசிங்ஹ, டபிள்யூ.ஊ. வெசும்பெரும, மாத்தளை ஜே.எம். காசீம், அக்குறணை ஹுஸைன், தென்னிந்தியா அப்துல் ரஹ்மான் போன்ற இன்னும் பலர் நாட்டின் எல்லாப் பாகங்களிலிருந்தும் கிராமத்துச் சிறுவர்களாக அஸ்ஸின் ஸாஹிஹாவை வந்தடைந்தோம். பெரும்பாலானோர் கல்லூரியின் விடுதி வாசிகளானோம்.

ஏற்கனவே இங்கு கற்றுக் கொண்டிருந்த எம்.ஹயாத் முஹம்மத், தென்னிந்தியா எம். இரத்தினம், மக்கி ஹாஷிம், காலித் எம் பாருக், சப்தி மரைக்கார், ராஜபுவனேஸ்வரன், சுபியான், காதர்.எம். அலி, எம்.ஐ.ஏ. ஜப்பார், எஸ். ராஜகோபால், கே. அருணாசலம், எம். இஸ்மாயில், டி.யூ. விஜயரட்ண டபிள்யூ. டி. சில்வா போன்றோர் சக வகுப்பு மாணவராயினர். ஏறக்குறைய அனைவருமே தமது பிற்கால வாழ்வில் அரசாங்க உயர் நிர்வாக அதிகாரிகளாக, சட்டத்தரணிகளாக, வங்கியாளர்களாக, பேராசிரியர்களாக, சர்வதேச அமைப்புக்களில் அதிகாரிகளாக, வர்த்தகத்துறைப் பிரபலஸ்தர்களாகப் பிரகாசிப்போராவர்.

எமக்குக் கிடைத்த மிகப்பெரும் பாக்கியம் எமது ஆசிரியர் குழாமாகும். எம்.எப்.எம்.எச். பாக்கீர், எஸ். செல்வநாயகம், கா. சிவத்தம்பி, எ.எம். சமீம், எம்.எம்.எம். மஹ்ரூப், ஐ.எல்.எம். சுஐப், பி. பாலசிங்கம், அபேசிங்க, சலீன் என்போரே அவர்களாவர். இவர்களுட் பலர் இங்கிருந்து பல்கலைக்கழகஞ் சென்று, பட்டம் பெற்றபின், அதிபர் அஸ்ஸின் அழைப்பின் பேரில், மீண்டும் ஹாஹிஹாவுக்கே ஆசிரியர்களாக வந்தவர்கள். பிற்காலத்தில் புகழ்பெற்ற பேராசிரியர்களாகவும், அறிஞர்களாகவும் உயர்ந்தவர்கள்.

வரலாற்றாசிரியர்

சிவத்தம்பி அவர்கள் தமிழ் மற்றும் இலங்கை வரலாறு ஆகிய இரு பாடங்களையும் எங்களுக்குக் கற்பித்தார். அவரது கற்பித்தல்முறை உரையாடல் முறையாகும். பாடவிடயங்களுக்கு மேலதிகமாகப் பல விடயங்களையும் அவர் எங்களுக்குச் சொல்லித் தருவார். ஆழமான அலசலில் ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தினார். எவ்வளவு தூரமென்றால், இலங்கையின் ஆரம்பகால வரலாற்றை அறிந்து கொள்வதற்காக எம்மிற் பலர் மஹாவம்சம், றொபட் நொக்லின் நூல் என்பனவற்றை முழுமையாக வாசித்தோம். வில்ஹம் கெய்கரின் மஹாவம்சம் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பின் இரு பிரதிகள், ஸாஹிஹா நூலகத்தில் அப்போதிருந்தன. பதினையாயிரம் நூல்களைக் கொண்ட சிறந்த நூலகமாக அது விளங்கியது. எம்.எல்.எம். பாறுக் என்பவர் நூலகராகவிருந்தார்; மாணவருக்கு மிக உறுதுணையானவர்.

வரலாற்றை சிவத்தம்பி எவ்வாறு நோக்கினார் என்பதற்கு அவரே வரைவிலக்கணம் வகுத்துள்ளார். இற்றைக்குச் சரியாக 50 வருடங்களுக்குமுன் - அதாவது 1958ஆம் ஆண்டு எமக்கு அதை ஒரு பாடமாகக் கற்பித்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில் தினகரன் பத்திரிகையில் தொடராகப் 16 கட்டுரைகள் எழுதினார். (அக்கட்டுரைகள் இன்றும் என் வசமுள்ளன.) 'சிபி' எனும் புனைப்பெயரில் அவர் எழுதிய கட்டுரைத் தொடரின் தலையங்கம் 'வரலாற்றுப் பாதையில்...' என்பதாகும். அதன் முன்னுரையிற் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

வரலாற்றுப் பாதையில்

மார்க்ஸிய வாதிடிகள் பொருளாதாரம் தான் வரலாற்றியக்கத்தின் உயிர் நாடி என்பர். பூர்வீக சமுதாயத்திலிருந்து இன்றுவரை மனிதனின் வாழ்வு அவன் போராட்டம், அவன் முன்னேற்றம் எல்லாம் அந்த அடிப்படையில் தான் அமைந்துள்ளது என்பது அவர்கள் வாதம்.

அரசியல் சுதந்திரமே வரலாற்றினை இயக்கும் சக்தியென்பது இன்னொரு சாராரின் அபிப்பிராயம். உலக வரலாற்றின் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் மனிதன் தன் உரிமைகளுக்காகப் போராடுகின்றன. ஒவ்வொரு போராட்டத்தின் முடிவிலும் ஒவ்வொரு அடிப்படைச் சுதந்திரத்தைப் பெறுகிறான். எனவே அவர்கள் கருத்துப்படி வரலாறு சுதந்திரப் பாதையாக அமைந்து விடுகிறது.

வரலாற்றின் ஒவ்வொரு காலப்பிரிவிலும். அக்காலச் சூழ்நிலையில் தீர்க்கப்பட முடியாத பிரச்சினைகள் சமுதாயத்தை எதிர் நோக்கி நிற்கும். அவை காலக்கிரமத்தில் எப்படியோ தீர்க்கப்பட்டு விடுகின்றன. இது மாறி மாறி வரும் சுழற்சி. "பிரச்சினைகளும் அதற்கேற்ற பரிகாரங்களும்" எனும் பண்பே வரலாற்றின் அடிப்படைச் சக்தி என்பது பேராசிரியர் ரொயின்பி அவர்களது கருத்து.

மேற்சொன்ன வரலாற்றுத் தத்துவங்களை நோக்கும்பொழுது சரித்திரம் என்பது சாகாத் தொடர் கதை என்பது தெரிய வருகின்றது.

வரலாறு என்பது வெறும் வீரப்பட்டியலாக அமையாது வருடத் தொகுப்பாக அமையாது, மனிதவாழ்வை வாழ்வின் இயக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்தி வழிப்படுத்தும் மாபெரும் சக்தி என்னும் உண்மையை நாம் இப்பொழுது உணருகிறோம். இந்தச் சக்தியின் உயிர்த்துடிப்பை நாம் அறிந்தால் சரித்திரச் சுழலால் இழுபட்டுச் செல்லாது தப்பித்துக் கொள்ள முடியும். முந்தைய மனிதனைக் கட்டி ஆண்ட சக்திகளைக் காட்டி அவற்றின் உண்மையை எடுத்துக் கூறி இன்றைய மனிதனது விமோசனத்திற்கு வழி காட்டி நிற்பது வரலாறு. இந்த உண்மையை உணர்ந்தால் உயர்ச்சி. அதைப் புறக்கணித்தால் தோல்வி தான்.

வளர்ந்துவரும் சமுதாயத்தின் வரலாற்றைப் பாதிக்கும் இன்னொரு முக்கிய சக்தி அச்சமுதாயத்தினது பாரம்பரியமாகும். எதற்காகப் போராடுகிறார்கள்? எப்படிப் போராடுகிறார்கள்? அப்போராட்டத்தால் தாம் பெறும் வெற்றிகளை எவ்வாறு தம் உயர்ச்சிக்கு உபயோகித்துக் கொள்வார்கள் என்பவற்றையெல்லாம் நம் அவர்கள் சரித்திர கலாச்சார பாரம்பரியத்தைக் கொண்டு உய்த்துணர்ந்து கொண்டு விடலாம்.

வரலாறு மனித சாஸ்திரம். அதனைச் சரியாக அறிவதற்கும் அதனைக் காலப் பிரிவுகளாக வகுத்திருக்கின்றனர். ஒரு காலப் பிரிவிற்கும் மற்றை பிரிவிற்கும் எவ்விதத் தொடர்பும் கிடையாது என்றெண்ணுவதுதான் பிழை. ஒவ்வொரு காலப்பிரிவிலும் ஒவ்வொரு முக்கிய பண்பு தலை தூக்கி நிற்கும். அதன் மங்கு திசையில் அத்துடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்ட இன்னொரு பண்பு தலை தூக்கும். இதனை வேறொரு காலப் பிரிவாக வகுத்து விடுவார்கள்.

இதனை உணர்ந்தால் வரலாறு வெறும் பட்டியலல்ல; இழை விட்டோடும் ஒரு அழியாச்சக்தி என்பதை உணருவோம்.

இன்றைய இலங்கையையும் இன்றைய நிலைக்கு நாம் எப்படி வந்தோம் என்பதையும் எம் வரலாற்றுப் பாதை எப்படி அமைந்திருந்தது என்பதையும் அப்பாதையில் நாம் கண்டவை எவை என்பதையும் சிந்திக்க வேண்டாமா? அது எமது கடமையாகும்.

தமிழ்ப் புலமையாளர் உருவாக்கம்

எம்மிற் பலர் பிற்காலத்தில் நாடறிந்த தமிழறிஞர்களாக வருவதற்கான மிகப் பலமான அடித்தளத்தை இட்டதுவே, சிவத்தம்பி அவர்களது தலையாய பங்களிப்பாகும். பாடத்திட்டத்தோடு எமது கற்றலை அவர் மட்டுப்படுத்தவில்லை; பாடநூல்களோடு நிறுத்திக் கொள்ளவில்லை. அதற்கப்பால் மிகத் தொலை தூரம் அழைத்துச் சென்றார். வழியிலுள்ள ஆனந்தக் காட்சிகளையும், அவலங்களையும் காட்டினார். எல்லாவற்றையும் மனதில் ஆழப்பதிய வைத்துக் கொண்டோம். அதன் விளைவாக, நாம் பேராதனை பல்கலைக்கழகம் சென்றபோது, விரிவுரையாளர்களின் கவனத்தை ஈர்த்தோம். அவர் எமக்குக் கற்றுத் தந்த புதுச்சொற்புனைவுகள் எம்மை மேம்படுத்திக் காட்டின.

யார், எவர் என்று நாம் அறிந்திராத பலரது எழுத்துக்களை எமக்கு அறிமுகப்படுத்தினார். அதனால், தமிழ்வாணன், அப்துற் றஹீம், மு. வரதராசன், கல்கிபோன்றோரின் நூல்களோடு மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்த எமது வாசிப்புத் தேடல் நீள-அகலப் பாட்டில் விரிந்தது. சங்க இலக்கியத்தோடு

பரிச்சயமானோம்; புதுமைப்பித்தன் கதைத்தொகுதிகளை வாசித்தோம்; பாரதியார் கவிதைகளை முழுமையாகப்படித்தோம்; திருக்குறளின் அனைத்துக் குறள்களையும் அறிந்தோம். ராஜாஜியின் வியாசர் விருந்து, சக்கரவர்த்தித் திருமகன் இரண்டையும் அறிந்தோம். சிதம்பர ரகுநாதன், பி.எஸ். ராமையா, ஜெயகாந்தன், வல்லிக்கண்ணன், சுந்தரராமசாமி என எமது இலக்கிய உலகம் விரிந்து கொண்டே சென்றது. 'மணிக்கொடியின்' பழைய இதழ்களைத் தேடித் திரிந்தோம்.

1957 டிசம்பர் விடுமுறையில் சிவத்தம்பி, சமீம் ஆகிய இருவரும் இந்தியப் பயணம் மேற்கொண்டனர். அப்பயணத்தின் போது மேற்கூறியோருட் பலரை நேரடியாகச் சந்தித்துக் கலந்துரையாடிய விடயங்களை எங்களுக்குப் பல நாட்கள் விலாவாரியாகக் கூறினார்.

முஹம்மது சமீம் அவர்கள் மாவீரன் திப்பு சுல்தானைப் பற்றிய விரிவான கட்டுரைகளை எழுதி ஏகாதிபத்தியத்துக்கு எதிரான அவனது போராட்டங்களை இந்நாட்டு மக்களுக்கு முதன்முறையாக எடுத்துக்கூறினார். இந்தியப் பயணத்தினால் அவர்கள் பெற்ற அனுபவத்தைவிட, மாணவர்களாகிய நாம் பெற்ற பலன் அதிகமாகியிருந்தது.

டொமினிக் ஜீவா, டானியல், வரதர், ரகுநாதன், சுபைர் இளங்கீரன், கணேசலிங்கம், எச்.எம்.பி. மொஹிதீன் போன்றோரது ஆக்கங்களுடன் அவர் மூலம் பரிச்சயமானோம். இவர்களெல்லாம் அப்போதுதான் பிரபலமாகத் தொடங்கியிருந்தவர்கள். அது மட்டுமல்லாது அவர்களுட் பலருடன் பழக்கமும் ஏற்பட்டது. ஸாஹிதா கல்லூரித் 'தமிழ் மன்றம்' அதற்கான வாய்ப்பை ஏற்படுத்தித் தந்தது.

தமிழ் மன்றம்

தமிழ் மன்றப் பொறுப்பாளராகச் சிவத்தம்பி இருந்த காலத்தில் அமீரலி அதன் தலைவர்; நான் செயலாளர். மாதத்திலிருமுறை மன்றக் கூட்டங்கள் 'இக்பால்' மண்டபத்தில் நடைபெறும். ரியூஷன் நோய் இந்நாட்டில் பரவாத காலமாகையால், மாலை நேரங்களில் நடைபெறும் இக்கூட்டங்களிற் கணிசமான தொகை மாணவர் கலந்து கொள்வர். சில சந்தர்ப்பங்களில் தமிழறிஞருமான அதிபர் எ.எம்.எ. அஸீஸ் மண்டபத்துக்கு வந்து பின்னால் இருந்து விட்டுச் செல்வார். பின்னாளில் அவர் சாஹித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்றவராவார்.

மன்றத்தின் முக்கிய பணிகளிலொன்று விவாதப் போட்டிகளை நடத்துவதாகவிருந்தது. கொழும்பிலுள்ள பிரபல கல்லூரிகளுடனான போட்டிகளைப் பொறுப்பாசிரியர் ஏற்பாடு செய்து தருவார். அவ்வாறு சென்.

ஜோஸப், சென் பீட்டர்ஸ், சென். பெனடிக்ட், றோயல், சைவமங்கையர் கழகம் ஆகிய கல்லூரிகளின் விவாதக்குழுக்களுடனான நிகழ்ச்சிகளின் கலந்து கொண்டோம். நாங்கள் அவர்களது கல்லூரிகளுக்குச் செல்வோம்; அவர்கள் எங்கள் கல்லூரிக்கும் வருவார்கள்.

இவ்வாறானவொரு சந்தர்ப்பத்திலேதான் சென். ஜோஸப் கல்லூரியிற் படித்துக் கொண்டிருந்த வேளையில் சிவத்தம்பி அவர்களுக்குத் தான் அறிமுகமானதாக நண்பர் கே.எஸ். சிவகுமாரன் அவர்கள் ஒரு கட்டுரையிற் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதேபோன்றுதான் றோயல் கல்லூரியில் அறிமுகமான சந்திரஹாசன், சென். பெனடிக்டில் அறிமுகமான நவசோதி என்போர் எமது நண்பர்களாயினர்.

சைவமங்கையர் கழகத்துடனான விவாத நாள் எங்களுக்குத் திருநாள். மாணவிகளை மிக அரிதாகச் சந்திக்கின்ற காலமது. தமிழ் மன்றக் கூட்டங்களுக்கு மிக அரிதாக வருபவர் கூட, அன்றைய தினம் தவறாது சமூகமளிப்பார்.

வருடத்தின் முக்கிய நிகழ்ச்சி 'பாரதி விழா'வாகும். பேச்சுப் போட்டி, கட்டுரைப்போட்டி என்பன நடைபெறுவதோடு, இறுதி விழாவிற் பல பேச்சாளர்களும் பிரமுகர்களும், ஏனைய கல்லூரிகளின் மாணவப் பிரதிநிதிகளும் கலந்து கொள்வர். பேச்சாளர்களை ஏற்பாடு செய்ய சிவத்தம்பியே உதவ்வார். இவ்வாறு தான் கைலாசபதி, ஆர். சிவகுருநாதன், சில்லையூர் செல்வராசன், காவலூர் இராசதுரை, முருகையன் என்போர் எமக்கு அறிமுகமும் பரிச்சயமும் ஆகினர்.

நாடக நெறியாள்கை

சமீபத்தில் பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் மற்றும் பேராசிரியர் சி. மொளனகுரு ஆகியோர் தமது கட்டுரைகளில் பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் தயாரித்தளித்த கர்ணன் போர் (1962), நொண்டி நாடகம் (1963), இராவணேசன் (1964), வாலிவதை (1966) ஆகியவற்றின் வெற்றியில் சிவத்தம்பியின் பங்களிப்பைப் பற்றிக் கூறியிருந்தனர். (ஞானம் - பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி பவள மலர் - மே 2007). 1960-64 காலகட்டத்தில் பேராதனைப் பல்கலைக்கழக மாணவனாயிருந்ததினால், இவற்றின் தயாரிப்பில் அவர்கள் காட்டிய அக்கறையையும்; வந்தாறு மூலை செல்லையா அண்ணாவினாரின் உழைப்பையும்; நடிகர்களின் அபாரத் திறமையையும் நேரில் கண்டு வியந்திருக்கிறேன்.

சிவத்தம்பியின் நாடக நெறியாள்கைத் திறமை அவரது ஸாஹிராக் காலத்திலேயே வெளிப்பட்டது. 1958இல் 'நிழல்கள்' எனும் நாடகம் கல்லூரியின்

கபூர் மண்டபத்தில் அரங்கேறிப் பெரும் பாராட்டைப் பெற்றது **நோர்விஜிய** எழுத்தாளர் இப்சன் என்பவரது 'GHOST' என்பதனைப் **பிராசிரியர்** அசீனிவாச ராகவன் தமிழாக்கம் செய்திருந்தார். அதுவே 'நிழல்கள்' **நாடகமாக** மேடையேறியது. அதில் எச்.எம். ஷெரீப், எம். ஹயாத் முஹம்மத், எம். இரத்தினம் என்போரது அபார நடிப்பு இன்றும் ரூபகமிருக்கிறது.

வானொலி அறிமுகம்

தமது மாணவருக்கு வானொலியுடனான தொடர்பினையும் சிவத்தம்பி ஏற்படுத்தித் தந்தார். ஐம்பது வருடங்களுக்கு முன்னர் வானொலி நிகழ்ச்சியென்பது எல்லாமே நேரடி ஒலிபரப்புத்தான். ஒலிப்பதிவு செய்தல், எழுத செய்தல் போன்றனவெதுவும் இல்லை. அதனால் நிகழ்ச்சிகளிற்பங்கேற்போர் அனைவரும் போதிய ஆயத்தத்தோடு, ஒத்திகையும் கச்சிதமாகச் செய்து, மிகக் கவனமாகவே வார்த்தைப் பிரயோகங்களைச் செய்வார்.

பிரதி திங்கட்கிழமையும் 'இளைஞர் மன்றம்' நிகழ்ச்சியை சிவத்தம்பி நடத்திக் கொண்டிருந்தார். பிற்பகல் 5.15 இலிருந்து 5.45 வரையான அரைமணித்தியால நிகழ்ச்சியில், ஸாஹிதா கல்லூரியிலிருந்தும், பிற பாடசாலைகளிலிருந்தும் பல மாணவர் கலந்து கொள்வோம்.

இன்றிருப்பது போல் வானொலி நிலையத்தில் காவலோ, அரணோ எதுவுமே கிடையாது. இப்போது இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்துக்கும் ரூபவாஹினிக் கூட்டுத் தாபனத்துக்கும் இடையே செல்லும் வீதி - அதாவது சுதந்திர சதுக்கப் பக்க வாசலிலிருந்து, இடையாச் சென்று முன்னாலுள்ள ஜாவத்தைச் சந்தியைச் சேரும் வீதி அப்போது பகிரங்கப் பாதையாகும். வானொலி நிலையத்தின் பிரதான வாசலுக்குமுன்பாகவே பஸ்தரிப்பு நிலையமிருந்தது. அதிலிறங்கி, எப்போதும் அகலத் திறந்திருக்கும் பிரதான வாசலினூடு ஒரே எட்டில் உபசரிப்பாளர் மேசை முன் நிற்கலாம். 'எனக்கு உள்ளே நிகழ்ச்சியிருக்கிறது' எனக் கூறினால், அங்கிருக்கும் பெண்மணி புன்னகையுடன் தலையசைத்து உள்ளே செல்லுமாறு கூறுவார். அடையாள அட்டை என ஒன்றிருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டிராத காலம் அதுவாகும்.

நிகழ்ச்சி முடிவில் எல்லோரையும் சிவத்தம்பி சிற்றுண்டிச்சாலைக்கு அழைத்துச் செல்வார். நட்சத்திர ஹோட்டல் தரத்திலான அவ்விடத்திற் தோர்ந்தெடுப்பதற்குப் பெருந்தொகையான உணவுப்பண்டங்கள் இருக்கும். விரும்பியதை உண்டு தேநீரும் அருந்திமுடிந்த பின்னர்தான், 'என்ன எடுத்தீர்கள்' என்று சீருடையணிந்த வெயிட்டர் கேட்பார். உண்மையையே கூறுவோம். சிவத்தம்பி பணம் செலுத்துவார். மிகுந்த திருப்தியோடு சென்று, அடுத்த நிகழ்ச்சித் தினத்தை ஆவலோடு எதிர்பார்த்திருப்போம்.

இக்கால கட்டத்திலேதான், சு. வித்தியானந்தனைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டோம். அவர் நாட்டார் பாடல்களைச் சேகரிப்பதாகவும், கிழக்கு மாகாணத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் விடுமுறையில் ஊர்களுக்குச் சென்று வரும்பொழுது, முடியுமான அளவு பாடல்களைச் சேர்த்து எழுதிக் கொண்டு வருமாறும் சிவத்தம்பி கூறினார். எம்மிற் சிலர் அவ்வாறு செய்தோம். அது மட்டுமல்லாது நாம் சேகரித்த பாடல்களின் அடிப்படையில் அமீரலியும் நானும் வானொலியிலும் சில நிகழ்ச்சிகளைச் சிவத்தம்பியின் நெறிப்படுத்தலிற் செய்தோம்.

இவ்வாறு சிவத்தம்பி மூலம் அறிமுகமான வானொலி நிலையத்துடனான தொடர்பு இன்றுவரை நீடித்திருப்பது பெரும் பாக்கியமே.

உச்சப் பலன்

இத்தகைய வழிகாட்டலின் உச்சப் பலன் மிக விரைவிலேயே கிட்டியது. 1959 டிசம்பரில் நடைபெற்ற உயர்தர பாடசாலைச் சான்றிதழ் பரீட்சையிலும் (எச்.எஸ்.ஸி) பல்கலைக்கழகப் புதுமுகத்தோர்விலும் அகில இலங்கையிலும் தமிழ் பாடத்தில் ஆகக்கூடிய புள்ளிகளை ஜெமீலும், அமீரலியும் பெற்றனர். அதற்கான சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை நினைவுப் பரிசு அவர்களுக்குக் கிடைத்தது. சாதனை அத்துடன் நிற்கவில்லை. 1961 ஏப்பிரலில் பேராதனைப் பல்கலைக்கழக முதலாமாண்டு ஜி. ஏ. கியூப் பரீட்சையில் தமிழ் பாடத்துக்குத் தோற்றிய சுமார் 75 மாணவர்களுள் மூவர் 'ஏ தரம்' பெற்றனர். அதிலிருவர் ஸாஹிதாவிலிருந்து சென்ற அமீரலியும், ஜெமீலும் ஆவர். ஆகக் கூடிய புள்ளிகள் பெற்றமைக்கான பிரான்ஸிஸ் கிங்ஸ் பெரி பரிசும் ஜெமீலுக்கு வழங்கப்பட்டது. இச்சம்பவங்களை சமீபத்திய கட்டுரையொன்றில் விபரித்துள்ள சிவத்தம்பி அவர்கள் “அஸீஸ் அவர்களிற்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி; எனக்கு மிக மிகப் பெரிய திருப்தி” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். (தமிழ் அமுதம் – தமிழ் விழா 2004 மலர் – கொழும்பு ஸாஹிதா கல்லூரி, ப: XIV)

‘ஏ தரம்’ பெற்ற மூன்றாமவர் எங்கள் அதிபர் ஆரம்பக் கல்வி பெற்ற வண்ணார்பண்ணை வைத்தீஸ்வராக் கல்லூரியிலிருந்து வந்த எம்.எம். மக்பூல் ஆவார்.

அதற்கடுத்த வருடமான 1962இல் தமிழ்ப்பாடத்தில் ஒரேயொருவரே ஏ சித்தி பெற்றார். அவரும் சிவத்தம்பியின் மாணவனான எம்.ஏ.எம். சுக்கிர ஆவார்.

தமிழ்ப் பாரம்பரியம்

கொழும்பின் பழமையான கல்லூரிகளுள் மிகச் சிறந்த தமிழ்ப் பாரம்பரியத்தையுடையது ஸாஹிதாவாகும். பெரும்பாலான பாடசாலைகளில்

ஆங்கில மொழி அரசோச்சியதனால் தமிழ் மொழியைக் கற்றல் அனாவசியமானது என்றிருந்த காலத்தில், தமிழ் மொழியையும் இலக்கியத்தையும் வளர்க்கும் முக்கிய இடமாக அது விளங்கியது. எ.எம்.எ. அஸ்ஸ், முது தமிழ்ப் புலவர் மு. நல்லதம்பி, எஸ்.எம். கமால்தீன், எம்.எம். உவைஸ், நவாலியூர் சோ. நடராஜன், எம். ஏ. முஹம்மத், எஸ். சண்முகரெத்தினம், பண்டிதர் பி. கந்தையா என்போர் இப்பாரம்பரியத்தின் முதலாவது தலைமுறையினராவர்.

இத்தகையோரிடம் கல்வி பயின்று தமது பிற்கால வாழ்க்கையில் தமிழறிஞர்களாகவும், பேச்சாளர்களாகவும், எழுத்தாளர்களாகவும், இலக்கிய விற்பன்னர்களாகவும் வளர்ந்தோர் பலர். எஸ்.எம். ஹனிபா, வி. ஏ. கபூர், குருசாமி, ஐ.எல்.எம். கஜப், எம்.எம்.எம். மஹ்ராப், எம். ஷெரீப், கா. சிவத்தம்பி, ஏ.எம். சமீம், எச்.எம்.பி. மொஹிதீன், ஆர். சிவகுருநாதன், மு.மீ. சாகுல்ஹமீத், பி. பாலசிங்கம், எஸ். செல்வநாயகம், ஷிப்லி காஸிம், எஸ். இசட், எம். மஷூர் மௌலானா, ஏ.எச்.எம். ஹனிபா, பி. கணேசன், எஸ்.எம்.ஏ. ஜப்பார் என்போர் இப்பாரம்பரியத்தின் இரண்டாவது தலைமுறையினராவர்.

இவர்களைத் தொடர்ந்த மூன்றாம் தலைமுறையினர் உள்ளனர். எஸ்.எச்.எம். ஜெமீல், எம்.ஏ.எம். சுக்ரி, ஏ.ஸி.எஸ். அமீரலி, கே. ராஜபவனேஸ்வரன், எச்.எம். ஷெரீப், எம். சுபியான், ஏ.எச்.எம். அஸ்வார், சாத்தான்குளம் ஜப்பார், ஸயீத், எம். இர்ஷாத், ஆஸர்த் மௌலானா, மானா மக்கீன், எஸ். ராஜகோபால் என்போராவர்.

எனவே, இப்பாரம்பரியத்தின் பங்காளிகளுள் ஒருவரான பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி அவர்களுக்கு, அவரது ஸாஹிறாக்கல்லூரி மாணவர் பரம்பரையினர் என்றும் நன்றியுடையவர்களாயிருக்கிறோம் என்பதின் பெருமிதம் கொள்கிறோம்.

பேராசிரியர் கா. சீவத்தம்பி ஞானம் நோக்கானால் ...

* நான் தஞ்சாவூரில் 1982ஆம் ஆண்டு இருக்கும்பொழுது, இப்பொழுது முக்கியமான எழுத்தாளராகக் கருதப்படும் பொ. வேலுசாமி என்னிடம் கேட்டார்- “என்ன நீங்கள் ‘முருகா, முருகா’ என்று அடிக்கடி சொல்கிறீர்கள்” என்று. இது என்னுடைய தகப்பனார், பேரனார், என்னுடைய தாய்மாமன் வழியாக வந்த விடயம். அவர்கள் அடிக்கடி ‘வேலாயுதம்’ என்பார்கள். நானும் ‘வேலாயுதம்’ என்று சொல்லுவேன். “என்னுடைய பேரன் கேட்கிறான்?, வேலாயுதம் யார் அடிக்கடி கூப்பிடுகிறீர்கள்” என்று. நான் முருகா முருகா என்று சொல்வதைப் பார்த்து தஞ்சாவூரில் வேலுசாமி கேட்டார், “என்ன பெரிய மார்க்ளிஸ்நர் என்றெல்லாம் பேசுகிறீர்கள்; நீங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் ‘முருகா’ என்கிறீர்களே! என்று. அதற்கு நான் சொன்னேன், “எனக்கு வயிற்றுக்குள் குத்தினால், ‘மார்க்ஸே’ என்று கத்தவா? ஒருவர் பிள்ளையாரே என்பார். இன்னொருவர் அம்மனே என்பார்.

இந்த வளர்ச்சிகளை நாங்கள் பார்க்கவேண்டும். இவற்றைப் புரிந்து கொள்ளவேண்டும். ஒருவருடைய பின்னணியைக் கவனிக்க வேண்டும். இயன்றளவு புத்தியூர்வமாகவும் தொழிற்பட வேண்டும். நாங்கள் வீட்களிலிருந்து அறுந்தவர்களாகவும் இருக்கமுடியாது. இந்தப் போக்கிலேயே போகிறதுக்கான ஒரு நிலையை அந்தக் கண்ணோட்டத்தை வளர்த்தெடுக்க வேண்டும். அதனை எங்களுடைய சமூக வாழ்க்கையினுடைய இலட்சியமாகக் கொள்ளவேண்டும். “ஆறுகள் பின்னோக்கிப் பாய்வதில்லை” என்று ஒரு வரலாற்று ஆசிரியன் கூறியதை பண்டாரநாயக்காவும் சொன்னார். ஆனால் ஓடுகிறபொழுது எல்லாம் சங்கமிக்கத்தான் செய்யும். அந்தப் பல்சங்கமத்தில் ஒரு தெளிவு இருக்க வேண்டும். அந்தச் சங்கத்தில் தெளிவு என்னிடம் இருக்கிறதா தெரியவில்லை. ஆனால் சங்கம் நிச்சயமாக இருக்கிறது.

* வாழ்க்கையில் நான் பெற்ற அனுபவங்கள் எல்லாவற்றையும் பார்க்கும் பொழுது, இவையெல்லாம் ஏற்படுத்திய ஒட்டுமொத்தமான தாக்கம்தான் நான். ஏன் நான் மாறினேன் அல்லது ஏன் நான் மாறவில்லை என்றால் எனக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்கள்தான் இதற்குக் காரணம், சில நண்பர்கள் கடுமையாக விமர்சிப்பார்கள். சில நண்பர்கள் நான் முன்பு இருந்த நிலையிலிருந்து விடுபட்டதற்காகச் சிலாகித்துச் சொல்பவர்களும் இருப்பார்கள். நான் சொல்வது என்னவென்றால் மனிதனைப் புரிந்து கொள்ளப் பாருங்கள். அது இலக்கியக்காரனுக்கு, கலைஞனுக்கு அடிப்படையான தேவை. நான் மீண்டும் சொல்லுகிறேன். படைப்பாளியாகச் சொல்லுகிறேன். ஒரு சமூகப் பொதுமனிதனாகச் சொல்லுகிறேன். நாங்கள் சமூகத்துக்கு எவ்வளவைக் கொடுக்கிறோமோ அவ்வளவைத்தான் நாங்கள் பெற்றுக்கொள்ள முடியும்.

* அண்மையில் நான் பார்ப்பது என்னவென்றால், இது முற்போக்கினுடைய முக்கியத்தைக் குறைப்பதற்காக என நண்பர்கள் நினைக்கக் கூடாது. நான் ஒரு இலக்கிய வரலாற்று ஆசிரியர் என்றவகையில் பார்க்கிறேன். எனக்குள்ள பிரச்சினை என்னவென்றால், இந்த முற்போக்கு இலக்கியத் தளத்திற்கு தளமாக, காவாக அமைந்தது என்ன? அதற்குக் கீழே இருந்த பசளை என்ன? அடித்தளமென்ன? இந்தப் பிரச்சினையை 61இல் ஒரு ஆழமான இலக்கியப் பிரச்சினையாக நாங்கள் பார்க்கவில்லை. ஒரு இலக்கிய வரலாற்று ஆசிரியன் என்ற வகையில், ஒரு ஆய்வாளன் என்ற வகையில் எனக்கு ஒரு கடமை இருக்கிறது- என்ன வென்றால், இந்த முற்போக்கு இயக்கம் இவ்வளவு மிகச் செழிப்பாகத் தொடங்கி வளர்வதற்குக் காரணமாக இருந்தது என்னவென்றால், ஏற்கனவே இருந்த ஒரு சூழல் மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தினால் ஏற்படுத்தப்பட்டது. அது ஈழமக்களுக்குள்ளால் வரவில்லை. இதுதான் முக்கியம். ஒரு காலத்தை மீள் கண்டுபிடிப்புச் செய்துள்ளோம்.

* என்னுடைய தகப்பனார் ஒரு பண்டிதர், சைவப்புலவர். ஒரு முறை அவர் வித்துவான் சோதனை எடுப்பதற்கு பண்டாரகமையிலிருந்து புறப்பட்டு வந்தார். அந்த வித்துவான் சோதனை இந்தியாவில் இருந்து நடத்தப்படுவது. விவேகானந்தா சபையில் நடக்கவிருந்தது. அந்தவேளை நான் பாணந்துறை வைத்தியசாலையில் சுகமில்லாமல் படுத்திருந்தேன். அன்றிரவு எனதுநிலை சிறிது மோசமாகியிருந்தது. எனது தகப்பனார் என்னைப் பார்த்துவிட்டு, சோதனை எடுப்பதற்குச் செல்லவில்லை. அதற்கென்று புறப்பட்டுவந்தவர் சோதனை எடுக்கவில்லை. கார்த்திகேச சிவத்தம்பி என்று நான் தொடர்ந்து எழுதுவதற்கு இவைகெல்லாம் வேர். அவர் அந்தமாதிரியான ஒரு மனிதர். வெளியில் எதனையும் காட்டிக்கொள்ளமாட்டார். சோமசுந்தரப் புலவரிடமும் கணேசையரிடமும் நவனீதகிருஷ்ணபாரதியாரிடமும் படித்தவர். தானாகவே படித்து மேல்நிலைக்கு வந்தவர். பண்டிதர் பரீட்சை எழுதியவர். அவருக்கு இலக்கணத்தில் தாடனம் அதிகம். செய்யுள் இயற்றலில் விசேஷமாக திறமை உள்ளவர். பல பரிசில்கள் பெற்றவர். தமிழாசிரியராக தலமை ஆசிரியராக இருந்தவர். அவரிடமிருந்துதான் எனக்குத் தமிழைப்பற்றிய ஆர்வம் ஏற்பட்டது என நினைக்கிறேன். பக்தி இலக்கியம் பற்றி ஈடுபாடுகூட அவருக்குள்ளால் தான் எனக்கு வந்ததென்று நான் நம்புகிறேன். தகப்பனாருடைய இலக்கிய ஆர்வம் அல்லது எதையும் படிக்கவேண்டும் என்ற முனைப்பு எனக்கு வந்திருக்கிறது.

* இந்த நாட்டிலுள்ள மார்க்சிஸ்ட்டுகளுடைய அரசியல் செயற்பாடுகளின் தோல்வி காரணமாக இந்த நாட்டில் சிங்கள அரசாங்கம் தமிழ் எதிர்ப்பு என்று வந்துவிட்டது. முன்பெல்லாம் அரசாங்கத்திற்கு எதிர்க்கட்சிகளில் இருப்பவர்கள் மார்க்சிஸ்ட்டுகள்தான். முன்பு எதிர்க்கட்சியில் முக்கியமானவர்களாக இருந்தவர்கள் கெனமன், என். எம். பெரேரா, கொல்வின போன்றவர்கள்தான். நாங்கள் அரசாங்கத்தோடு சேர்ந்து மொழிக்கொள்கையை மாற்றியதால் ஏற்பட விளைவு என்னவென்னில் அதன்பிறகு பாராளுமன்றம் சிங்களம், தமிழ் என்று பிரிந்ததுதான். 77ல் J. R பிரதமராக,

அமிந்தவியங்கம் எதிர்க்கட்சி முதல்வரானார், மார்க்ஸிய அரசியல் செயற்பாடுகளில் தமிழ் எதிர்ப்பு என்று வந்துவிட்டது. அதன்பிறகு நான் தொடர்ந்து கட்சியிலிருக்கவில்லை.

* **என்னுடைய குடும்பத்தில்**, எனது தாயார் ஒரு கிராமத்துப் பெண். கரவெட்டியைச் சேர்ந்தவர். அவர் நெஞ்சாவேதான் பேசுவார். தலையால் பேசுவது குறைவு. Out Spokeness, - எதையும் மனதைத் திறந்து பார்க்கின்ற தன்மை எதையும் தாராளமாகப் பார்க்கவேண்டும் என்கின்ற தன்மை, எம்மிடம் இல்லையென்றாலும் அவரிடம் கொடுத்தல் நல்லாயிருக்கும் என்று ஆதங்கப்படுகின்ற தன்மை- இவையெல்லாம் எனக்கு அம்மாவிடமிருந்து வந்தது. நிச்சயமாக அம்மாவின் குணங்கள் நிறைய என்னிடம் இருக்கிறது- எதற்கும் அந்தரப்படுவது- Tension, ஆகிறது- சத்தம் போடுகிறது-பிறகு சந்தோஷப்படுகிறது இவையெல்லாம் அம்மாவிடமிருந்துதான் எனக்கு வந்ததென்று நினைக்கிறேன். இப்போது எனக்கு வயது 71 ஆகிறது. அம்மா என்று சொல்லும்போது குழந்தைமாதிரி நான் உருகிவிடுகிறேன்.

* வித்தியானந்தனால் என்னுடைய ஆளுமை விருத்திபெற்றது. தகப்பனாக, வழிகாட்டியாக- Guide philosopher and friend என்று சொல்லலாம். சமஸ்கிருதத்தில் 'கடாட்சம்' என்று சொல்வார்கள் கடைக்கண்பார்வை. அந்தக் குருகடாட்சம் எனக்குக் கிடைத்தது. வித்தியானந்தன் எனக்கு மிக முக்கியமானவர். எனது ஆளுமையின் விருத்தியில் பங்கேற்றவர். எனது கல்யாணத்தைக் கூட பேராசிரியரையும் வித்தியானந்தனையும் வைத்துத்தான் செய்தேன். பெண்பார்த்து சரியென்று சொன்னவுடன், நான் வித்தியானந்தனிடம்தான் முதலில் சொன்னேன். பேராசிரியர்தான் (கணபதிப்பிள்ளை) வந்து கொடியைத் தூக்கிக் தரவேண்டும் நீங்கள்தான் தரவேண்டும் என்று கேட்டேன். அந்தஅளவுக்கு எங்களை வளர்த்துவிட்டார்கள். வித்தியானந்தன் இல்லை என்றால் நான் இந்தளவிற்கு வந்திருக்க முடியாது.

* நான் மனத்திறந்து ஒன்று சொல்கிறேன். நான் செய்தது General Degree தான். சரித்திரம், பொருளாதாரம், தமிழ் படித்தேன். அதில் எனக்குக் கிடைத்தது 3rd Class தான் நண்பர்களும், உறவினர்களும், ஆர்வங்களும் உந்துதல்களும் இருந்ததால்தான் நான் ஒரு சிரேஷ்ட பேராசிரியராக இளைப்பாறினேன். இது எனது தாய் தகப்பன் செய்த புண்ணியம், நண்பர்களுடைய நல்வாக்கு. எனக்குத் தெய்வ நம்பிக்கை உண்டு. இல்லாமல் இல்லை. ஏன் என்றால் நான் பண்டிதருடைய, சைவப்புலவருடைய மகன். அந்தப் பின்னணியில் இருந்து வந்தவன். சந்ததி கோயிலையும் தச்சந்தோப்புக் கோயிலையும் நான் மறந்து விட்டேன் என்று சொல்லமுடியாது. 'தன்னெஞ்சு அறிவது பொய்யற்க' - இருக்கு... எல்லோருக்கும் இருக்கு இதுகளால் நான் அதிஷ்டசாலி என்பேன்.

Karthigesu Sivathamby AT A GLANCE

(I) PERSONAL HISTORY

- NAME : KARTHIGESU SIVATHAMBY
- PRESENT POSITION : * Professor Emeritus, University of Jaffna.
* Chairperson, (Academic) International, Institute of Tamil Arts, Zurich.
* A consultant Member, Center of Excellence for Classical Tamil, Central Institute of Indian languages, Mysoor.
- DATE OF BIRTH : 10th May 1932
- PARENTS : Pandit Saiva Pulavar T.P. Karthigesu
Mrs. Valliyammai Karthigesu
- EDUCATION : (a) University
* PhD (Drama in Ancient Tamil Society) University of Birmingham 1970.
* MA (Tamil) University of Ceylon 1963.
* B.A (History, Economics and Tamil) University of Ceylon 1956.
- (b) Pre University
* Zahira College - Colombo 1949-53.
* Vigneswara College, Karaveddi, 1948
- EMPLOYMENT : (a) University Service
1. Senior Professor 1994-1998
2. Professor (Merit Award of Personal chair) From 16.11.1984

3. Associate Professor (Merit Promotion) 06.09.1976
4. Senior Lecturer 01-03-1976 to 05.09.1976
5. Lecturer 1970 to 1976
6. Assistant Lecturer 1965 to 1970

(b) Universities (Where employed)

1. Vidyodaya University,
later Vidyodaya Campus of University
Sri Lanka
now University of Sri Jayawardenapura
1965 to 1978.
2. Jaffna Campus of University of Sri
Lanka,
now University of Jaffna
01.08.1978 - 30.10.1996.
3. Eastern University of Sri Lanka
(Professor on contract)
01.11.1996 - 31.10.1998

(c) Prior to University Service

- * Simultaneous Interpreter, House of Representatives (Parliament 1961 to 1965)
- * Teacher, Zahira College, Colombo.
1965 to 1961.

MARRIAGE : 1963 to Rubawathy Nadarajah

CHILDREN : Three Daughters - Krittika Balasekar,
Dharini Bhuvan and Vardhani,
Karthikeyan

Five Grandchildren -
Viduran, Saeyone, Sowmiyan, Tarangini
and Mathangi

(II) AREAS OF SPECIALIZATION

01. Literary History of the Tamils
02. Literary Criticism
03. Social History of the Tamils
04. Culture and Communication among Tamils
05. Tamil Drama

(III) ACADEMIC STANDING

01. HONORARY DEGREE & AWARDS

- (a) Thiru Ve - ka Award for Outstanding Tamil Scholarship, Government of Tamil Nadu, India 2000
- (b) Award of D.Litt. (Honoris Causa) by University of Jaffna in recognition of service done there 1998
- (c) Sri Lanka - Japan Friendship Society Banka Award in the year of the Golden Jubilee of Srilanka independence (1948-1998) as one of the 12 personalities who made distinguished contributions in the field of Arts and Literature - (for contributions to Sri Lanka Tamil Literature) - 1998
- (d) Man of the year Award - Governor North East Province, for Services rendered to Tamil (1998)
- (e) Arts council, Faculty of Law - University of Colombo prominent personalities - contribution to Tamil Literature - 2000
- (f) In International Biographical Centre, Cambridge
(1) One of 2000 Outstanding scholars of the 20th Century.
(2) One of 2000 Outstanding Intellectuals of the 20th Century.
- (g) American Biographical Association - Medal of Honour, Halkmark 2000
- (h) National Award by Suwarnawahini
- (i) Distinguished Intellectuals award by D.S.I - 2007
- (j) Distinguished Broadcaster - 75 years of Sri lanka Broadcasting Co-operation - 2003

02. VISITING PROFESSORSHIPS, FELLOWSHIPS, ACADEMIC ASSIGNMENTS ETC.

- (a) Visiting Professor, International Institute of Tamil Studies Chennai - November 1998 - November 1999.

- (b) Consultant, Tamil Language Teaching (ADB Project) - National Institute of Education, Sri Lanka. October 1995 - September 1996.
- (c) Academic Assesor for Dept. of Indian Studies, University of Malaya, Kualalampur. 1995-1996, 1996-1997.
- (d) Senior Research Fellow-Donner Institute, Abo Academy, Finland October 1992 to January 1993.
- (e) Guest Lecturer - Dept. of Music & Theatre, University of Olso, Norway, January 1993.
- (f) Visiting Scholar - Research Associate Centre for South Asian Studies, University of California - Berkely U.S.A. October to November 1989.
* programe included lectures at Harvard and Wisconsin.
- (g) Guest Professor of Tamil - Dept. of History of Religions, Uppsala University, Sweden-March to April 1989.
- (h) UGC Visiting Professor of Tamil - Dept. of Tamil Literature, University of Madras.
* Offer for one year - undertook assignment only for 6 months October 1987 to April 1988.
- (i) Guest Research for 1988 - NORDIC INSTITUTE OF ASIAN STUDIES Lectures at Scandinavian Universities September to October 1988.
- (j) Senior Visiting Fellow - Center of South Asian Studies University of Cambridge, England. March to May 1984, August to September 1984.
- (k) Discussant - United Nations University, South Asia project since 1986 to 1990.
- (l) Visitor-American Studies Research Centre, Hyderabad, India June 1984.
- (m) Visitor-Centre of Historical Studies, Jawaharlal Nehru University, New Delhi, India August 1982.
- (n) Visitor - Advanced Centre for the Study of Linguistics, Annamalai University, September 1982.
- (o) Senior Research Fellow - Tamil University, Thanjavur, India. April to September 1982.

03. GUIDANCE AND ASSESSMENT OF POSTGRADUATE RESEARCH

- (a) Guiding M.Phil & Ph.D. Students at the University of Jaffna in the field of Tamil Studies and Fine Arts, University of Jaffna.

- (b) Has been an assessor of Postgraduate dissertations in Tamil and allied studies for the following Universities:
University of Kerala, India.
University of Madras, India.
Madurai Kamaraj University, India.
University of Peradeniya, Sri Lanka.
Bandaranaiake Centre for International Studies.
University of Jaffna.
Bharathidasan University Trichy India, Pondicherry University.

04. MEMBERSHIP IN EDITORIAL COMMITTEES OF LEARNED ACADEMIC JOURNALS

- (a) Member, Editorial Board TAMIL LEARNING, published by the World Conference on Teaching of Tamil, Singapore.
(b) Social Science Review, published by the Social Scientist Association of Sri Lanka. 1978-1997.
(c) The Sri Lanka Journal of South Asian Studies, University of Jaffna. June 1986-1996.
(d) South Asian Folklorist-Folklore Resources and Research Centre, St. Xaviers College, Palayamkottai, India.

05. VISITING LECTURERSHIP FOR COURSES IN OTHER UNIVERSITIES AND INSTITUTIONS

- (a) History of World Theatre and of Tamil Drama for Postgraduate Diploma in Education (Drama in Theatre Arts) Colombo Campus of University of Sri Lanka. 1975 to 1977.
(b) Mass Media and Communication for Tamil Medium for students doing the course on Communication Studies at the Vidyalankara Campus of the University of Sri Lanka. 1973 to 1976.
(c) Translation Methods in Tamil for students of the Dept. of Linguistics, Vidyalankara Campus of the University of Sri Lanka. 1974 to 1979.
(d) Principles of Art and Art Criticism for Tamil Medium students of Institute of Aesthetic Studies, Colombo. 1976 to 1977.
(e) History of Communication for course in Journalism - University of Colombo, 1977.
(f) Literary Criticism for B.Ed. students (Tamil Medium) National Institute of Education (NIE), 1996-1997.

- (g) Drama & Theatre Arts for B.Ed students (Tamil Medium) NIE, 1997.
- (h) Principles of Communication - course in journalism Media Training Institute, Ministry of Information and Health, June 1997.
- (i) Communication Studies - Journalism Course - University of Colombo since 1998.

06. CURRICULUM DESIGNING AT UNIVERSITY LEVEL

(a) *University of Jaffna (1978-1995)*

* Designed the Curriculum for General and Special courses in Drama & Theatre Arts and Fine Arts, 1985-6 to 1990.

(This was the first time ever Tamil Medium courses were designed in these subjects at the University level for first degree. These formats are now adopted in other Tamil medium Universities in Sri Lanka teaching these courses.)

* Member-Designing of Degree courses in dancing and Music. Ramanathan Academy - 1992.

* Revision of courses for Diploma in Music and Dance, Ramanathan Academy 1985.

* Restructuring of the Tamil Curriculum for General and Special Students - 1980.

(b) *Vidyodaya University (1965-1978)*

* Designed the syllabus for Tamil first degree 1972.

(c) *Other Universities*

* Member, Curriculum Committee for designing syllabus of "Cultural studies" for degree course in Development Studies - Colombo Campus of the University of Sri Lanka - 1973.

* Member, Curriculum Committee that drafted the syllabus for Communication studies VIDYALANAKARA CAMPUS - 1974.

* Consultant for Designing (Tamil studies) South Eastern University, Sri Lanka 1997.

07. ASSISTANCE PROVIDED TO STATE INSTITUTIONS ON EDUCATIONAL CULTURAL AND CONNECTED MATTERS

(a) Curriculum Development

- 01. Drafted Tamil (first) Language Syllabus for Teacher Training College, for Teacher Training Colleges Division, Ministry of Education 1971 to 1975.

02. Member, Advisory Committee on Text-Book writing (Tamil Readers) of the Educational Publications Dept. 1971 to 1976.
03. Member, Advisory Committee for the writing for Text-Book on Drama & Theatre Arts for G.C.E (A/L) Curriculum. Division Center and Educational Publication, Dept 1978 to 1979.
04. Member, Committee for Drafting Tamil Literature G.C.E. (A/L) NIE 1994-1995.
05. Member, Revision of Drama Syllabus for G.C.E. (A/L) 1995 - National Institute of Education 1995.
06. Drafted - Tamil Literature Syllabus for G.C.E. (O/L) NIE 1994-1995.
07. Resource person - Curriculum designing and developing Tamil Language (Grade 6-13) National Institute of Education. 1995-1998.
08. Consultant - Curriculum for Vipulananda Academy of Music and Dance, Batticaloa.
09. Consultant-Designer-Curriculum for Teaching Tamil to Expartriate Tamil Children Living in the West Switzerland - 2000.
10. Consultant-Curriculum for Teaching Bharatanatyam & Classical Carnatic Music to expatriate Tamil Children, Switzerland - 2000.

(b) Glossary Making

01. Member, Advisory Committee for the Official Languages Dept. 1971 to 1973.
02. Member, Advisory Committee for Glossary making in Drama and Theatre Arts. 1977 to 1979.
03. Member, Glossary Committee, University of Jaffna. 1973 - 1996.

(c) Broadcasting

01. Member, Advisory Committee on Tamil Broadcasting, Sri Lanka Broadcasting Corporation. 1977 to 1995.
02. Member, Advisory Committee for Designing and Producing an Audio-cassette on Sri Lankan Tamil Life and Music, for Sri Lanka Broadcasting Corporation 1986.

(d) Book Development

Member, Executive Committee Member, National Book Development Council 1972 to 1976.

(e) Cultural Policy

Member, Committee for formulating Cultural Policy, North Eastern Provincial Council, Trincomalee - 1996.

08. OFFICES IN ACADEMIC AND CULTURAL BODIES

- (a) Chairman, Advisory Panel for Tamil Literature Council of Sri Lanka 1975 to 1977.
- (b) Chairman, Tamil Drama Panel, Cultural Council of Sri Lanka 1971 to 1975.
- (c) Secretary, Tamil Drama Panel, Arts Council of Ceylon 1956 to 1965.
- (d) Member, Council of Management, Social Scientists Association of Sri Lanka. 1978 - 1998.
- (e) Member Council of Management Sri Lanka Unit of the International Association for Tamil Research, Since 1979.
- (f) Member, Executive Committee of American Studies Association of Sri Lanka 1988 to 1989, 1992-1993.
- (g) Member, Council for Administration, National Institute of Education Maharagama 1994-1996.

09. PUBLICATION

1. Books and Monographs
  - (a) in Tamil
    01. Markkantan Valavenu Natakam (Edition of two folk dramas with critical introduction
* Colombo - 1963.
    02. Airopiya Varalarusurrkam (Tamil Translation of Grant's Outlines of European History)
* Colombo - 1996.
    03. Tamil Sirukatayin Thottamum Valarchiyum (The Evolution of the short story in Tamil)
* Madras - 1966
* 2nd Ed - 1978
* Reprint - 1981
    04. Valvai Vaitilinkampillai (1943-1900) (Introductory biography of a Hindu Tamil Scholar from Jaffna)
* Jaffna - 1975.
    05. Elankai Tamil Ilakkiyam (Tamil Literature in Sri Lanka)
* Madras - 1978.
Revised 2nd Ed - 1987
    06. Navalum Valkaiyum (The Novel & Life)
* Madras - 1978.
Revised 2nd Ed - 1988.

07. Ilakkiyattil Mutpokkuvatam (Progressivism in Literature)
* Madras - 1978
08. Tanittamiliyakkatin Arasiyal Pinnani (Political Background of the Pure Tamil movement)
* Madras - 1979.
09. Ilankkattamil Nattar Valakkiyal (The Sri Lankan Tamil Folklore) (Ed) Collection and Seminar Papers)
* Jaffna - 1980.
10. Ilakkiyamum Karuthunilayum (Literature & Ideology)
* Madras - 1981.
11. Ilakkanamum Samuka Uravukalum (Grammar & Social Relationship)
* Madras - 1981, 1999 (Revised Edition 2002)
12. Thatkalatamil Ilakkiyatil Varumayum Satiyamum (Poetry & Casteism Modern Tamil Literature) Keynote Paper in the collection.
* Madras - 1981.
13. Tamilsamukamum atan cinemavum (The Tamil Society and its cinema)
* Madras - 1981.
14. Tamil Ilakkiyathil Matamum Manidamum (Religion and Humanism in Tamil Literature)
* Madras 1993.
Revised 2nd Ed - 1995.
15. Parati Maraiivu Mutal Mahakavi Varai (Bharathi - from death discovery as a major poet Co-author A. Marx)
* Madras 1987.
16. Tamilil Ilakiya Varalaru (Literary History in Tamil)
* Madras - 1987, 1998. (தமிழ் இலக்கியம் 2007)
17. Tamilppanpattin Meelkantupitippu (The Rediscovery of Tamil Culture the role of the west)
* Point pedro - 1989.
18. Panpattu Uruvakkalil Pathippakankalin Panku (The role of the Press in Culture formation President Address & Summary (ed) Saravana Balu.
* Madras - 1989.
19. Yalppanatil Thodarpum Panpadum (Culture and Communication in Jaffna) Ealakesari Ponniah Memorial Lecture.
* Jaffna - 1991.
20. Yalppana Samukattai Vilankikkollal (Understanding Jaffna Society)
* Colombo - 1993.
21. Tamil Translation of A Memory of Solferino by a Henri Duinant, for the International Red Cross (with K. Sockalingam)
* 1993.

22. Tamil Katpittalil Unnatam
Text of Keynote address delivered at the 1st World Tamil Teach Conference.
* Singapore 1994, Jaffna 1995 Chennai 1996.
23. Editor - Illankai Malyaka Tamilar Panpatum Karuthunilaiyum (Culture and Ideology of the Plantation Tamils of Sri Lanka.)
* Udhayam - Colombo - 1993.
24. Tamil Panpatil Cristavam (Christianity in Tamil Culture) (Ed) A.J.V. Chandrakanthan
* Jaffna - 1993;
25. Oru Yanaikku Tunivu Pirakkiratu (Co-translator, Book for Children affected by ethnic conflict-original by Dr. Nancy Brown) - 1994.
26. Tamilsamukamum atan panpattu mielkantupitippum
* N.C.B. Madras - 1995.
27. Yalpanattin Pulamaittuva Marapu (The Intellectual Traditions of Jaffna)
* Colombo - 1995.
28. Katkai Neriya Aranku (Drama as a Curricular Course)
* (Ed). Madras - 1996.
29. Perasiriyar Kanapathippillai (Text of memorial lecture on Professor K. Kanapathipillai)
* Colombo - 1997.
30. Chapter in "Purananoorilirintu Putukkavilai varai" (From Purananuru to New Poetry an overview of the development of Tamil poetry in book of the same title (ed) Mathusoothanan.
* Colombo - 1997.
31. Part I & II in Aranku (Theatre) (Co-authors S. Mounaguru & K. Thilaganathan)
* Colombo - 1999.
32. Thiravitakaruttunilaiyin Inraiya Poruttapatu - Makkal Publications
* Chennai - 1999.
33. Matamum Kavitayum - Makkal Publications
* Chennai 1999.
34. Yalppaana Chamukam - Panpatu Karuttunilai
* Colombo - 2000.
35. Ilankail - tamilar yar-evar (Text of Lesson),
* Colombo Tamil Sangam, 2000.
- (b) In English**
36. The Tamil Film as a medium of Political Communication
* Madras - 1981 (Tamil & Sinhala translation of this have appeared in Colombo)
* Madras - 1988 and Colombo - 1977.

37. Drama in Ancient Tamil Society
* Madras - 1981.
  38. Literary History in Tamil - a historiographical analysis
* Tamil University Thanjavur - 1986.
  39. Chapter on Tamil Novel in the Growth of Indian Novel (ed) P.K. Rajan.
* Abinav, New Delhi - 1989.
  40. Introduction to the Reprint of Vaiyapuripillai's History of Tamil Language & Literature (PP.VI-XIII)
* Madras - 1988
  41. Chapter on American socio-cultural impact in Jaffna Tamil Society in "The American impact in Sri Lanka (ed) C.R.De.Silva.
* Colombo - 1989.
  42. Chapter on Tamil militants in Sri Lanka in "The Challenge in South Asia" (ed) P. Wignarajah & Akmal Hussain.
* United Nation University & SAGE New Delhi - 1989.
  43. Tamil Nationalism and social conflicts, Handy Perinbanayakam Comm. Committee.
* Jaffna - 1986.
  44. Sri Lanka Tamil Society and its politics
* N.C.B.H. Madras - 1995. (2nd Addition 2007)
  45. Understanding the Dravidian Movement
* N.C.B.H. Madras - 1995.
  46. Studies in Ancient Tamil Society
* N.C.B.H. Chennai - 1998.
- 2000ஆம் ஆண்டின் பின்னர் வெளிவந்தவை
47. நவீனத்துவம், தமிழ், பின் நவீனத்துவம்
* மக்கள் வெளியீடு - 2003.
  48. பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகம் வரலாற்றுப் புரிதலை நோக்கி
* மக்கள் வெளியீடு - 2003.
  49. கார்த்திகேச சிவத்தம்பியின் நேர்காணல்கள் தொகுதி I
* மக்கள் வெளியீடு - 2003.
  50. சங்ககால வரலாறும் தமிழ் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களும்
* குமரன் புத்தக இல்லம் - 2004.
  51. தமிழ்ப் பண்பாட்டில் சினிமா
* மக்கள் வெளியீடு - 2004.
  52. Being a Tamil and a Sri Lankan.
* Kumaran Print - 2005 (Reprint June - 2006)
  53. இலக்கியமும் வாழ்க்கையும்
* ஞானம் வெளியீடு - 2005.

54. பண்டைத் தமிழ் சமூகத்தில் நாடகம்
* குமரன் புத்தக இல்லம் - 2005.
(Tamil Translation of Drama in Ancient Tamil Society by Ammankili Murugadas)
55. தமிழ் கற்பித்தல்
* குமரன் புத்தக இல்லம் - 2007.
56. தமிழின் கவிதையியல்
* குமரன் புத்தக இல்லம் - 2007.
57. தமிழர் கலைகள் தொகுப்பு
* குமரன் புத்தக இல்லம் - 2007.

10. POSITIONS IN PUBLIC LIFE

01. Chairman, Co-ordinating Committee of Citizens of North & East of Sri Lanka. 1984-1986.
02. Member, National Committee for the Monitoring of the Cessation of Hostilities (CMCH) 1985-1986.
03. Chairman, The Refugee Rehabilitation Organization TRRO - Jaffna 1986-1998.
04. Chaired the discussion on Cultural Policy for North-East Provincial Council - 1996.

உலகத் தமிழ்ப் பேரறிஞர் வரிசையில் மதிக்கப்பட்டு, இன்றும் எம்மிடையே வாழ்ந்துவரும் பேராசிரியர் கார்த்திகேச சிவத்தம்பி அவர்களின் 75ஆவது அகவைப்பூர்த்தியை நினைவுகூர்ந்து ஞானம் கலை இலக்கியச் சஞ்சிகை, தனது மே மாத இதழை முழுமையாக அவருக்கு அர்ப்பணித்துள்ளமை மிகவும் பாராட்டப்படவேண்டிய செயலாகும். இன்றுள்ள தமிழ் அறிஞர்களில் பல்துறைப் புலமையுடன் வாழ்ந்து உலகின் திசையெங்கும் தன் அறிவின் மணம்பரப்பிவரும் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி பழந்தமிழ் இலக்கண இலக்கியத்தை மட்டுமல்லாது, நவீன இலக்கியம், மொழியியல், தமிழ் நாடகம், இலக்கிய வரலாறு, தமிழர் பண்பாடு, அரசியல், பொருளாதாரம், தொடர்பாடல் ஆகிய பல்துறைகளிலும் ஆழக்கால் பதித்தவர். இன்று இவரது முன்னுரையைப் பெற்றுத் தம் நூல்களை வெளியிட்டுப் பெருமைகொள்ளவேண்டும் என்று ஆவலுடன் காத்திருக்கும் பல ஆய்வாளர்களை நான் அறிவேன். அவ்வளவு தூரம் இன்றைய புத்திஜீவிகளின் மனதில் இடம்பெற்றுக் கொண்டவர் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்கள்.

இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக ஞானம் பவளவிழாச் சிறப்பிதழில் அமைந்துள்ள அனைத்துக் கட்டுரைகளும் அமைகின்றன. ஒரு வரலாற்றுக் கட்டத்தின் முக்கிய வாழ்வியல் ஆவணமாக ஞானம் இதழின் மே மாத இதழ் அமைகின்றது. ஈழத்துப் பேராசிரியர்கள் சி. மௌனகுரு, அ. சண்முகதாஸ், எஸ். சந்திரசேகரன், கலாநிதிகளான நா. சுப்பிரமணியன், செ. யோகராசா, தஞ்சாவூர் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தின் முனைவர் பெ. மாதையன், ஓலுவில் தென் கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தின் க. இரகுபரன், கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தின் இதழியல்துறை வருகைதரு விரிவுரையாளர், எஸ். மோசேஸ் ஆகியோருடன் இணைந்து ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய அறிஞர்களான அ. முகம்மது சமீம், வே. விமலராஜா, தெனியான், செங்கை ஆழியான், அந்தனி ஜீவா, லண்டனிலிருந்து அ. இரவி, ஆகியோர் பேராசிரியர் சிவத்தம்பியுடனான தத்தமது தொடர்புகளின் வழியான மணப்பதிவுகளை இவ்விதழில் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். இக்கட்டுரைகளினூடாக நாங்கள் பேராசான் சிவத்தம்பியைப் பற்றிய பல்நோக்குப் பார்வைப்பதிவை மாத்திரமல்லாது, அவர் வாழும் சமகாலத்து கலை, இலக்கிய, சமூக வாழ்வியலின் குறுக்குவெட்டுமுகத் தோற்றத்தையும் தரிசிக்க முடிகின்றது.

01-07-2007 இலண்டன் ஐ. பீ. சீ. உரையில் நூலகர் என். செல்வராஜா

ஞானம் சஞ்சிகையின் மே 2007 இதழ் பேராசிரியர் கார்த்திகேச சிவத்தம்பி அவர்களின் பவள இதழாக அதிக பக்கங்களுடனும், வழமையான இதழைவிட பெரிய அளவிலும் வெளிவந்திருக்கிறது. இவ் இதழில் தகைமைசார் அறிஞர்களும், பேராசிரியரோடு நெருங்கிய பழகியவர்களும், இலக்கியத்துறை சார்ந்தவர்களும் பேராசிரியர் பற்றிய தமது பார்வையினையும், புலமையினையும், பணிகளையும் பற்றி சுவைபட விபரமாக எழுதியுள்ளனர். நான் அறிந்தவரையில் இவ்வளவு காத்திரமான மலர் ஒன்றை, இதற்கு முன்னர் எந்தவொரு சஞ்சிகையும் ஒரு தமிழ் அறிஞருக்கோ அன்றி வேறு துறை சார்ந்தவர்களுக்கோ வெளியிட்டதில்லை. இவ்வாறான ஒரு சிறப்பு மலருக்கு முற்றிலும் தகுதியான தமிழறிஞர்தான் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி.

டாக்டர் ச. முருகானந்தன்

பேராசிரியர் கார்த்திகேச சிவத்தம்பி அவர்களுக்காகிய சிறப்பிதழ் மிகவும் போற்றத்தக்கது. அது ஒரு பொக்கிஷம். அதில் பல அறிஞர்கள் அவர்பற்றி சுவையானதும், நிறையத் தகவல்கள் கொண்டதுமான கட்டுரைகளை வரைந்திருக்கிறார்கள். அவர்பற்றி அறிந்திராத பல விடயங்கள் அக்கட்டுரைகளை வாசித்தபின்னர் அறியக்கூடியதாக இருக்கிறது. முகப்பில் தோற்றும் அட்டைப்படம் அவரது உயிரோவியமாக அமைந்துவிட்டது. அவர் வாழும் காலத்தில் நாம் வாழக்கூடியதாக இருக்கிறது நாம் கொடுத்துவைத்த ஒரு பேறு.

சிக நாகேந்திரன், அவுஸ்திரேலியா.

எமது சகோதர ஏடான ஞானம் 84 இதழ் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்களின் பவளவிழா மலராகப் பாரிய தகவல்களுடன் வெளிவந்துள்ளது. தமிழுலகம் அந்த ஆசிரியரைப் பாராட்டுகிறது. ஒரு தமிழ்ப் பேரறிஞரின் சாதனைகள் ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. சுமார் 50 வருடத்திற்குப் பின்னர் இந்தப் பவளவிழா மலரை ஆய்வு செய்பவர்கள் தேடித் திரிவர். எனவே எல்லா நூல்நிலையங்களிலும் ஞானம் பவளவிழா மலர் பேணப்பட வேண்டும்.

ஐ. தி. சம்பந்தன், ஆசிரியர், இலண்டன் சுடரொளி.

ISBN: 978-955-8354-17-9